

BURMESE CLASSIC

ပျိုလှပျိုနိုးစေ

ဒုတိယအကြိမ်

ရင်ခုန်သံအိပ်မက်မပျောက်နဲ့ကွယ်

န • နီ • ဝိ • နီ • ဝ • မ • မြ • ည

www.burmeseclassic.com

ဒီတာဝန်အစလေးပါး

ပြည်ထောင်စုမရှိသေး

ဒီအရေး

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို

ဒီအရေး

အချစ်အမြတ်အားတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအင်အားကို ပုယိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ချက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအချက်အလက်များအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတီစိမ့်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်နဲ့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဓနုထွက်စီးပွားရေးနှင့် ဝိဇ္ဇာဓွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဗန်တီးနိုင်ငံပုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ သက်တောင့်တွင်းရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဝေဖွဲ့ထိန်းသိမ်းရေး၊ အမျိုးသားရေး လက်ထောက်များ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ဖိုးစုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

သိန်းမင်းစာစေ

“ဟဲ့... ချစ်မြတ်နိုးဝေ ခုထိ အိပ်ရာက မထသေးဘူးလား”

ကျေးဇူးက သာရတာလေးတွေ၏ တေးသီကဏ္ဍသံနှင့်အတူ အေးချမ်းလွန်းလှသော တပေါင်းလ၏ နံနက်ခင်းမြူမှုန့် ထွေးထွေးနှင့် လေနအေးကို ကျယ်လောင်သော အသံကြီးတစ်ခုက ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“အလို နေဖင်ထိုးနေတာတောင် မထသေးဘူးလားဟဲ့”

ဂွမ်းစောင်ကို နားအထိ ဖုံးအောင်ခြုံပြီး ဖိမိနှင့် ကွေးနေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ကိုယ်က အလွန်နီးကပ်လှသော အသံကြီးကြောင့် တွန့်ခနဲ နိုးသွားသည်။

“အို... ရွပ်လိုက်တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်၊ မိုးမလင်းသေးဘူး။

ပူညံပူညံ လုပ်တာက စပြီ”

မကျမနပ် နှုတ်ခမ်းစုပြီး စိတ်ထဲက ရန်လိုလိုက်ပါသည်။

သိန်းမင်းစာစေ

မျက်နှာပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေးက စိတ်အလိုမကျေမှုကြောင့် ပို၍ မှုန်အစ်နေသည်။

“ဟဲ့... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာက ရှစ်ခေါက်ချိုး”

ဝဇိုင်သော ခါးတုတ်တုတ်ကြီးပေါ် လက်စုံထောက်ပြီး ဒေါ်ဒေါ်ကြီးဆိုသူ ဒေါ်တင်လှက တူမငယ်ကို ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကလဲ ခု ဘယ်နှုနာရီ ထိုးသေးလို့လဲလို့”

ဝူရောင်းနေသော ဆံပင်တွေထဲသို့ လက်ချောင်း ငါးချောင်း ထိုးသွင်းပြီး တဖျဉ်းဖျဉ်း ကုတ်လိုက်သည်။

“ခြောက်နာရီ ထိုးနေပြီရှင်၊ နေမြင့်နေပြီ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ဝင်းမွတ်အိစက်နေသော မျက်နှာလေး ပို၍ ရှုံ့တွသွားသည်။ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ မျက်မှောင်လေး ကုပ်ပြီး ညည်းတွားလိုက်သည်။

“ဟင်... ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကလဲ ခြောက်နာရီဆိုတာ အစောကြီးရှိ သေးတာ”

“ဘာ... ကျုပ်မှာဖြင့် ထမင်းအိုးကျက်လို့ ဆွမ်းကပ်ပြီးပြီ၊ ဘုရားဝပ်ယျာဝစ္စတွေ အားလုံးလုပ်ပြီးလို့ ပရိတ်တွေလဲ အကုန် ရွတ်ပြီးပြီ ရှင်”

“အဲဒါနဲ့ မြတ်နိုးနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့”

“ဟဲ့... ဆိုင်တာပေါ့၊ နင်က ဘာလို့ စောသေးတယ်လို့ ဆင်ခြေပေးနေသေးလဲ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်သွားသည်။ မြည်တွန်

တော့ကတီးတတ်သော ကြီးဒေါ်ကြီးကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ မကြာခဏ စိတ်ညစ်ရသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေလည်း မိန်းမပီသသင့်သလောက် ပီသပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်တင်လှ၏ မဟာစည်းကမ်းကြီးကိုတော့ ပြည့်ဝအောင် မလိုက်နာနိုင်ပါ။ ကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်သော်လည်း ဒေါ်တင်လှ၏ စိတ်နှင့် တွေ့သည်က ခပ်ရှားရှား။

ဒေါ်တင်လှဆိုသော အပျိုကြီး၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော စိတ်ဓာတ်ကြီးကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိတ်ညစ်လှစွာနှင့် လိုက်နာနေရပါ သည်။

“ကဲ... ထတော့လေ၊ ဘာ ငေးငိုင်နေတာတုန်း၊ ကျက်သရေ ချို ထစမ်း”

“ကဲ... ထပါပြီတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ထပါပြီတဲ့” စုစုဆောင့်ဆောင့်လေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး အိမ်ရာပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“တကတည်း မေမေထက် သူတို့ကိုပဲ ကြောက်နေရတယ်” ရင်ထဲမှ အသံတိတ် အငေါ်တူးတူး ရုန်တွေ့သံ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မိခင် ဒေါ်ခင်မြက အလွန်အေးဆေးစွာ အတတ်သူပါ။ သမီးငယ်ကို ဆုံးမသွန်သင်သည့်အခါ ဘယ်တော့မှ မုသုသူ မလုပ်၊ လေပြည်လေအေးနှင့်သာ ဆုံးမသွန်သင်တတ်သည်။

နုလုံးရောဂါသည်ဖြစ်ပြီး စိတ်ထား သိမ်မွေ့လွန်းသော မိခင်

ချစ်မြတ်နိုးဝေ လွန်စွာ ချစ်ခင်အားကိုးပါသည်။ မိခင်က သမီး

ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် နေသလို၊ သမီးကလည်း မိခင်ကို အရိပ် တကြည့်ကြည့်နှင့်ပါ။

“မေမေ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး တကယ် ကွာတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့များ မိုးလင်းက မိုးချုပ် ဆူဆူပူပူနဲ့၊ ပါးစပ် စက်သေနတ်ပစ်သလို ပြောနေတာ၊ ကြာတော့ နားညည်းလိုက်တာ”

ဒေါ်တင်လှက အောက်ထပ် ဆင်းသွားပြီမို့ ချစ်မြတ်နိုးစေက ရင်ထဲက မကျေနပ်ချက်ကို အသံလေး မပွင့်တပွင့် အသံတိုးတိုးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အပျိုကြီးပီပီ ပစိပစပ်ကို များတယ်၊ တော်သေးတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်လေးလဲ အပျိုကြီး ပြစ်ပေမဲ့ သူ့လောကံ ဂဏ္ဍိဂကျောင်မနိုင် တာ”

ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ မိခင် ဒေါ်ခင်မြထက် အငယ် ဒေါ်မြင့်သောင်းက ရှိပါသေးသည်။ သူ့ကလည်း အပျိုကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်တင်လှတို့လို ပူပူဆာဆာ မရှိ။ နည်းနည်းအသံတိုးပြီး နည်းနည်း ပစိပစပ်နည်းသည်ပေါ့။

အပျိုကြီးနှစ်ယောက်ကြားတွင် ညှပ်ပြီး ကြီးလာရသော ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ဘဝမှာလည်း မချောင်လှပါ။ စည်းကမ်းကလေးနားတွေ များစွာဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးစေ ကြီးပြင်းခဲ့ရပါသည်။

အိပ်ရာမှ သွက်သွက်လေးထ၊ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ချစ်မြတ်နိုးစေ ဆင်းခဲ့ရလေသည်။

“ကဲ... ကြွပါ မဖုရားလေးရယ်၊ ဒီမှာ ကော်ဖီနဲ့မုန့် အသင့်

ပါပဲ”

အဒေါ်အငယ် ဒေါ်မြင့်သောင်းက ခပ်ရွံ့ရွံ့လေး ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်မြင့်သောင်းကို ကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစေ မျက်နှာလေး ပို၍ ရွံ့တွအားသည်။

“စိတ်ညစ်တဲ့အထဲမှာ ဒါတွေကလဲ အဓိက”

စိတ်ထဲမှာ မကျေမချမ်းနဲ့ ညည်းတွားလိုက်သည်။ အပျိုကြီးများ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသာ လက်ဖက်ရည်ခိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ စိတ်တိုတိုနှင့် မစားဘဲနေလျှင် ချစ်မြတ်နိုးစေက ငတ်တအသာ အဖတ်တင်မယ် ဆိုတာ သိပြီးသား။ အပျိုကြီးတွေ အကြောင်းကို နောက်ကျအောင် သိပြီးသားမို့ နှုတ်ဆိတ်စွာနှင့် ထောပတ်သုတ်နှင့် ကော်ဖီကို အဝစားလိုက်သည်။

အပျိုကြီးတွေ အကြောင်းကို သိသမှ သိပ်ကို သိပြီးသားပါ။ နှုတ်က ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် မြည်တွန်တောက်တီးတတ်သော်လည်း သူမအပေါ်မှာ ချစ်ကြသည်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။ သူတို့၏ ဝသီအတိုင်း ပြောနေတာကို ခွင့်လွှတ်စွာ နားလည်ပေးပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါတော့ နားညည်းတာ၊ စိတ်ရှုပ်တာ အမှန်ပါ။

“စာမေးပွဲပြီးလို့ အိမ်မှာ ကူမလား အောက်မေ့တယ်၊ ဖင်နေထိုးအောင် အိပ်နေတာပဲ”

နောက်ကျောဆီမှ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၏ အသံကြောင့် မျိုချလိုက်သော ပေါင်မုန့်က လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့သွားသည်။ အရသာရှိရှိ ပေါင်မုန့်က ပါးစပ်ထဲမှာ ချက်ချင်း ဖွဲကဲ့သို့ ပြစ်သွားပြီ။

“မြတ်နိုးက ကုမ္ပာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ နေ့တိုင်းလဲ အိမ်အလုပ်တွေ ကုလုပ်ပေးနေတာပဲ”

“စာမေးပွဲဖြေပြီးခါစ ပင်ပန်းထားလို့ ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာ သိလား၊ မမြတ်နိုး၊ အခွင့်အရေး ပိုယူမယ် မစဉ်းစားနဲ့၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး စောစောထ ကြားလား”

“ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ အသံကြီးမကြားဘဲ ရှိပါ့မလား၊ မြတ်နိုးရဲ့ နားတွေတင် မကဘူး၊ ကိုယ်ထဲက ရှိတဲ့ အကြောတွေ ကလိစာတွေ အားလုံးကလဲ ကြားပါသတဲ့ ရှင်”

မသိမသာ နှုတ်ခမ်းလေးရဲ့ပြီး စိတ်ထဲက ကျိတ်ကျိတ်လေး ပြောလိုက်တာပါ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက မြန်မြန်စားပြီး မီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေသော ဒေါ်ဒေါ်လေးကို သွား၍ ကူညီသည်။

* * *

၂

“မေမေ”

အိပ်ရာပေါ်တွင် လှနေသော မိခင်ဖြစ်သူအနားတွင် ပူးကပ်စွာ လှဲချပြီး မိခင်၏ သေးလှိုလှသော ကိုယ်ကိုဖက်ပြီး နို့နို့လေး ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ... သမီးရဲ့”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာပူးဖူးလေးကို ကြည့်ပြီး မိခင်က ပြုံးချိုစွာကြည့်ရင်း ထူးသည်။

“မြတ်နိုးဝေကို မေမေ ချစ်ရဲ့လားဟင်”

သမီးငယ်၏ မျက်နှာကို ဒေါ်ခင်မြက တစ်မိမိမိကြည့်နေရင်း ပြုံးနေသည်။ ဖြူလွန်းသည်ဟု မဆိုသာသော အသားဝင်းဝင်းလေးနှင့် အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထူထဲမည်းနက်နေသော မျက်ခုံးလေးက တန်းတန်းလေး၊

www.burmeseclassic.com

မည်းနက်ကော့ညွတ်နေသော မျက်တောင်တွေ ခြံရံထားသော မျက်ဝန်းလက်လက်လေး၊ စင်းနေသော နှာတံအောက်မှ နီစွေးနေသော နှုတ်ခမ်းပုံ လှလှလေး နှစ်လွှာ။ ပြီးတော့ ပိတုန်းရောင် ထနေသော ခက်ခက်ဝေနေသည့် ဆံပင်တွေက အုပ်ဖားဖားနှင့် ခါးလယ်အထိ ပိုးသားတွေလို ပျော့အိ နူးညံ့နေသည်။

သွယ်လျလျ ကိုယ်လုံးလေးက ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မရင့်သေးသော အသက်ကို ဖော်ပြနေသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ခုမှ ဆယ်တန်းဖြေပြီးသော မြတ်နိုးဝေ၏ အသက်က ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ပင် ရှိပါသေးသည်။

နုနယ်ပျိုမျစ်ပြီး ပူးအုနေအောင် လှလွန်းသော သမီးလေးကို ကြည့်နူးလက်ဖြာစွာ ဒေါ်ခင်မြက ကြည့်နေပါသည်။

“ဘာ ပြီးနေတာလဲ မေမေရဲ့၊ မြတ်နိုးမေတာ ဖြေလေ”

မိခင်၏ ကိုယ်ကို ညင်သာစွာ လှုပ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက နွဲ့နွဲ့လေး မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ သမီးရဲ့”

“ဟာ မေမေကလဲ မြတ်နိုးကို ချစ်သေးလားလို့”

ဒေါ်ခင်မြက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပါသည်။ ကလေးဆန်လွန်းသော သမီးကို ရယ်ချင်လွန်း၍ပါ။

“သမီးရယ်၊ မေမေချစ်တာ သမီးသိသားနဲ့၊ ကလေးကျနေတာပဲကွယ်”

သမီးငယ်၏ ပိုးသားလို အိထွေးနေသော ဆံနွယ်တွေကို

ပွတ်သပ်ရင်း ချစ်စနိုး ဖြေလိုက်သည်။

“မေမေ့တာဝမှာလေ၊ ဟောဒီ သမီးလေးကြောင့် အသက်ရှင်နေရတာပါကွယ်၊ မေမေ့ရင်နဲ့ မဆုံအောင် သမီးလေးကို မေမေ ချစ်တာပါ”

“ဟွန်း၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ ဒေါ်ဒေါ်လေးတို့က သမီးကို မချစ်ပါဘူး”

မျက်နှာလေး စူပုပ်ပြီး ဆောင့်အောင်စွာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောသည်။

“ဟင်... အဲလို မပြောနဲ့သမီး၊ သမီးလေးကို သူတို့ သိပ်ချစ်ကြပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က သမီးလေးကို ကောင်းစေချင်လို့ ဆုံးမသွန်သင်တာ စေတနာကို တလွဲမထင်ပါနဲ့ သမီးရယ်”

“စည်းကမ်းတွေက များလိုက်တာ၊ ခုတစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရက်က ခါတိုင်းထက် မချောင်ဘူး မေမေရဲ့”

“သမီးကို မေမေချစ်သလို၊ သူတို့ ချစ်ကြပါတယ်ကွယ်၊ သမီးလေး ချစ်လွန်းလို့၊ နာမည်မှည့်တာတောင် ကြည့်လေ ချစ်မြတ်နိုးဝေတဲ့”

“ဟင်... အဲ့ဒါ မေမေ ပေးတာဆို”

“အင်း... လေ မေမေကော သူတို့ပါ သဘောတူပြီးပေးခဲ့တာလေ၊ ချစ်ရလွန်း မြတ်နိုးရလွန်းလို့ ပေးခဲ့တာ သမီးရဲ့၊ သမီးငယ်ငယ်က ဆိုလေ မေမေ ချီရတယ် မရှုံ့စား။ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ချီနေထိန်းနေတာ၊ သမီးက မေမေထက်တောင် သူတို့ကို

ပိုခင်ခဲပါသေးတယ်ကွယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာကို ပြုံးချိုသော အကြည့်နှင့်ကြည့်ပြီး လေသံအေးအေးနှင့် ဒေါ်ခင်မြက ပြောနေသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်ဝန်းထဲမှ မကျေနပ်မှု ရောင်ခြည်လေး မှေးမှိန်စွာ ပြုလာပါသည်။

“သူတို့ခမျာ သမီးလေးကို ချစ်လွန်းလို့ သမီးလေးရဲ့ တာဝန်ကို ယူခဲ့တာပေါ့၊ အိမ်ထောင်မပြုကြတော့ဘဲ၊ သမီးလေးကို ဝိုင်းချစ်ကြတယ်၊ သူတို့က ကျွေးအမေတွေပါကွယ်၊ တာဝန်မဲ့တဲ့လူက မဲ့ခဲ့ပေမဲ့ သူတို့ကတော့ တာဝန်ကို ယူသင့်တာထက် ပိုယူခဲ့ကြတယ်”

ဒေါ်ခင်မြ၏ မျက်ဝန်းတွေက ကြည်အေးနေရာမှ နှာကြည်းမှ အငွေ့အဆက်တွေ ယှက်သမ်းလာသည်။

“မေမေရယ်၊ သမီးအဖေ အခု ဘယ်မှာလဲ ဟင်”

ဒေါ်ခင်မြ၏ မျက်နှာက ရုတ်တရက် တင်းမာသွားသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးကို စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေသည်။

“တာဝန်မဲ့တဲ့လူအကြောင်း မမေးစမ်းနဲ့ သမီး၊ သူ့အကြောင်း မေမေ ဘာမှမသိဘူး၊ သိလဲ မသိချင်ဘူး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ သိတတ်ခါစအရွယ်ကတည်းက ဖခင်၏ အကြောင်းကို မေးတိုင်း သည်လို ခါးသီးသော အဖြေကိုသာ ရရှိမြဲပါ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် သူမ၏ ဖခင်သည် ဦးသင်းကြိုင်ဆိုတာက လွဲ၍ ဘာဆို ဘာမှ မသိခဲ့ပါ။ သေသည် ရှင်သည်လည်း မေးလို့ မရ။ မိခင်ဖြစ်သူကို မေးမရ၍ ကြီးဒေါ်တွေကို မေးပြန်တော့လည်း

မိခင်ထက်၊ ခက်ထန်မောက်မာသော စကားကိုသာ ကြားရသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကြားချင်သော ဖခင်၏ အကြောင်းများ ဘာမှ မသိခဲ့ရပါ။

ကြာတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ မမေးချင်တော့ပါ။ သူတို့ကလည်း နောက်ထပ် ဦးသင်းကြိုင်အမည်ကို မကြားချင်ဘူးဟု သံမဏိအမိန့်တွေ ချမှတ်ထားသည်။

ဖခင်၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေတိုင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ ခိုးလိုချင်လှ ဖြစ်ရမြဲပါ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ပတ်စန်းကျင်နှင့် မိတ်ဆွေများကိုတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ဖခင် သူမငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးသွားသည်ဟုသာ သိစေခဲ့သည်။

တစ်ခါ မိခင်နှင့် ကြီးဒေါ်ကြီးတွေ၏ စကားကို တိတ်တဆိတ် နားထောင်မိသော ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် သူမ၏ ဖခင်သည် သူမအဖေနှင့် ကွဲစဉ်က မသေသေးကြောင်းကို မဝီမပြင် ကြားခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဖခင်အကြောင်း သိလိုလှသည်။

ဖခင်၏ အကြောင်းကို သိခဲ့သော သူမနှင့် အရင်းအနီးဆုံးသူ သုံးဦးက တစ်လုံးတစ်ပါးမှ မေးမရတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဘာကိုမှ မသိခဲ့ရပါ။

အိမ်က အုတ်နံရံကြီးကိုသာ မေးလို့ ပြုလို့ ရချင်ရဦးမည် သူတို့သုံးဦးထံမှ ဖခင်၏ အကြောင်းကို မေး၍မရပါ။

*

အမေနှင့် မကြည်မလင် ဇာတ်လမ်းလေး ဖြစ်ခဲ့ပြီမို့ ချစ်မြတ်နိုး
စေ မိခင်နားတွင်ပင် မနေလိုတော့ပါ။ ဒါကြောင့် မိခင်၏ အခန်းမှ
ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး တစ်ဖက်ခြံရှိ ငယ်ငယ်ကတည်းက
ခင်ခဲ့သော ချစ်မြတ်နိုးဝေထက် ငါးနှစ်ခန့် ကြီးသော လူမော်ထံသို့
ထွက်ခဲ့သည်။

အခန်းသင့်ပင် လူမော်ကို ခြံထဲတွင် တွေ့ရသည်။ ပန်းပင်တွေ
ရေလောင်းနေသော လူမော်ထံသို့ ပြေးသွားသည်။

“ကိုလူ...”

“ဟဲ့... မြတ်နိုးဝေ၊ ဘာလာရှုပ်ပြန်တာလဲ”

“ကြည့်... လူကို မြင်ရင်ရှုပ်ဖို့ပဲ ထင်နေတာပဲ”

“စိတ်တိုနေတယ်နော်၊ မစနဲ့”

“စေပါဘူး၊ ဟိုဟာလေ... နှုတ်ခမ်းက ဝက်ပင်နဲ့တူလို့ ဟ”

“ကိုလူနော်၊ မြတ်နိုး စိတ်တိုနေတယ်ဆိုမှ၊ ကိုက်ဆွဲပစ်လို့
အသားအကွင်းလိုက် ပါချင်လို့လား”

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်းက ဝက်ကနေ ခွေးဖြစ်သွားပြီ၊
တော်တယ်ကွာ၊ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ သိပ် လုပ်တတ်တယ်”

“ကြည့်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေး စူပုပ်သွားပြီး လူမော်၏
ကျောပေါ်သို့ လက်သီးတွေ အဆက်မပြတ် ကျလာသည်။ လူမော်က
ပထမ ငြိမ်ခံနေသော်လည်း နာလာသဖြင့် ကျွေပတ်ရှောင်ပြေးသည်။

“လူကို စိတ်တိုအောင်စပြီး ခုမှ ဘာလို့ ပြေးတာလဲ”

“ခွေးကိုက်တာ နာလို့ပေါ့”

“ကိုလူနော်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ခြေကို ဆောင့်လိုက်သလို အသံကိုလည်း
ဆောင့်ပြီး အော်လိုက်သည်။ လိုက်ဖမ်း၍လည်းမမီ၊ မောလည်းမောမို့
ရပ်နေလိုက်သည်။

စိတ်တိုတိုနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရုပ်မိနေရာမှ အမြစ်တွယ်နေသကဲ့
သို့ လုံးဝ မရွေ့လျားဘဲ ခေါင်းကို ယမ်းမိသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏
ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းစိတ်၊ မတော်နပ်စိတ်တွေကို တစ်စု တစ်ပြုံတည်း
ခံစားလိုက်ရသည်။

ရုတ်တရက် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ချုံးပွဲချ၍ ငိုလိုက်သည်။
သည်တောမှ လူမော်လည်း ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေအနား
သို့ ရောက်လာသည်။ အကျိုးစားသန်မိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ
လေသည်။

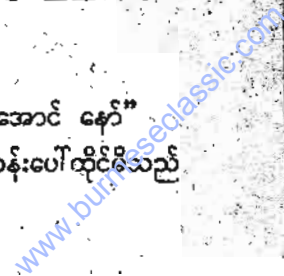
“မြတ်နိုးလေးရယ်၊ ဆောရီးကွယ်၊ သိပ် စိတ်ဆိုးသွားလား
ဟင်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကြည့်နာယုယ
ဇွာဖြင့် မေးသည်။

“သွား... ခုမှ လာချောမနေနဲ့”

“လာပါ ညီမလေးရာ၊ ဟို ခုံမှာ ထိုင်ရအောင် နော်”

အနီးရှိ ခုံတန်းဆီသို့ တွဲခေါ်သွားသည်။ ခုံတန်းပေါ်ထိုင်မိသည်

နှင့် လက်တစ်ဖက်က ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ပခုံးလေးကို ဖက်ပြီး တစ်ဖက်က မျက်ရည်စတွေကို ကြင်နာစွာ သုတ်ပေးသည်။

“မြတ်နိုးလေးက သိပ် စိတ်တိုတတ်တာကိုးကွာ”

“တိုမှာပေါ့၊ အိမ်မှာ မေမေ့ကိုလဲ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်လာတာ”

“ဟော့ကြည့် ဒေါ်ဒေါ်မြနဲ့ စိတ်ကောက်လာတယ်ပေါ့”

“ကောက်တာပေါ့၊ ဘယ်တော့မဆို ဖေဖေအကြောင်းမေးတိုင်း စကားကို ပိတ်ပိတ်ပြောတာ၊ မြတ်နိုးမှာ ဘာဆို ဘာမှ ခုအရွယ်ထိ မသိရသေးဘူး”

“ဟူး”

လူမော်က စိတ်မသက်မသာနှင့် သက်ပြင်းနက်နက် ရှိုက်လိုက်သည်။

“မြတ်နိုးလေးရယ်၊ သူ့စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ မပြောတာ နေမှာပေါ့”

“အို... မြတ်နိုးမှာတော့ အဖေ့ကို စိတ်နာဖိုကလွဲရင်၊ သူတို့ ကြောင့် အဖေအကြောင်း ဘာမှမသိရဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက အမြဲပြောတယ်၊ မြတ်နိုးအဖေက တာဝန်မဲ့တယ်တဲ့၊ ယောက်ျား မပီသဘူးတဲ့၊ မေမေနဲ့ မြတ်နိုးကို မကြင်နာဘူးတဲ့”

“ဪ... မြတ်နိုးလေးရယ်”

သိပ်ခံစားနေရသော မြတ်နိုးဝေကို ကြည့်ပြီး လူမော်စိတ်မော့ ရပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် မကြာခဏ သည်ကိစ္စကို သူ့ကို ရင်ဖွင့်လာပြောလေတိုင်း လူမော် စိတ်မော့ စိတ်နှမ်းရပါသည်။

“သူတို့လဲ စိတ်မချမ်းသာကြလွန်းလို့ မပြောတာ နေမှာပေါ့ ကွယ်၊ လူကြီးတွေ ကိစ္စ၊ မြတ်နိုးလေးကို မသိစေချင်လို့ နေမှာပေါ့ကွယ်”

“တစ်ခါတစ်ခါ မြတ်နိုး သူတို့ကို သိပ် စိတ်တိုတယ် သိလား”

“ကဲ... စိတ်တိုတာတွေ ဘေးချိတ်၊ ကိုလူ မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်၊ မြတ်နိုး ဘာစားမလဲ”

“ဟင်... တကယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေး ချက်ချင်း ကြည့်ဆင်းသွားသည်။

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆို လှည်းတန်းက ရှမ်းခေါက်ဆွဲ စားမယ်”

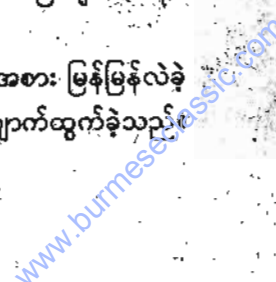
သူခလမ်းတွင် ခြံချင်းကပ်လျက်နေကြသဖြင့် ကမာရွတ် လှည်းတန်းနှင့် မဝေးကွာလှပါ။ ကားစီးလည်း နှစ်မှတ်တိုင်၊ လမ်းလျှောက်လို့လည်း ရပါသည်။

“ကဲ... ဒါဆို သွား အဝတ်လဲ၊ ကိုလူ လိုက်ကျွေးမယ်”

ကလေးစိတ် မကုန်သေးသော ချစ်မြတ်နိုးဝေကို အစားနှင့် လှည့်ချောပြီး သူမ၏ စိတ်သောကတွေကို လူမော်က ပြောပျောက်စေနိုင်ခဲ့သည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက အိမ်သို့ပြန်ပြီး အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲခဲ့သည်။ ကမာရွတ် လှည်းတန်းထိပ်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။

* * *

တော့၊ တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် ကျွန်မဖြင့် ပုမိသေးတယ်”
ဒေါ်စုစုက သူပြောချင်သော စကားအကွက် ဝင်အောင် အခြေအနေပေါ် နင်းပြီး ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်လှ၏ မျက်နှာက ဒေါ်စုစုထံသို့ ရုတ်ခနဲ လှည့်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် စုစုရယ် မမတင်လဲ တူမလေးက ချောလွန်းလှ လွန်းလို့ တက္ကသိုလ်ပို့ရမှာတောင် မပို့ရဘူး ဖြစ်နေတာ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မိခင်က သမီး၏ ဆန္ဒကို ဖော်ထုတ်ပေးလိုက် ရသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် မိမိ၏ သမီးဖြစ်ပါလျက် မိမိသဘောအရ ဘယ်တုန်းကမှ စိမ့်ခွင့် မရခဲ့ပါ။ သည်အိမ်တွင် ဒေါ်တင်လှ၏ ဩဇာတသာ တည်သည်မို့ သူ၏စကားသာ အရာရောက်ပါသည်။

သူတို့ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထား၍သာ သူမနှင့် သမီးလေး လှိုခြို့မှုလှစွာ နေခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“မမလှလဲ ပို့ချင်ပါတယ် ခင်မြရယ်၊ တော်ကြာ မတော်တရော် တွေ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးတယ်”

“သမီးက လိမ်မာပါတယ် မမလှရယ်”
ဒေါ်စုစုက ညီအစ်မတွေ၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း သူမ၏ အကြံအစည်ကို ဖော်ထုတ်ရန် အစပျိုးလိုက်သည်။

“မမလှတို့ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ကျွန်မ တစ်ခုပြောပါရစေ”
“ဘာလဲ၊ စုစုရဲ့”

“သမီးလေးမြတ်နိုးကို ဖိတ်ချလက်ချ၊ တက္ကသိုလ် တက်နိုင်

၇

လူမော်၏ မိခင်ဒေါ်စုစုသည် ကလေးများရှိခိုက် တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးခဲ့သည်။ ဒေါ်တင်လှက ဒေါ်စုစုကို မြင်လိုက်သည်နှင့် လှမ်း၍ ပျူပျူငှာငှာ ခေါ်လိုက်သည်။

“စုစုရေ လာဟော၊ ဒီမှာ လက်ဖက်ပွဲ အသင့်ပဲ”
ဒေါ်စုစုက ဒေါ်တင်လှထက် အသက်အနည်းငယ် ငယ်သဖြင့် ဒေါ်တင်လှကို မမလှဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ ဒေါ်စုစုက မျက်နှာပြုံးချိုချို ဖြင့် သူတို့ညီအစ်မ သုံးဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ညီအစ်မတွေ လက်ဖက်ပွဲ အလယ်ချပြီး ဘာတွေများ တိုင် ပင်နေကြတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မြတ်နိုးအကြောင်း ပြောနေတာ၊ မြတ်နိုး ဆယ်တန်းအောင်ရင်၊ တက္ကသိုလ်ပို့ရတာမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မြတ်နိုးလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းနေ

www.burmeseclassic.com

အောင် မမလှက လုပ်ထားရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာများလဲ စုစုရယ်”

“ဟိုလေးသားနဲ့ မြတ်နိုးလေးကို ကျွန်မ သိပ်နီးစပ်စေချင်တယ် မမလှရယ်”

ဒေါ်တင်လှသာ ဤအိမ်တွင် အခရာမို့ ဒေါ်တင်လှကို ဦးတည်ပြီး သူမ၏ ဆန္ဒကို ဖွင့်ဟလိုက်သည်။

“ဟင်... တကယ်ပဲ စုစုမှာ ဒီလိုဆန္ဒရှိလား”

ဒေါ်တင်လှက မျက်နှာကြီးဝင်းပစ္စာနှင့် မေးသည်။

“ကျွန်မဆန္ဒက သိပ်ဖြစ်စေချင်တာပေါ့ရှင်၊ မမလှတို့ကို မပြောရဲတာနဲ့ ကြာခဲ့တာပါ”

“လူမော်လေးနဲ့ဆို မမလှတို့ တာသဘောမတူစရာရှိလဲကွယ်၊ ဘွဲ့လဲရပြီးသား ပြီးတော့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကလဲ အတော်အသင့် အောင်မြင်နေပြီ၊ ပြီး သူတို့ချင်းကလဲ ရင်းနှီးပြီးသား မဟုတ်လား”

“ဒါဆို မမလှက သဘောတူတယ်ပေါ့”

“တူတာပေါ့ကွယ်၊ လူမော်နဲ့ဆို ဘာငြင်းစရာလိုလဲ”

“ဒါနဲ့ ခင်မြ သဘောကကော”

“အိုကေ... ခင်မြလဲ သဘောတူတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဒေါ်တင်လှက ညီမငယ် မငြင်းသာအောင် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်မြနဲ့ မြင်သောင်းလဲ မမလှနဲ့ တစ်သဘောတည်းပါကွယ်”

ကဲ... ကျန်တဲ့လူတွေ ဘာပြောနိုင်ကြဦးမှာလဲ၊ ဒေါ်တင်လှက ပိတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်မို့ ခေါင်းညှိတ်ရုံသာပေါ့။

“ဟုတ်ပါတယ် စုစုရယ်၊ မြလဲ သားလူမော်နဲ့ဆို သဘောတူ ပြီးသာပါ”

“ဒါဆို ကလေးတွေကို အသိပေးထားကြရင် ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်ပြီ စုစုသားအတွက် စုစုကပြော၊ မြတ်နိုးတာဝန်ကိုတော့ မမလှပဲ ယူလက်ပြီ”

ဒေါ်ခင်လှလည်း မငြင်းသာသည့်ကိစ္စမို့ သဘောတူ ကြည်ဖြူ လိုက်ရသည့်အပြင် သမီးအတွက်လည်း စိတ်အေးသလို ရှိခဲ့ရပါသည်။ ချစ်သမီးလေး ယောက်ျားအယူသွားမှာကို သူလည်း ကျိတ်၍ စိုးရိမ် ခဲ့နေသည်ပဲ။ မိမိလို တဝပျက်မှာ စိုးရိမ်လှသည်။

အုနေအောင်လှသော သမီးလေး၏ ဘဝကို အညွန့်တလှလှ သာ ဖြစ်စေချင်သည်။ အညွန့်မကျိုးစေချင်သည်က ဒေါ်ခင်မြ၏ အဓိကဆန္ဒပါ။ လက်ဖက် တမြည်းမြည်းနှင့် စကားဒိုင်က စိုပြည်၍ အရှိန်ကောင်းခဲ့သည်။

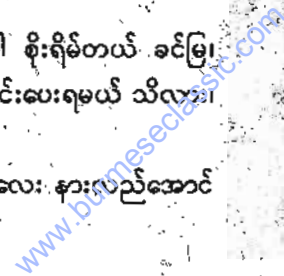
အချိန်အတော်ကြာနေပြီးမှ ဒေါ်စုစု ထပြန်သွားသည်။

“ခင်မြ ညည်းသမီးကို နားဝင်အောင် ပြောထားနော်၊ ငါလဲ ပြောထားမယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလှ”

“ညည်းလို မတော်မတရော်ဖြစ်မှာ ငါ စိုးရိမ်တယ် ခင်မြ၊ ညည်းလို ဘဝမျိုးမရောက်အောင် ထိန်းကျောင်းပေးရမယ် သိလား၊ တာဝန်အရှိဆုံးက ညည်းမှာ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလှရယ်၊ ကျွန်မသမီးလေး နားလည်အောင်

ဆုံးသွန်သင်ထားပါတယ်”

ဟုတ်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်မြသည် သမီးငယ်ကို ယောက်ျားတွေ အကြောင်း မကောင်းကြောင်းချည်းသာ၊ ယောက်ျားတွေကို မယုံစား ထိုက်သော စကားများကိုသာ သမီးငယ်၏ ခေါင်းထဲသို့ ရိုက်သွင်းခဲ့ သည်ပဲ။

ဒါကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ သူငယ်ချင်း ပေါင်းသာ ပေါင်းခဲ့သည်။ ကျောင်းတွင် လူလွန်းသော ချစ်မြတ်နိုးဝေထံသို့ ချဉ်းကပ်သူများ ရှိခဲ့သော်လည်း ချစ်မြတ်နိုးဝေက လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။

ယောက်ျားဆိုတာ မစားကောင်းသော အသီးလို၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေ အတွက် အဆိပ်အတောက်ဟု ဒေါ်ခင်မြက ခံယူစေခဲ့ပါသည်။

*

ညစာ ထုမင်းစားသောက်ပြီး ရှေ့ခန်းတွင် လူစုံညီစွာထိုင်ပြီး စကားပြောကြသည်က ချစ်မြတ်နိုးဝေတို့၏ အိမ်တွင် ထုံးစံတစ်ခုပါ။

ဒီနေ့ ဧည့်ခန်းထဲတွင် စုစည်းမိခိုက်၊ စကားဝိုင်းတွင် အဓိက ခေါင်းစဉ်က ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ကိစ္စ၊ ဒေါ်တင်လှက အစချိပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ပြောလေသည်။

“မြတ်နိုးကို ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ပြောစရာရှိတယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဒေါ်တင်လှကို မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြောပါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

“သမီးက မကြာခင် တက္ကသိုလ်တက်ရတော့မှာနော်”

“ကျောင်းဖွင့်ဖို့က တော်တော် လိုပါသေးတယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

“အေး... ဒါပေမဲ့ ကျောင်းဖွင့်ရင် တက်မှာ မဟုတ်လား”

“တက်မှာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရဲ့”

“ဒါကြောင့်မို့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့အားလုံး သမီးကို စိတ်ချရဖို့

စိစဉ်ထားတယ်”

“ဘာကို စိတ်ချရအောင်လဲဟင်”

မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီး နားမလည်စွာနှင့် ဒေါ်တင်လှကို ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် အရွေးမမှားရအောင် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ ကြိုစိစဉ်ထားတယ်”

“ဟင်... ဒါတွေ မြတ်နိုးဝေ ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး”

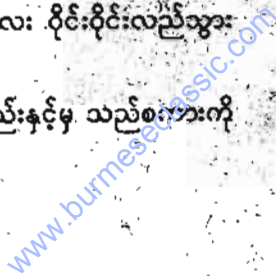
မျက်စိသုငယ်လေးနှင့် သူတို့သုံးဦးကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကြောင်စိစိနှင့် ကြည့်နေသည်။

“သမီး ပညာစုံတဲ့ အချိန်မှာ လူမော်လေးနဲ့ ပေးစားဖို့ ဒေါ် ဒေါ်ကြီးတို့ရော စုစုပါ သဘောတူထားပြီးပြီ”

“ရှင်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်လုံးပြူးပြူးလေး ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွား သည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ မယုံနိုင်ပါ။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ သည်စကားကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ မယုံကြည်နိုင်ပါ။

“ကိုလူနဲ့ မြတ်နိုးကို ပေးစားမှာ ဟုတ်လား”
အံ့ဩလွန်းသော မျက်နှာလေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေက ဓေးလိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ နားကြားလွှဲနေမိသလားဟု မိမိကိုယ်ကိုပင် ထင်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် မြတ်နိုးဝေ”

“ဟာ... ဒုက္ခပဲ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ နားကြားမမှားပါဘူး။ သံသယကွဲကွဲ ထပ်ကြားရတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရင်ထဲတွင် ဖော်မပြနိုင်အောင် တုန်ခိုက်လှိုက်မောရပါသည်။ တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ကိုသာ ထုတ်တတ်သော ဒေါ်တင်လှကို ဘယ်လို အန်တုရမှန်း မသိတော့ပါ။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ကိုလူကို ယူလို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ဒေါ်တင်လှက သူမကို မကျေမနပ်ကြီးကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီး ပြန်မေးသည်။

“ကိုလူနဲ့ မြတ်နိုးဝေက မောင်နှမလို ချစ်နေတာပဲ”

“မောင်နှမမှ မဟုတ်ဘဲ မောင်နှမလို ချစ်နေလို့ ပြီးမှာလား”

မဝံ့မရဲနှင့် ဆင်ခြေကို ဒေါ်တင်လှ၏ တင်းမာနေသော လေသံက ဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ် မြတ်နိုးဝေကို စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့နော်”

“တော် မြတ်နိုးဝေ၊ လူကြီးတွေက ကောင်းစေချင်လို့ စီမံတာ ညည်း ဘာမှ အတွန့်မတက်နဲ့၊ ဘာမှ ထပ်မကြားချင်ဘူး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေအား ဟိန်းဟော့ကလိုပြီး ပါးစပ်ကို ပိတ်ခိုင်းလိုက်တော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဘာမှ ထပ်မပြောသာတော့ပါ။ အမေဖြစ်သူနှင့် အဒေါ်ငယ်ကိုလည်း စစ်ကူတောင်း၍ အပိုသာဖြစ်မှာမို့ ဘာမှပြောလိုစိတ် မရှိတော့ပါ။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အပေါ်ထပ် သူမ၏ အခန်းသို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ကျွေးနွားစား၊ ပေးတာယူတာဝန်နှင့် နေကြရသော အိမ်၏ လူသာအားလုံး ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ဘယ်သူမှ လွန်ဆန်ဝံ့သူ မရှိပါ။

မြတ်နိုးဝေ စိတ်ညစ်၍ လဲသာ သေလိုက်ချင်ပါသည်။

* * *

၄

ချစ်မြတ်နိုးစေ ဈေးသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ခါတိုင်း ဈေးဝယ်နေကျ ဒေါ်ဒေါ်လေး ဒေါ်မြင့်သောင်း နေမကောင်း၍ ဈေးသွားလှည့်ကို ချစ်မြတ်နိုးစေ ယူလိုက်ရပါသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက လှည်းတန်းဈေးတွင် ကုန်ခြောက်ရောင်းသူဖို့ ဆိုင်ထွက်ရေး ပြင်ဆင်နေလေပြီ။ သူ့အတွက် ထမင်းချိုင့်ကို အသင့်ပြင်ပေးပြီး ဈေးသို့ ချစ်မြတ်နိုးစေ ထွက်ခဲ့ရသည်။

ဟင်းရုံဝယ်တာ စိတ်မပါ၊ ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ စိတ်အစဉ်က မကြာခဏ လှမော်နှင့် သူမကိစ္စကိုသာ တွေးနေမိသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးစေ”

အနီးကပ် ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် စိတ်လက်မပါစွာ ဈေးဝယ်နေရာမှ အသံရှင်ဆီကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားသည်။ သူမ တွေ့လိုက်သည်ကား အသားဖြူဖြူ ပိန်းပိန်သွယ်သွယ်၊ ချောမောသော် လည်း ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ကိုးရိုးကိုးရာနိုင်သော လူငယ်တစ်ယောက်။

“ကိုယ့်ကို တွေ့လို့ သိပ်အံ့ဩသွားသလား”

ဆံပင်တွေကို ဂျယ်တွေ ရွဲအောင်လိမ်းပြီး ထောင်ထားသော ဆံချောင်းမျှင်များနှင့် စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာ၊ နောက်စိတ်ကံမှာ ခပ်ပြောင်-ပြောင်ပါးပါး ဆံပင်ကို ရိတ်ထားပြီး၊ ရှေ့ဘက်မှာ ရှည်ရှည်ထားသော ပုံစံက ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ မျက်စိထဲ ကန့်လန့်ဖြစ်နေသည်။

သားရေဂျာကင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် အပျံစား ဝေါ့ကင်းရှူးကို ဝတ်ထားသော သူတစ်ယောက်။

“ကိုယ် မနေ့က ရန်ကုန်ကို ခဏပြန်လာတာ၊ ချစ်မြတ်နိုးစေကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ အိမ်ရှေ့ လာချောင်းတာကွာ၊ မတွေ့ရဘူး၊ ခုဈေး ဘက် ထွက်သွားတာမြင်လို့ လိုက်ခဲ့တာ”

“ရှင်ကို မြတ်နိုးစေ လုံးဝမတွေ့ချင်ပါဘူး သူရ”

မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနှင့် သူရဆိုသူကို ချစ်မြတ်နိုးစေက ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟာကွာ ချစ်မြတ်နိုးစေကလဲ ရက်စက်လိုက်တာကွာ”

ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ မျက်စောင်းက ဒက်ခနဲ သူရထံသို့ ပြေးမှန် လိုက်သည်။ သူရကတော့ အပြုံးမပျက် ချစ်မြတ်နိုးစေကို စိုက်ကြည့်နေ သည်။

ဈေးသည်ကို ကျသင့်ငွေ ရှင်းပြီး ချစ်မြတ်နိုးစေက ဆိုင်ရှေ့မှ

မိုးစာလျှမ်းစေ

ဘောက်ဆတ်ဆတ် ခြေလှမ်းဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ သူ၏နောက်မှ ထက်ကြပ်မက္ခာ သူရက ကပ်လိုက်လာသည်။

“ရှင်... ဘယ်လိုလူစားလဲ သူရ”

“ချစ်မြတ်ဝေကို ချစ်တဲ့ လူစားလေ”

စပ်ဖြူဟန်နှင့် သူရက ဖြေလိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာက စုံပုပ်သွားသည်။

“ရှင်နော်၊ အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့ မြတ်နိုးဝေကို လိုက်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။”

“နှောင့်ယှက်တာမှ မဟုတ်တာကွာ၊ မြတ်နိုးဝေကို လွမ်းလွန်းလို့ လာတွေ့တာပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်ကို လက်မခံသေးဘူးလားကွာ”

“ဟွန်း... ဘယ်တော့မှ လက်ခံဘူးလို့ အပြတ်ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက နှုတ်ခမ်းလေးကို မှဲ့ပြီး၊ လေသံဆတ်ဆတ်နှင့် ဖြေလိုက်သည်။

“မြတ်နိုးဝေရယ်၊ မင်း တို့အပေါ်မှာ သိပ်စိမ်းကားလွန်းတယ်”

“ရှင်လို့ လူစုပ် လူပွေကို ဒီတစ်သက်မပြောနဲ့ ဆယ်သက်တောင် စိတ်ကူးထဲ မထည့်ဘူးမှတ်ပါ”

“ဟာကွာ”

သူရက မျက်နှာကြီးရှုံ့မှဲ့ပြီး ညည်းတွားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေအား အသံနားခံသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသည်။ သူတံမြေတင်နေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေဘေးမှ ကပ်လိုက်ရင်း ချစ်မြတ်နိုး

ရှင်ခုန်သံအိမ်မက် မပျောက်နဲ့ကွယ်

ဝေ၏ မျက်နှာလေးကို မလွတ်တမ်း ကြည့်နေသည်။

“အား...”

ချစ်မြတ်နိုးဝေအား ငေးကြည့်ကောင်းသည့်ဒဏ်ကို သူရ ခံစားလိုက်ရပါသည်။ လမ်းပေါ်မှ အုတ်ခဲကို ခလုတ်တိုက်ပြီး နောက်လဲလှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ကောင်းတယ်၊ လုံရုံမက သေရင်သာ ကောင်းသေး”

စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက မေတ္တာပို့လိုက်သည်။

“ကဲ... လိုက်မလာနဲ့နော်၊ အိမ်နားရောက်ပြီ၊ ဒေါ်ဒေါ်လေးတွေ သွားရင် ရှင် မလွယ်ဘူးသာ မှတ်”

မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောရင်း သူ့အပါးမှ သုတ်သုတ်လေး ထွက်သွားသည်။ သူကလည်း ဆက်လိုက်ရန် မဝံ့မရဲသဖြင့် လမ်းခုလတ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မကြည်လင်သော မျက်နှာလေးနှင့် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ဈေးခြင်းကိုချပြီး၊ အိပ်ခန်းသို့ဝင်၍ အဝတ်အစားများ လဲလိုက်သည်။

အဝတ်အစား လဲရင်းမှ ဇွဲကြီးလှသော သူရ၏ အကြောင်းကို တွေးမိသည်။ သူရသည် သူမတို့၏ ကျောင်းမှ ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျပြီး အပြင်မြေကျောင်းသား ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဒါပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေတို့ ကျောင်းသို့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေအား ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် စာလိုက်ပေး စကားပြောနှင့် အကြီးအကျယ် နှောင့်ယှက်ခဲ့သူပါ။

ကြော့နေ ကော့နေတာင် ဝတ်စားတတ်ပြီး လူပေါ်ကြော့ လူရွတ်လူရွတ်ကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ ပေးသော စာတွေလည်း တစ်ခါမှ မယူခဲ့။ သူ့ကိုလည်း လုံးဝအရေးမလုပ်ခဲ့ပါ။ သူကတော့ ဇွဲကြီးကြီးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ပိုးပန်းခဲ့သည်။

သူရက သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ခဲ့သော်လည်း ချစ်မြတ်နိုးဝေက မတုန်လှုပ်ခဲ့ပါ။ သူ့ကို ရိုလေသည်တောင်မထင်၊ ဂရုမစိုက် အလေးလည်း မထားခဲ့ပါ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဆယ်တန်းနှစ်ဝက်လောက်တွင် သူရကို လုံးဝ မတွေ့တော့ပါ။ သည်တော့မှ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဘဝက ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် လွတ်လပ်ရတော့သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ မေတ္တာတစ်စက်မှထားလို့မရ၊ မျက်စိဆံပင်မွှေး စူးလှသော သူရကို မှန်းနေမိသည်။ မှန်းသော သူက မတွေ့ရ မမြင်ရတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိတ်အေးချမ်းရပါလေသည်။

သည်လို အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်းနေရပြီး ခုလို ရုတ်တရက် တွေ့ရတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိတ်အကြီးအကျယ် ညစ်သွားရသည်။ ဘယ်ချောင်ကမှန်းမသိ ထွက်ပေါ်လာသော ဂြိုဟ်ဆိုးကို ဘယ်လို ပထုတ်ရမှန်း မသိတော့ပါ။

“ခုကွပါပဲ၊ ဒီသူရဆိုတဲ့ ငနာသေ မသေနိုင်ဘူး”

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး မေတ္တာပို့လိုက်မိသည်။ အစကတည်းက မိမိအပူနှင့် မိမိ စိတ်ညစ်နေရသည်ကြားထဲ သည်နေသားက တစ်မှောင့်မို့ လဲသာ သေလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

မီးဖိုထဲ အဝင်နောက်ကျလျှင် ဆူခဲရမည်-စိုးသဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက သွက်သွက်လေး အဝတ်စားလဲပြီး မီးဖိုဆောင်သို့ ဝင်လိုက်ရ ခါတော့သည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

၅

ဒေါ်တင်လှက ညနေဈေးအပြန် လိမ္မော်သီးများ ဝယ်လာသည်။ အလုံးကြီးကြီး သန့်သန့်ကြီးတွေ ဆယ်လုံးသီးသန့် ဒေါ်စုစုအတွက် ဝယ်လာသည်။

“မြတ်နိုးစေ ဒီလိမ္မော်သီးတွေ စုစုကို သွားပေးလိုက်စမ်း” ချစ်မြတ်နိုးစေကို ခေါ်ပြီး ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နှင့် ထည့်ထားသော လိမ္မော်သီးများကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေက လှမ်းမယူပါ။ မကြည်လင်သော မျက်နှာလေးနှင့် ဒေါ်တင်လှကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မြတ်နိုးစေ သွားမပေးချင်ဘူး”

“ဟဲ့... ဘာပြုလို့ထုန်း”

ချစ်မြတ်နိုးစေအား မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်လိုက်သလို၊ အသံစူးစူးကြီးနှင့် မေးသည်။

“မသွားချင်လို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

“ခါတိုင်း ချောင်းပေါက်အောင် သွားနေပြီးတော့ ငါ တီးထည့်သိက်ရ”

ငေါက်ငမ်းပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးစေက ဆက်လက် ခြင်းသာတော့ပါ။

ဒေါ်တင်လှလက်ထဲမှ ငါ့မ္မော်သီးအိတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ဆွဲဆောင်ထွက်ခဲ့သည်။

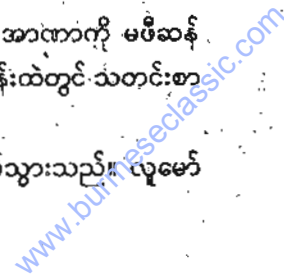
“ခါတိုင်းက သွားတာပေါ့၊ ခု ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ လုပ်တဲ့ကိစ္စက အယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလဲ၊ ကိုလူ့ မျက်နှာကို ဘယ်လို ကြည့်ရမှန်းတောင် မသိဘူး”

အသံတိတ် မကျေမနပ်ရွတ်ဆိုပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်ခြံသို့ လေးဖင့်သော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လှမ်းခဲ့သည်။ ယခင်က ဥဒဟို ငြိုးလွှား၍ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ခဲ့သော အိမ်ဝကို ယခုဝင်ရမှာ ငင့်မရဲ ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ထဲတွင် ချောက်ချားကြောက်စရာကောင်းသော အမြင် ဘစ်ခုကို တွေ့ရတော့မလို ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့် နေသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်တင်လှ၏ ပြင်းထန်သော အာဏာကို မဖီဆန် ခဲ့သဖြင့် ရဲဆေးတင်ပြီး ဝင်လိုက်ပါသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် သတင်းစာ ထိုင်ဖတ်နေသော လူမော်ကို တွေ့ရသည်။

လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။ လူမော်

ကို လှမ်းမကြည့်ရဲလောက်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ ရှက်စိတ်တွေ မွန်ထူနေသည်။

“မြတ်နိုးဝေ လာလေ”

လူမော်ကလည်း သူ့ကို ပထမ ရှိန်နေသည်။ နောက်မှ လေသံမှန်မှန်နှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကြီးကြီးစုကော”

“အပြင်သွားတယ် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

လူမော်က သူမကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက အသံတိမ်လေးနှင့် မျက်လွှာချပြီး ပြန်ဖြေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက လိမ္မော်သီး ပေးခိုင်းလို့ပါ”

“လာထိုင်ပါဦး မြတ်နိုးဝေရယ်”

မဝံမရဲလေး ရပ်နေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေကို လူမော်က ညင်သာစွာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ချစ်မြတ်ဝေက ရင်ခုန်ခြင်းများစွာ စိုးရိမ်စိတ်များစွာနှင့် သူ့အနားရှိ ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မြတ်နိုးဝေ ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ လူကြီးချင်း စိစဉ်ထားသော ကိစ္စကို သူလည်း သိပြီး ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက်မိသည်။ သိသိကြီးနှင့် မေးရက်သော လူမော်ကို ဒေါ်ကန်မိသည်။

“မြတ်နိုးဝေ ကိုလူ့ကို ကြည့်စမ်း”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မကြည့်ပါ။ သူ ကြည့်ခိုင်းမှ မျက်နှာထူပို၍ ငဲ့ချလိုက်သည်။

“ဘာလဲ မေမေတို့ စိစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စ သိလို့ ရှက်နေတာလား” ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှ မကျေနပ်ချက်က စကားအဖြစ် ဝှင့်ထွက်လာသည်။

“ရှက်တာ မဟုတ်ဘူး စိတ်တိုနေတာ”

လူမော်က သူမ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ ညီမရင်းလေးတမျှ ချစ်ရပါသော ဖူးဖူးငယ်ငယ် လှသွေးကြွယ်သူလေးကို လူမော် သနားနေမိသည်။

“မေမေတို့ စိမံတာကို မြတ်နိုးဝေ မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

“ကိုလူကကော”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက လူမော်၏ အမေးကို မဖြေသေးဘဲ ပြန်၍ မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။

“ကိုလူက မြတ်နိုးဝေလေးကို ညီမလေးလိုပဲ ချစ်တာပါကွာ”

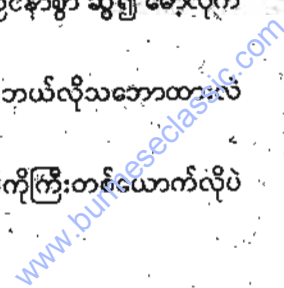
ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်တွေ ကြီးစိုးလာသည်။ မျက်ရည်တွေ မျက်လုံးထဲမှာ ပြည့်အိုင်လာပြီး ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“ဟာ မြတ်နိုးဝေလေး ငိုနေပြီလားကွယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးကို ကြင်နာစွာ ဆွဲ၍ မော့လိုက်သည်။

“မြတ်နိုးဝေကကော ကိုလူ့အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားလဲ ဟင်၊ အမှန်အတိုင်း ဖြေနော်”

“မြတ်နိုးဝေလေ ကိုလူ့ကို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ

ချစ်တာပေါ့”

ငိုတစ်ဝက်၊ ရွိုက်တစ်ဝက်နှင့် မြတ်နိုးဝေက ထစ်ထစ်အအလေး ဖြေသည်။

“အေးကွာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြူရောင် အချစ်ကို ဘာလို့ လူကြီးတွေက အရောင်ဆိုးချင်ကြတာလဲ နားမလည်ဘူးကွာ၊ ကိုလူကလဲ မြတ်နိုးဝေလေးကို ဖောင်နှမ အချစ်ထက်မပိုပါဘူးကွာ၊ ခက်တော့နေပြီ”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

လူမော်၏ စိတ်ကို သိရတာမှ ချစ်မြတ်နိုးဝေက လူမော်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရဲတော့သည်။

“မေမေက ဇွတ်ပဲ၊ ကိုလူ ငြင်းပါသေးတယ် သူတို့က တစ်ယူသန်ပဲကွာ”

“ဟုတ်တယ် မြတ်နိုးဝေလဲ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ငြင်းပါသေးတယ်၊ မရဘူး ကိုလူရယ် စိတ်ညစ်လို့ သေချင်ကာပဲ”

ရှဲ့မဲ့နေသော ချစ်မြတ်ဝေ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ပြီး လူမော် သနားကရုဏာစိတ်တွေ ယိုဖိတ်မိလိုက်ပါသည်။

“မြတ်နိုးဝေလေးရယ် သေတော့ မသေလိုက်ပါနဲ့ကွာ စိတ်လဲ သိပ်မညစ်နေနဲ့နော် ကိုလူ ကြိုပါဦးမယ်”

“ကိုလူက ဘယ်လိုကြိုမှာလဲလို့”

“သူတို့က ချက်ချင်း ပေးစားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မြတ်နိုးဝေလေး ဘွဲ့ရမှလေ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်”

“မြတ်နိုးဝေတော့လေ သိပ် စိတ်ညစ်တာပဲ သိတယ်”

“ကိုလူလဲ စိတ်ညစ်တာပဲ၊ ခု စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကလဲ ငွေဇင်းနည်းတော့ သိပ် အလုပ်မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကြားထဲ မေမေကတစ်မှောင်” လူမောင်က ဆံပင်ထဲသို့ လက်ငါးချောင်း ထိုးသွင်းပြီး ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွဲ့လိုက်သည်။

“မြတ်နိုးဝေတို့ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားစမ်းပါဦး ကိုလူရဲ့”

“အဲ... တစ်ခု ငါတို့ သတိထားရမှာက အခြေအနေမပျက် နေဖို့ပဲ၊ သူတို့ စီမံတာကို နားခံသလိုနဲ့ ရေလိုက်ငါးလိုက်နေ သိလား နောက်တော့လဲ မီးစင်ကြည့်ကကြတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ မြတ်နိုးဝေလဲ သူတို့ ဘယ်လောက်ပေးစားစား ဧယုရေးချ မယူထဲကပဲ”

“ကိုလူကလဲ မြတ်နိုးဝေအတိုင်းပါကွာ”

သည်တော့မှ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးလ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ဖြစ်လာသည်။

“မြတ်နိုးဝေ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း ပျော်သွားပြီ ကိုလူ”

“အေးပါကွာ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေ၊ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ငါတို့ ကြည့်နေကြတာပေါ့ကွာ”

သည်လို တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားလည်မှုရတော့လည်း ဆက်ဆံရေးက ပြေပြစ်ချောမွေ့ သွားသည်။ ယခင်ကလိုပင် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဖက်လှဲတကင်းပင် ဆက်ဆံမိကြတော့သည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက လူမော်နှင့် စကားတွေ ဝအောင်ပြောပြီးမှ

သူမ၏အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်တင်လှက ဆီး၍ မေးသည်။

“ကြာလှချည်လား မြတ်နိုးစေ”

စူးစမ်းသော အကြည့်များနှင့် မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေသော ဒေါ်တင်လှ၏ အကြည့်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ချစ်မြတ်နိုးစေကာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ဟန်မပျက် ယခင်ပုံစံအတိုင်း ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ အမူအရာကို တွေ့ရတော့ ဒေါ်တင်လှ သိပ်ကျေနပ်သွားသည်။

သူတို့ လူကြီးတွေ စီမံသောကိစ္စကို လူငယ်တွေ ကျေကျေနပ်နပ် ရှိသည်မို့ ငါတို့လုပ်တာ မှန်လိုက်လေခြင်းဟု ပီတိတွေ ဖြာနေပါတော့သည်။

* * *

၆

“မြတ်နိုးစေရေ”

ချစ်မြတ်နိုးစေအား ခေါ်လိုက်သံနှင့်အတူ လူမော်သည် အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေက ရေချိုးခန်းဝင်နေ၍ သူ၏ ခေါ်သံကို မကြားမိပေ။

ဒေါ်မြင့်သောင်းက လူမော်၏ ခေါ်သံကြောင့် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာသည်။

“မောင်လူမော်ရေ မြတ်နိုးစေ ရေချိုးနေတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်လေး သူ့ကို ပြောပေးပါနော်၊ ရေချိုးပြီးရင် အပြင်သွားဖို့ ကောင်းကောင်း ဝတ်စားခဲ့ပါလို့”

“အေး... အေး ပြောလိုက်မယ်”

ဒေါ်မြင့်သောင်းက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပင် ပြုံးလိုက်သည်။ လူမော်နှင့် သဘောတူပြီးမှ ယခုလို သွားတာလာတာကို သူတို့ ကျေကျေနပ်နပ် ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ။

လူငယ်နှစ်ဦး အဆင်ပြေနေသည် ထင်ပြီး လူကြီးတွေ ဝမ်းသာ ကျေနပ်နေကြသည်။ ဒေါ်မြင့်သောင်းက အပေါ်ထပ်သို့ သွက်သွက် တက်ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို သွားခေါက်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

အထဲမှ ချစ်မြတ်နိုးဝေ အသံစူးစူးလေးနှင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ရှေ့ မြန်မြန်ချိုး၊ မောင်လူမော်က အပြင်သွားမလို့တဲ့၊ ဝတ်စားပြီး လာခဲ့ပါတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်လေး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက သွက်သွက်လေး ဖြေလိုက်သည်။ ရပ်သွားသော ရေသံများကို တစ်ဖန် ဒေါ်မြင့်သောင်း ပြန်ကြားရသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရေဆက်ချိုးနေလေပြီ။ ဒေါ်မြင့်သောင်းက ရေချိုးခန်းဝမှ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့လေသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရေချိုးပြီး အလှအပတွေ မွမ်းမံပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ဘိတ်(လ်)လုံချည် စတော်ဘယ်ရီရောင်၊ ဇာအင်္ကျီ စတော်ဘယ်ရီရောင်နှင့် ဖြူဝင်းသော အသားအရေက လိုက်ဖက်လှသည်။ မြောင့်စင်း မညှပ်နက်သော ဆံနွယ်များကို သည်တိုင်းပင် ဖားလျားချထားသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် မိတ်ကပ်တွေ၊ ရှိဒိုးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေဖြင့် ပြေပြေလေး ပြင်ထား၍ ကြွေရုပ်လေး တစ်ရုပ်လို လှလွန်းနေသည်။

ပြင်ဆင်ပြီး မှန်ထဲမှ အလှကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် လှည့်၍ ကြည့်မိသည်။ ပုံရိပ်တွင် ထင်ဟပ်လာသော မိမိ၏ ကိုယ်နေဟန်က

လွန်စွာ 'ချောမွေ့လှလွန်းနေသည်ကို ကျေနပ်စွာ တွေ့ရသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်လေး ကောက်ကိုင်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

မိခင်ဖြစ်သူထံ သွား၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မေမေ သမီး ကိုလူနဲ့ အပြင်သွားမလို့နော်”

စက်စက်ယိုအောင် လှလွန်းသော သမီးချာလေးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်မြ ကျေနပ်ဝမ်းသာနေသည်။ လူမော်နှင့် ပြေလည်သည်ဟု ထင်ပြီး ပို၍ ဝမ်းသာရပါသည်။

“အေး... သမီး သွား... သွား ဒါပေမဲ့ ညဉ့်မနက်စေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

မိခင်၏ ပါးပြင်ကို တစ်ချက် မွှေးကြူခဲ့ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မြင့်သောင်းကိုပါ နှုတ်ဆက်ပြီး တစ်ဖက်ခြံသို့ တူးခဲ့သည်။

ဒေါ်တင်လှကတော့ ဈေးမှ ပြန်မလာသေးပါ။

ဒေါ်စုစုနှင့် ခြံဝတွင် တိုးလေသည်။ ဒေါ်စုစုက သူမကို ပီတိဖြစ်သော အပြုံးတွေနှင့် ပြုံးပြီး...

“ကြီးကြီးစု သမီးလေးက ချောလိုက်တာကွယ်”

ဒေါ်စုစုက ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လေသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက မလုံမလဲနှင့် ရက်ဝဲဝဲလေး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကြီးကြီးစု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဒီနားတင်ပါကွယ်၊ အိမ်မှာ သားကြီး စာဖတ်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်စုစုအပါးမှ သွက်သွက်လေး ချစ်မြတ်နိုးစေ ထွက်ခဲ့သည်။
အသင့်စောင့်ကြည့်နေသော လူမော်ကို တွေ့ရသည်။

“ကိုလူရေ မြတ်နိုးစေလေ လူကြီးတွေအဖြစ် သည်းနေတဲ့
ပုံကြည့်ပြီး သိပ်ရယ်ချင်တာပဲ သိလား”

မြိုးလဲ့လဲ့ မျက်နှာလေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေက ပြောလိုက်သည်။
ဖူးနှစ်နေအောင် လှလွန်းသော နုနုငယ်ငယ်မိန်းကလေးကို လူမော်
အငေးသား ကြည့်နေမိသည်။

သည်မိန်းကလေးအပေါ် ဖြူစင်သော မေတ္တာတွေနှင့် သူ
ချစ်နေပါသည်။ လှလွန်းသူလေးကို မထိရက် မကိုင်ရက်အောင်
ဖူးဖူးမွတ်ခဲ့သည်မို့ ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် လုံးဝတွေ့ဆဲလို့ မရပါ။

“ချစ်မြတ်နိုးစေလေးက တကယ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့
ရွှေပေါ်မြတင်နေရမယ့် မိန်းကလေး ငါ့လိုကောင်နဲ့ လုံးဝမထိုက်တန်
ဘူး၊ ငါ့ညီမလေးကို ထိတ်ထိတ်ကြို လှူမျိုးနဲ့မှ ပေးစားနိုင်မယ်”

ချစ်မြတ်နိုးစေအတွက် သန့်စင်သော မေတ္တာတွေဖြင့် မြင့်မြင့်
မားမားကြီး မျှော်မှန်းနေမိသည်။

“ဘာငေးနေတာလဲ ကိုလူရဲ့”

စူးရဲသော သူ၏ အကြည့်ကြောင့် မလုံမလဲနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေ
က မေးလိုက်သည်။

“အဟင်း... ကောင်မလေးကြောင့် မကြာခင် ကိုလူယောက်ဖ
အကောင်းစားလေးရတော့မယ်လို့ တွက်မိလို့”

“ဟင်... သွား”

ရှက်မျက်နှာ ရဲရဲလေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေက သူ၏ ရင်ဘတ်ကို
ထိကာ တွန်းလိုက်သည်။

“ကဲ... လာသွားစို့”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ကိုလူက ဘာလို့ ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြား
မြတ်နိုးစေကို ဝတ်စားပြီး အပြင်ခေါ်တာလဲ”

“မြတ်နိုးစေရယ်၊ နင် ဒီလောက်တောင် ငါ့အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်
စားစွာ ခေါင်းပါးနေပြီလား”

မြိုးလဲ့လဲ့နှင့် မော့ကြည့်နေသော မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး
အရယ်မပြုံးနှင့် လူမော် မေးလိုက်သည်။ ပါးစပ်လေး ပွင့်ဟဟနှင့်
ချွတ်ခုံးလေးတွန့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစေက တွေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ကျောင်းအမဲ သိပ်တွေ့မနေ့၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်မွေးနေ့
အခင်မလေးကို ကျွေးမွေးပြုစုဖို့ အပြင်ခေါ်သွားမလို့ ခင်ဗျ”

လူမော်က စိတ်တိုတိုနှင့် ရွဲ့တဲ့တဲ့ ပြောလိုက်မှ ချစ်မြတ်နိုးစေ
လွန်စွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။

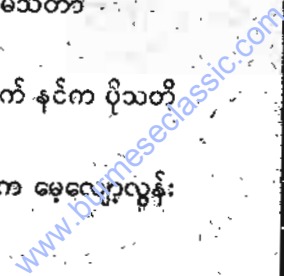
“ဟယ်... ဆောရီးနော် ကိုလူ မြတ်နိုးစေကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊
တကယ် မြတ်နိုးစေ မေ့သွားတယ် သိလား”

“မေ့မှာပေါ့ အွယ်သူ့ကို စိတ်ကူးနေမှန်းမသိတာ”

“ဟာ... ဘယ်သူ့ကို စိတ်ကူးရမှာလဲ”

“မသိဘူး။ ခါတိုင်းဆို ငါ့မွေးနေ့ကို ငါ့ထက် နင်က ပိုသတိ
ရနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုလူရယ်၊ မြတ်နိုးစေကိုက မေ့လျော့လွန်း

တာပါ”

ယခင် မွေးနေ့တုန်းကဆိုလျှင် မြတ်နိုးဝေက နံနက်မိုးလင်းသည် နှင့် တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးလာပြီး လူမော်အတွက် လက်ဆောင်လေး တစ်ခု အမှတ်တရ ပေးစမြဲ၊ လူမော်က သူ့မွေးနေ့ကို မေ့နေလျှင်ပင် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ပါ။

သည်လို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်ခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်း မနည်းခဲ့ပြီ။ ခုမှာတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိတ်ထဲ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေ သဖြင့် လူမော်၏ မွေးနေ့ကို မေ့ခဲ့လေပြီ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ သူမ၏ မွေးနေ့ကိုတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မမေ့ခဲ့သော လူမော်အပေါ် မလုံမလဲ အပြစ်မကင်းသော စိတ်လေး ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

“ကိုလူရယ် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို အကြွေးမှတ်ထားလိုက် နော်၊ မနက်ဖြန်မှ ပေးမယ်လေ”

စပ်ပြီးပြီး မျက်နှာလေးနှင့် မော့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ဟန်အမူအရာလေးက လွန်စွာ ချစ်စရာကောင်းနေ သည်။ လူမော်က ပါးမို့မို့လေးကို နာအောင်ပင် မချင့်မရဲနှင့် ညှစ် လိုက်သည်။

“အား... နာတယ်ကွ”

မျက်နှာလုံး ရှုံ့မို့ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးပေါ်ဝယ် အပြုံးတွေက တွဲလွှဲခို ခိုနေသည်။

“ညီမလေးကို ဒီနေ့ ရတနာဥယျာဉ်မှာ ကျွေးမှာ သိလား”

“ဟာ ပိုက်ဆံတွေ တအားကုန်မှာပေါ့”

“ကုန်ပါစေ ကျွေးချင်နေတာ ကြာပြီ၊ ဟိုနေ့က အရောင်း အဝယ်တစ်ခု ဖြစ်တယ်၊ အဲဒါ မြတ်နိုးဝေကို ကျွေးဖို့ ချန်ထားတာ”

“ဒါကြောင့် မြတ်နိုးဝေကလေး ဟော့ဒီ လူကြီးကို သိပ်ချစ် တာပေါ့”

“ဟွန်း... အညာမလေး စားရလို့ ချစ်တာမဟုတ်လား”

“မစားရလဲ ချစ်တာပါနော်။ ကိုလူနဲ့ မြတ်နိုးဝေက မောင်နှမ ခင်းတွေတွေပဲဟာ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ မှန်တယ်”

နှစ်ဦးသား ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

“ကဲ... သွားစို့”

“မြတ်နိုးဝေက လေးဘီးအငှားကားနဲ့ သွားမှာနော်”

“အမယ်လေး မယ်မင်းကြီးမရယ်။ ဒီကလဲ အငှားကားနဲ့ ခေါ်မှာပါ။ ဘတ်(စ်)ကား မစီးခိုင်းပါဘူးဗျာ၊ ဒါလောက်လှနေတာ သူများတွေ ထိမှာ တို့မှာကို စိုးရိမ်တယ်ခင်ဗျ”

“အဟင်း... ဟင်း”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ၏ လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ပြီး မျက် နှာလေးမော့ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်လိုက်ပါတော့သည်။ မြို့ရှေ့ကို ဖြတ်လာသော လေးဘီး အငှားကားတစ်စီးကို လူမော်က လှမ်း တားပြီး ငှားလိုက်သည်။

*

ရွှေတိဂုံဘုရား တောင်ဘက်မှခရီး ရတနာဥယျာဉ် စားသောက် ဆိုင်များရှိရာ ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ပတ္တမြားဆောင်သို့ လူမော်က ဦးဆောင်၍ ဝင်လိုက်သည်။

စားပွဲထိုးလေးကို စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာလိုက်သည်။
“ကဲ... ဒီနေ့ မြတ်နိုးဝေ အစသာ စားပေတော့ သိလား”

“စိတ်ချ နေ့လယ်ကတည်းက ဘာမှမစားခဲ့ရသေးဘူး”

ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာလေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြန်ပြောလိုက် သည်။ အငွေတထောင်းထောင်းထနေသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်လာပြီမို့ စားသောက်ခြင်း ကိစ္စကို စလိုက်ကြ သည်။

စားသောက်နေစဉ်တွင် တစ်ဖက်စားပွဲသို့ ယောက်ျားဖွဲ့ နှစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ထိုနှစ်ဦးက ချစ်မြတ်နိုးဝေနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လို ဖြစ်နေသည်။ လူမော်က သူတို့ကို ကျောခိုင်းအနေအထားမို့ သတိမပြုမိပါ။

ယောက်ျားပျိုနှစ်ဦးအနက် ရည်မွန်သားနားသော သူ တစ်ယောက်ကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက သတိထားမိသည်။ ထိုသားနားမွန် ရည်သော သူထံမှ အကြည့်စူးစူးကို မကြာခဏ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရရှိ လိုက်သည်။

မြန်ရှက်စွာ စားနေရာမှ သူ့အကြည့်ကြောင့် ရှိုးတိုးရှန်စီနီ ပင်ဖြစ်နေမိသည်။ သူ၏ အကြည့်ကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲ မှာ ခံစားချက် တစ်ခု ဖြစ်ထွန်းလာသည်။ သည်ခံစားချက်ကို ချစ်

မြတ်နိုးဝေ အမည်မတပ်တတ်ပါ။

“စားလေ မြတ်နိုးဝေ”

“စားပါတယ် ကိုလူရဲ့”

ထိုသူက လူမော်ထံသို့ မကြာခဏ အကြည့်စူးစူးနှင့် ကြည့်နေ သည်ကို မြင်ရသည်။ အမှတ်မထင် လူမော်က နောက်ပြန်လှည့်ကြည့် ရင်း ထိုသူနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိသည်။

အတန်ကြာအောင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိုက်ကြည့်ရင်း အံ့ဩ ဝမ်းသာလွန်းသော မျက်နှာများနှင့် ပြိုင်တူခေါ်လိုက်မိပါသည်။

“လူမော်”

“ဟိတ်... ရဲ့ဝံ”

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခေါ်လိုက်သံက ကျယ်လောင်လွန်းလှသဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို မကြာခဏ စူးစိုက်ကြည့်နေသော သူက ရဲဝံ့ဆိုပါကလား။ ချစ်မြတ် နိုးဝေက မျက်မှောင်လေး ကြုတ်ပြီး တွေးလိုက်သည်။

ရဲဝံ့ဆိုသော ခပ်ချောချော သားသားနားနား လှက ချစ်မြတ်နိုး ဝေတို့၏ စားပွဲသို့ ကူးလာသည်။ လူမော်၏ ဘေးထိုင်ခုံတွင် ဝင် ထိုင်ပြီး လူမော်၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး မင်း ဘာတွေလုပ်နေသလဲ”

လူမော်က သူ့ကို ပြုံးရယ်စွာနှင့် ကြည့်ပြီး...

“အရောင်းအဝယ် နည်းနည်းပါးပါးပါကွာ”

“ဟုတ်လား မင်းနဲ့ မတွေ့တာတောင် ကြာပြီကွာ”

“အေးလေ ကျောင်းပြီးကတည်းကပဲ ဒါနဲ့ မင်းကော ဘာလုပ်နေလဲ”

“ငါ့ အဘိုးရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်းဖြစ်တဲ့ စက်လှေလုပ်ငန်းလေ။ အဲဒါ ထားဝယ်မှာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျောင်းပြီးကတည်းက ထားဝယ်မှာပဲ အခြေစိုက်နေတာပေါ့”

လူမော်နှင့် စကားပြောနေရာမှ ရဲဝံ့၏ အကြည့်များက မကြာခဏ ချစ်မြတ်နိုးဝေထံသို့ ထိကပ်လာသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေကလည်း လူမော်၏ သူငယ်ချင်းကို မသိမသာ အကဲခတ်နေမိသည်။

မဖြူ မညိုသော အသားဝင်းဝင်းကို ရဲဝံ့က ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ဆံဖဇီ ထူထူသန်သန်တွေက လှိုင်းတွန့်ပုံစံဖြစ်ပြီး နဖူးပြေပြေပေါ်တချို့ တစ်ဝက် လဲပြီနေသည်က ရဲဝံ့၏ ချောမွေ့မှုကို တစ်မျိုး စွက်နေသည်။

ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်ဝန်းနက်နက်၊ ပိပြားတိကျသော နှုတ်ခမ်းစသည်တို့နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ရဲဝံ့သည် လူချောစာရင်း ဝင်နေပါသည်။

အရပ်မြင့်မြင့် ပခုံးကျယ်ကျယ် ရင်အုပ်ကားကား ချပ်ရပ်သော ဝမ်းဗိုက်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ကိုယ်ကာယအလှက ယောက်ျားပီသမှုကို ဖော်ကျူးနေသည်။

မီးခိုးရောင် ဂျာကင်အောက်မှ အဲရိုးစပိုရှပ်ဖြူဖြူ ပြီးတော့ အကောင်စား ကော်ကြိုဝိုင်းဘောင်းဘီ၊ ဝေါ့ကင်းရှူးနှင့် ရဲဝံ့၏ တန်ဆာဆင်ထားသော တန်ဖိုးက ထောင်သောင်းချီနေသည်။ ဘယ်လက်

ခလယ် ဝတ်ထားသော စိန်တစ်လုံး လက်စွပ်က ဆီးကင်းခန့်ပမာ ဇက်စီကျိန်းစရာပါ။

ရွှေရောင်ရိုးလက်(စ်) နာရီနှင့် ရဲဝံ့သည် ကြေးရတတ်အစဦးဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါသည်။

ရဲဝံ့ထံမှ စူးရှသော အကြည့်လို လူမော် သတိထားမိသည်။ ရဲဝံ့တစ်ယောက် ချစ်မြတ်နိုးဝေကို စိတ်ဝင်တစား ရှိနေသည်မို့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရသည်။

“ရဲဝံ့ ဒါ ငါ့ညီမလေးလို ခင်ရတဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော်က ခဲဝံ့ပါ”

ရဲဝံ့က သွားစွမ်းဖြူဖြူတွေပေါ်အောင် ပြုံးပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေတို့ မိတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်း ရန်ကုန်မှာ ကြာမှာလား ရဲဝံ့”

“အင်း... တစ်လလောက်တော့ နေဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဒါဆို အိမ်လာဦးကွာ”

“ကောင်းပြီ လာခဲ့မယ်။ ဟိုမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ သွားမယ်ကွာ၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ရဲဝံ့က လူမော်ကို ပြောရင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေကိုပါ အပြုံးနှင့် ခွင့်ပန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ဖက်စားပွဲသို့ မခွဲခွာသွားခင် ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးဝေကို

လှစ်ခနဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ထွက်သွားသည်။ လူမော်နှင့်
ချစ်မြတ်နိုးစေလည်း စားသောက်ပြီး တစ်ဖက်စားပွဲတွင် စကား
ကောင်းနေသော ရဲဝဲကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

* * *

၇

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် လူမော်ထံသို့ ရဲဝဲက ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်
မြိုက်-ရောက်လာသည်။ လူမော် အံ့ဩရပါသည်။ သူနှင့် ရဲဝဲသည်
သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခင်က ရင်းရင်းနှီးနှီး သိပ်နေခဲ့ခြင်းမှ
မဟုတ်ပါ။

“ဟာ... ရဲဝဲ လာ ထိုင်ကွာ”

လူမော်က ရဲဝဲကို ဖော်ဖော်ရွေရွေကြီးပင် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ငါလာလည်လို့ သိပ်အံ့ဩနေသလား လူမော်”

“အေးကွ မင်းက အရင်က ဒီလိုမှ လာဖူးတာမဟုတ်တာဘဲ”

ရဲဝဲက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ မိမိအကြံနှင့် မိမိမို့ ရဲဝဲ
ပြုံးလိုက်ခြင်းပါ။ ရဲဝဲသည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဘယ်အလုပ်ကိုမှ လုပ်ကိုင်
ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ယခုလည်း လူမော်ထံသို့ လာခဲ့ခြင်းမှာ သူ့တွင်
ခိုင်လုံသော အကြောင်းရှိသည်။

“လူမော်... မင်း ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ မင်းရဲ့ လုပ်ငန်းကိုသိချင်တယ်”

လူမော်က ရဲဝံ့ကို ဘာမှပြန်မဖြေသေးဘဲ မှင်သေသေကြီး ဖြန့်ကြည့်နေသည်။

“ဘာလဲ ငါ့ကို စပ်စုတယ်ထင်ပြီး စိတ်တိုသွားပြီလား”

လူ့အရိပ်အကဲ နောကျေအောင် သိနိုင်စွမ်းရှိသော ရဲဝံ့ကို လူမော် အံ့ဩရပြန်သည်။

“ငါ့ လုပ်ငန်းက မင်းရဲ့ အလုပ်တွေနဲ့စာရင် အသေးအဖွဲ့ပါကွာ”

“ဟာကွာ မင်းကလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ရဲဝံ့၊ တို့လုပ်နေတာ အသေးအဖွဲ့ အရောင်းအဝယ်လေးတွေပါကွာ”

ကံမရှိ ဉာဏ်ရှိတိုင်းမဲ့ ဆိုသော စကားကို လူမော်မှာ အကြံကြီးလည်း ရှိပါသည်။ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်လည်း ရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးပွားသင့်သလောက် မကြီးပွားရခြင်းရဲ့ အခဲက လူမော်တွင် ငွေရင်း ငွေနှီးဟာ လုံလောက်စွာ မရှိခြင်းပါဘဲ။

“လာကွာ ခြံထဲမှာသွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်”

လူမော်က အိမ်ရှေ့ခြံထဲသို့ ရဲဝံ့ကို ခေါ်ခဲ့သည်။ ခြံဝန်းထဲရှိ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ရဲဝံ့က တစ်နေ့က တွေ့ခဲ့သော မိန်းမလှလှေးအကြောင်းကို မေးရန် စဉ်းစားနေသည်။ ထိုစဉ်

လူမော်၏ ခြံထဲသို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဝင်လာသည်။ လူမော်က မမြင်၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မြတ်နိုးဝေရေ ငါတို့ ဒီမှာဟေ့”

စက္ကူပန်းရုံကြီး ကာနေသဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ မမြင်မှာစိုး၍ လူမော်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးဝေက စက္ကူပန်းရုံနောက်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟင်”

မြတ်နိုးဝေက ရဲဝံ့ကို မြင်တော့ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။ ရဲဝံ့က သူမ၏ နှုတ်ချောမွတ်နေသော မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

“မေမေ့ဆီ လာတာလား မြတ်နိုးဝေ”

လူမော်က အပြုံးမျက်နှာနှင့် မေးသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး။

“ဟင့်အင်း... မြတ်နိုးဝေ ကိုလူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လာတာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မြတ်နိုးဝေ မနက်ဖြန် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး သွားချင်တယ်။ အဲဒါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ကိုလူနဲ့ သွားဆိုလို့”

“ဟာ မနက်ဖြန် ငါ မအားဘူးဟ”

လူမော်၏ အဖြေကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေး စူပူပူသွားသည်။

“မြတ်နိုးဝေ သွားချင်လို့ပါဆို”

“မအားဘူးကွာ နောက်နေ့မှသွား”

သူတို့နှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး ရဲဝံ့၏ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးကို သိသယဖြစ်လာသည်။ ရိုးရိုးမှ တုတ် ရဲ့လားဟု ပူပန်မိသည်။

“ချင်မြတ်နိုးဝေက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ပြုံးစေ မျက်နှာပေးနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်ခြံမှာပါ”

မြတ်နိုးဝေက ရဲဝံ့၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် မော့ကြည့်ပြီး မျက်လွှာပြန်ချလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်ကို မြတ်နိုးဝေက သွားချင်တာ သိလား၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ကိုလူလိုက်ပို့မှ သွားရမယ်တဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“ကိုလူထက် မြတ်နိုးဝေက ဒုက္ခရောက်နေတာ သိလား”

“ဟင်း... ခက်လိုက်တာကွာ”

လူမော်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်ပြီး ညည်းတွားလိုက်သည်။

“မင်း မသိလို့ ရဲဝံ့ရ ငါနဲ့မြတ်နိုးဝေမှာလဲ မဟာဒုက္ခကြီးကွ”

“ဟ... ဘာတွေ ဒုက္ခရောက်နေတာလဲ”

ရဲဝံ့က သိချင်နေသည်နှင့် အခွင့်အရေးကြိုတုန်း သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို သိရအောင်မေးသည်။

“လူကြီးတွေပေါ့ကွာ သိပ်ခက်တယ်၊ ငါနဲ့မြတ်နိုးဝေကို သူကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ပေးဖို့ စီမံထားကြတယ်ကွ”

ရဲဝံ့၏ မျက်နှုံးတစ်ဖက်က ပင့်တက်သွားသည်။ သူ၏ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ တုန်သွားသည်။

“ဝါများ ဘာခက်လို့လဲကွာ”

“ခက်တာပေါ့ ငါနဲ့မြတ်နိုးဝေက မောင်နှမတွေလိုပဲ ခင်ကြတာ၊ နောက်ပြီး ငါမှာ လုံးဝအိမ်ထောင်ပြုချင်တဲ့ စိတ် မရှိဘူး”

လူမော်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် စိတ်ထဲရှိသမျှကို ပြောလိုက်သည်။

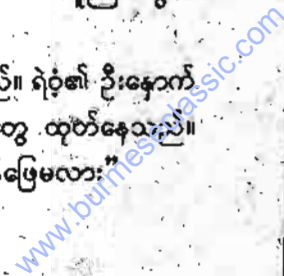
“အေး မင်းတို့လိုပဲ ငါ့မှာလဲဒုက္ခ၊ ခုရန်ကုန်လာတာ ဘိုးဘိုးခေါ်လို့ ဘိုးဘိုးက အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တယ်၊ ငါကလဲ မပြုချင်ဘူး၊ ဘိုးဘိုးက အကျပ်ကိုင်နေပြီ။ မေမေကလဲ သူသဘောတူတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း သမီးနဲ့ ငါ့ကို ပေးစားချင်နေတယ်၊ ငါ့မှာလဲ ကျဉ်းထဲ ကျပ်ထဲ ဖြစ်နေပြီ”

ရဲဝံ့ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ သူ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တိုင်း ခံစားချက် တစ်မျိုးကို ခံစားမိရမိပါ။

“အင်း... တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဒုက္ခပါပဲလား၊ လူကြီးတွေက ခက်လိုက်တာကွာ”

လူမော်က ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။ ရဲဝံ့၏ ဦးနှောက်ထဲမှာတော့ ကျားကွက်ထိုးသလို အကြံဉာဏ်တွေ ထုတ်နေသည်။

“လူမော် ငါ မင်းကို မေးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေမလား”

“ဘာလဲကွ”

“မင်းမှာ အရင်းအနှီးလိုတယ်လို့ မင်း ပြောခဲ့တယ်နော်”

“အေးလေ”

“မင်းတစ်ယောက်ယောက်ဆီက မင်းလိုချင်တဲ့ အရင်းအနှီးကို အခုရရင် ဝမ်းသာမလား၊ လက်ကော ခံမလား”

“ဟာ... ကူညီမယ့်သူရှိရင် ယူမှာပေါ့”

“တကယ်နော်”

သူ့ကိုကြည့်နေသော ရဲဝံ့၏ အကြည့်စူးစူးကို လူမော်က နားမလည်နိုင်ပါ။

“တကယ်ပေါ့ကွာ”

“အဲဒီ အရင်းအနှီးကို ငါ ထုတ်ပေးမယ်ဆိုရင်ကော”

“ဘာ...”

လူမော်က အံ့သြသော မျက်နှာကြီးနှင့် ရဲဝံ့ကို ကြည့်လိုက် သည်။

“အေး... မင်းကို ငါ အရင်းအနှီး မင်းလိုချင်သလောက် ထုတ်ပေးမယ့်အပြင် နယ်တစ်နေရာမှာ မင်းလုပ်ရမယ့် လုပ်ငန်းအကွက် တစ်ကွက်ကိုပါ ငါ ရှာပေးမယ်ကွာ”

“ဟာ... မင်းစိတ် မှန်တယ်နော် ရဲဝံ့”

မယ့်ရဲရဲစိတ်နှင့် လူမော်က မေးသည်။

“သိပ်...စိတ်မှန်တာပေါ့ကွ၊ ကဲ...မင်း ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“ရဲဝံ့ရာ မင်းသာ ကူညီမယ်ဆိုရင် ငါ့လောက် ပျော်တဲ့သူ

ရှိမလားကွ”

“ဒါဆိုရင် မင်းဘက်ကလဲ ငါ့ကို ပြန်ကူညီရမယ် ဘယ်လို လဲ...”

“စိန်လိုက်လေ”

သူတို့နှစ်ဦးကို ကြောင်စိစိ မျက်နှာလေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေက ကြည့်နေသည်။ နောက်ပြီး လာရင်းကိစ္စအတွက် အဖြေသိရပြီမို့ စိတ်တိုတိုနှင့် ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“မြတ်နိုးစေ ပြန်မယ် ကိုလူ”

“နေပါဦး ချစ်မြတ်နိုးစေ ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်စရာလေးတွေ ရှိပါသေးတယ်”

“ဟင်... မြတ်နိုးစေမှာ ဘာမှမရှိဘူး”

ချစ်မြတ်နိုးစေက မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ငြင်းလိုက်သည်။ ရဲဝံ့က သူမကို လက်ကာပြီး တားထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်၊ ကဲ... ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ လွတ်လွတ် လပ်လပ် စကားပြောလိုရအောင် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် တစ်နေရာ ကို သွားကြစို့လား”

“ဘာတွေလဲ ရဲဝံ့ရာ၊ မင်းကို ငါ လိုက်လို့ မမိတော့ဘူး”

“နောက်တော့ ရေလည်မှာပါ၊ ကဲ... ချစ်မြတ်နိုးစေရော လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်အင်း”

“လူမော်ရာ မင်းချာတိတ်ကို ကြည့်ပြောပါဦး။ လိုက်နဲ့ကြပါ

အား ဒါမှ မင်းကိစ္စကိုလဲ ပြောလည်အောင် ပြောနိုင်တာပေါ့”

“ကဲ... မြတ်နိုးဝေရေ လိုက်ခဲ့ပါကွာ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ အဝတ်အစား သွားလဲရင် သွားလဲလေ၊ ကန်တော်ကြီးဟိုတယ် သွားမှာ”

“ကဲ... မြတ်နိုးဝေ သွား အဝတ်မြန်မြန်လဲခဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး တို့ကို ကိုလူနဲ့ အပြင်သွားမှာလို့ပဲ ပြောခဲ့နော်”

“ဟုတ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက လှစ်ခနဲ သူတို့အဖိုးမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ လူမော်၏ စကားကို အမြဲနားထောင်သော ချစ်မြတ်နိုးဝေ ယခု လူမော်က လိုက်ခဲ့ဆိုလျှင် လိုက်ရန် အသင့်ပါပဲ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက သွက်သွက်လေး ပြင်ဆင်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ရဲဝံ့၏ ပါဂျဲရီးကားဖြူဖြူဖြင့် ကန်တော်ကြီးဟိုတယ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

* * *

လူရှင်းသည့် နေရတုင် နေရာယူလိုက်သည်။ ကန်ရေပြင်မှ အိုက်ခတ်လာသော လေနအေးလေးက ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ဆံစလေးများကို ကလူကူစယ်၍ သွားလေသည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများ အဖွဲ့ပေါ်သို့ အစီအရီ ရောက်လာနေပြီ။

“ကဲ... စားကြပါကွာ၊ စားရင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

ရဲဝံ့က ပြောရင်း သူက စ၍ စားသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိတ်ထဲမှာ သူ ဘာတွေ ပြောမလဲဟု စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“လူမော် မင်း ငါ့အမေကို မြင်ဖူးတယ်နော်”

“တစ်ခါ နှစ်ခါလောက် မြင်ဖူးတယ်လေ”

“ငါ့အမေက အသက်နဲ့ မလိုက်အောင် အရွယ်တင်တယ်။

ဒီတော့ သိပ်ခေတ်ဆန်တယ် ဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်”

“သိပါတယ်”

ရဲဝံ့ကို နားမလည်စွာနှင့် လူမော်ရော ချစ်မြတ်နိုးဝေပါ ကြည့်နေသည်။

“ဒါတင်မကသေးဘူး လူမော်၊ ငါ့အမေက သိပ်အသုံးအပြုနဲ့ ကြီးတယ်၊ ခုထိ အသုံးမလျော့သေးဘူး၊ ဖေဖေ သူ့ကို ထားခဲ့တာတွေ ပြုလေ၊ ခု ငါက သူ့ကို အသုံးစရိတ် ထုတ်ပေးနေရတယ်” စိတ်မသက်သာစွာနှင့် ရဲဝံ့က သက်ပြင်းနက်နက် ရှိုက်လှက်

www.burmeseclassic.com

သည်။ နျောမေ့တည်ကြည်သော သူ၏ မျက်နှာကို ချစ်မြတ်နိုးစေ
က အေးသား ကြည့်နေမိ၏။

“အခု မေမေက ထွင်ပြန်ပြီကော။ သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းသမီးနဲ့
ငါ့ကို ပေးစားမလို့တဲ့။ အဲဒီ လွှင့်လွှင့်က မေမေလို ပုံစံမျိုးကွ”

ရဲဝံ့က စားလက်စ ဇွန်းကို လက်မှ ပြန်ချလိုက်ပြန်သည်။

“ကိုယ့်အမေကို အပြစ်ပြောတော့တော့ မဟုတ်ဘူးကွာ။
မေမေပုံစံကို ငါ မကြိုက်ဘူး။ သုံးဖို့ ဖြုန်းဖို့လောက်ပဲ သူသိတာ။
သားသမီးအရေး၊ ရှေ့ရေးအတွက် ဘာမှမပူဘူး။ ဒါကြောင့် သူနဲ့
အသွင်တူတဲ့ လွှင့်လွှင့်ကို ငါလုံးဝ မယူနိုင်ဘူး။”

“မင်း အရွယ်ရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲကွာ။ မင်းမလို
ချင် မယူနဲ့ပေါ့။”

လူမော်က သူ၏ အဖြစ်ကို မေ့ပြီး ရဲဝံ့ကို အားပေးအားမြှောက်
ပြောလိုက်သည်။ မိမိသည်လည်း လူလားမြောက်ပေမဲ့ မိမိကျတော့
ယခု မိခင်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့တာကို မေ့သွားသည်။

“ဟာ... မေမေတစ်ယောက်တည်းဆို ငါ ဘယ်မှမလှဲ၊
ခုဟာက ဘိုးဘိုးကပါ တစ်မှောင့်လေ။ ခု ဘိုးဘိုးခေါ်လို့ ငါ
ရန်ကုန် ပြန်လာတာ”

“မင်း အဘိုးက ဘာလို့ ခေါ်တာလဲ”

“ပြောမယ်လေ။ ဘိုးဘိုးက ငါ့ကို ရန်ကုန်ခေါ်ပြီး မိန်းမပေးစား
ဖို့ လုပ်တာကွ။ ငါ့ဘာသာ ငါ ရှာချင်ယူတဲ့ ရှာလို့ မတွေ့ဘူးဆိုရင်
သူ ပေးစားမယ်တဲ့”

ရဲဝံ့က မအိမ်လည် မျက်နှာကြီးနှင့် လူမော်ကို လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးက ဒီလိုစကားလဲစရာပေါ့။ သခွပ်ပင်က မီးတကျို
ကျိုလို မေမေက စခန်းထတာပေါ့။ သူ့သဘောတူတဲ့ လွှင့်လွှင့်နဲ့
သူ့ရမယ်ဆိုပြီး ဂျီတိုက်နေတော့တာပဲ”

“အေး အဲဒီကိစ္စ မင်းစောစောက ပြောလို့ နည်းနည်း သိပြီး
သားလေ”

“ပြောမယ် လူမော် မင်းစိတ်လောမကြီးနဲ့ ငါ အခုလို အစ
ချိုပြီး ပြောနေတာ ငါ့မှာ သိပ်ခိုင်လုံတဲ့ အကြံရှိလို့”

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး”

“မင်းနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးစေကလည်း လူကြီးတွေ သဘောတူထားလို့
စိတ်ညစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ။ မင်းကို ပြောပြီးသားပဲ။ ငါတို့နှစ်ယောက်က
ဆောင်နမရင်းတွေလို ချစ်တာကွ”

“အင်း... ငါတို့သုံးဦးလုံး ပြေလည်မယ့် နည်းလမ်းကို
ငါ တွေ့ထားတယ်။ မင်းတို့ လိုက်နာနိုင်မလားတော့ မသိဘူး”

ရဲဝံ့က စူးစမ်းသော အကြည့်နှင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်နေသည်။
သူ တို့ကလည်း ရဲဝံ့ကို စိတ်ဝင်တစား စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဘာတွေလဲ ရဲဝံ့ မင်းကို ငါ့ လိုက်လို့ မမိဘူး”

ရဲဝံ့က နှုတ်ခမ်းစေ့၍ ပြုံးလိုက်သည်။ အပြုံးလှလှ မျက်ဝန်းများ
နှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေကို တစ်ချက် စိုက်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေနဲ့ မင်း လက်ထပ်ချင်တာ တကယ်ပဲလား လူမော်”

လူမော်၏ မျက်နှာက ရှုံးခဲ့သွားလားသည်။

“မင်းကလဲ ဒီစကား ငါ အထပ်ထပ် ပြောပြီးသား”

“ဪ မင်း စိတ်ပြောင်းသွားမှာ စိုးလို့ မေးတာ”

“ဘယ်တော့မှ မပြောင်းဘူး”

“ချစ်မြတ်နိုးဝေကတော့ လူမော်ကို ယူမယ် စိတ်ကူးထား သလား”

ချစ်မြတ်နိုးဝေထံသို့ သူ၏ အကြည့်ကို ပို့လိုက်သည်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် သူ့ကို ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဟင့်အင်း... မြတ်နိုးဝေက ကိုလူ့ကို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် လိုပဲ ချစ်နေတာဟာ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို မင်းတို့နှစ်ယောက် ခွဲရမှာကို စိုးရိမ်စရာ မလိုဘူးပေါ့”

“ဘယ်လို ခွဲရမှာလဲ ရဲဝဲရ”

“ပြောမယ်လေကွာ၊ ငါရော မင်းရော ချစ်မြတ်နိုးဝေပါ သုံးဦးလုံး ပြေလည်မယ့် ကိစ္စကို ငါပြောမယ်”

“ပြောကွာ”

“ငါနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ စေ့စပ်လိုက်မယ်ကွာ”

“ဘာ”

“ဟင်”

ရဲဝဲကို အံ့အားသင့်စွာ လူမော်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကြည့်နေ သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ပါးစပ်လေးက ဝိုင်းဝိုင်းလေး ဟန်နေသည်။

“ရဲဝဲ မင်းရူးနေလား၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကြီး”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး သေသေချာချာ နားထောင်သိလား”

“အင်း... ဆိုစမ်းပါဦး”

“ငါနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ စေ့စပ်လိုက်ရင် မင်းနဲ့ချစ်မြတ်နိုးဝေ ယူစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးက အံ့ဩနေသော သွင်ပြင်မှ ဒေါသဖြစ်သော သွင်ပြင်သို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်းသွားသည်။

“ဘာရှင် ကျွန်မက ရှင့်ကို လက်ထပ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုက်တာ လား”

ဒေါသရောင်တွေဖြင့် တောက်ပြောင်နေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် မိန်းမလှလေးကို ရဲဝဲက အစွမ်းကုန် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“နေဦး ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဒေါသတွေ ခဏလောက် သိမ်းထားပါဦး တိုယ် ဆက်ပြောမယ်”

“မြတ်နိုးဝေရယ် သူ့ဘာပြောမလဲ နားထောင်ကြည့်ပါဦး” လူမော်က လေပြည်လေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ချော့လိုက် သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေနဲ့ ငါနဲ့ စေ့စပ်ပြီးရင် ငါ့ဘဝက ကိစ္စရှင်း

သွားမယ်၊ ပြီးတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်လဲ ကိစ္စရှင်းမှာပဲ”

“ဟာ... ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ၊ မြတ်နိုးဝေတို့ လူကြီးတွေက ငါနဲ့ သဘောတူထားရာက မင်းနဲ့ ပြောင်းပြီး တူပါ့မလားကွ၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

“အေး... အဲဒီအချက်လဲ စဉ်းစားပြီးသား၊ မင်းကို ငါ့ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေရှိတဲ့ လားရှိုးကို ပို့ပေးမယ်၊ ဟိုမှာ မင်းကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နိုင်အောင် ငွေရှင်း ငွေနှီးပေးမယ်၊ မင်း လားရှိုးကိုသွားပေါ့၊ မင်းတို့လူကြီးတွေ အမြင်မှာ မင်းဟာ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို မလိုချင်လို့ မင်းစိတ်ကြိုက်ယူပြီး ထွက်သွားတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဒါဆို မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကိစ္စလဲ ရှင်းပြီပေါ့”

“ရှင်းတာ ဟုတ်ပါပြီ၊ မြတ်နိုးဝေတို့ လူကြီးတွေက မင်းကို လက်ခံမလား”

“အေး... သူတို့ထက် ငါ့အဘိုးက အရေးကြီးတယ်၊ ဘိုးဘိုးဆီကို ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ခေါ်သွားဖို့က ငါ့တာဝန်ထား၊ ပြီးတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေရဲ့ အင်အားတွေ ငါ့ကို လက်ခံလာအောင် လုပ်ရမှာပဲ၊ ငါ့ တာဝန်ထား”

“ဪ... ရှင့် အစီအစဉ်နဲ့ ရှင်က ဟုတ်နိုင်ပေမဲ့ ကျွန်မက မဟုတ်နိုင်သေးဘူးရှင့်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက အသံလေး စာစာနှင့် ရဲဝံ့ကို ခပ်စွာစွာလေး ပြောလိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေအတွက် ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“ရှင်နဲ့ စေ့စပ်ပြီးနောက် ကျွန်မက ရှင်ကို ယူရမယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ် သဘော ကျွန်မအတွက် အဆင်ပြေတဲ့ ကိစ္စကြီးလား”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ဒေါသမျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ရဲဝံ့က အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ ရှင် ရူးနေလား”

“မရူးပါဘူးကွာ၊ မင်းကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လို့”
ရဲဝံ့က ရယ်သံကြီးနှင့် မပီမသ ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ ငါ စေ့စပ်မှာ ဟန်ဆောင်စေ့စပ်မှာပါကွာ”

“အဲဒီဟန်ဆောင်ကြီးနဲ့ ကျွန်မက ဘယ်လောက် ကြာကြာ နေမှာလဲ”

“တစ်နှစ်လောက်ပါပဲကွာ၊ မကြာပါဘူး၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ တော့ စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ဆိုပြီး ကွဲလိုက်ကြတာပေါ့”

“ဟွန့်... အပြောက လွယ်လိုက်တာ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်နှာလေးမဲ့ပြီး ပြောလိုက်သည်။

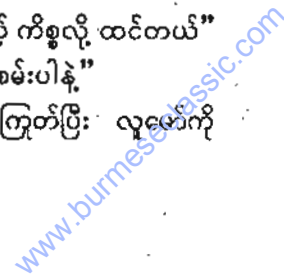
“လူမော် စဉ်းစားစမ်းကွာ၊ ဒီကိစ္စဖြစ်နိုင်လားလို့”

လူမော်က သူ၏မေးကို လက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း လေးလေးနက်နက် တွေးနေသည်။

“မြတ်နိုးဝေ သဘောတူရင် ဖြစ်နိုင်မယ့် ကိစ္စလို့ ထင်တယ်”

“ဟာ... ကိုလူကလဲ စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်မှောင်လေး ကြုတ်ပြီး လူမော်ကို အသံဆတ်ဆတ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေရယ်၊ ဒါ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။”
ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာကတော့ မှန်တော့နေသည်။
ရဲဝံ့ကို မကျေနပ်သော အကြည့်များနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေရယ်၊ ခု လုပ်တဲ့ကိစ္စက စီးပွားရေးဆန်ဆန် လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းပါ။”

“ဘာပြောတယ်ရှင်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက နားမလည်စွာနှင့် အသံဆတ်ဆတ်လေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“နားမလည်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ခုလို ကျွန်တော်စီစဉ်ထားတဲ့ ကိစ္စကို လက်ခံမယ်ဆိုရင် လူမော်အတွက် တကယ့်ကို စီးပွားလေး လမ်းမကြီးက ပွင့်သွားမှာပါ။”

“အို... ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ တို့ကလဲ သူတို့ကို အကျိုးပြုနိုင်မှာ သူ့ကိုကူညီ နိုင်မှာပေါ့။”

တွေဝေသော မျက်နှာလေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ လူမော်ထံသို့ အကြည့်က စွေခနဲ ရောက်သွားသည်။ လူမော်ကလည်း သူမကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ မင်းတကယ် လူမော်ကို ချစ်ရင် လူမော် ကောင်းစားဖို့ မင်း မကူညီချင်ဘူးလား။”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ စိတ်ထဲမှာ အတွေးတွေဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေတယ်။

ကိုနေသည်။ တကယ်စဉ်းစားမိတော့ မိမိအစ်ကိုရင်းတမျှ ချစ်ရပါသော လူမော် ကောင်းစားတာကို မြင်ချင်ပါသည်။ အောင်မြင်တာကို ကြည့် ချင်ပါသည်။

ဤသို့ အောင်မြင်ကောင်းစားရေးက မိမိအပေါ်မှာ မူတည် နေသည်ဟု ရဲဝံ့က ပြောနေချေပြီ။ သည်လူနှင့် မပတ်သက်ချင်၍ လူမော်၏ ကောင်းစားရေး အခွင့်အရေးကို ပုတ်ချခါချပစ်ရက်မလား လျစ်လျူရှုရက်မလား။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဝေခွဲမရအောင် ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိနေပါ သည်။ ဒွိဟတွေးတွေးက သူမကို လွန်ဆွဲနေပါသည်။ အတန်ကြာ အောင် တွေးပြီးမှ ချစ်မြတ်နိုးဝေက လူမော်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ အဖြေကို စိတ်ဆန္ဒစောစွာ စောင့်ကြိုနေသော လူမော်ကို တွေ့ရသည်။

“ကိုလူ”

ဖြည်းလေးတိုးညှင်းသာ လေသံနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ခေါ်လိုက် သည်။ သူမ၏ အမူအရာကို မမှိတ်မသုန် ရဲဝံ့က ကြည့်နေသည်ကို သတိမထားနိုင်ပါ။

“ဘာလဲ မြတ်နိုးဝေ”

“ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပါကွာ”

လူမော်က အလွန်အားပျော့သော လေသံနှင့် ပြောသည်။ သူ၏ မျက်နှာ လွန်စွာ မှိုင်းနေတာ တွေ့ရတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲ နှင့်အောင် ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေရယ် မင်းကြောင့် လူမော်ရဲ့ ဘဝဆင့်တွေ မြင့်ပါစေလားကွယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ ထပ်မံတွေ တောမိပြန်သည်။ ချစ်ရလွန်းတဲ့ လူမော်အတွက် သူမ ကူညီချင်ပါသည်။ သန့်စင်သော ငါးရာနှစ် ဆယ်ရှစ်သွယ်သော မေတ္တာစေတနာဖြင့် လူမော်ကြီးပွားချမ်းသာတာကို မြင်ချင်ပါသည်။

တကယ် လူမော် ကောင်းစားမယ်ဆိုလျှင် သူမ ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရ လုပ်ပေးနိုင်ရမည်ပေါ့။ ဒါမှလည်း သူ့ကို ချစ်ရာရောက်ပေ မည်ပေါ့။ လူမော်အတွက် စွန့်စားရဲရပါမည်။

နောက်ပြီး ရဲဝံ့နှင့်က အမည်ခံ စေ့စပ်ရုံပဲ။ ပြီးတော့ တစ်နှစ် နေပြီးရင် အတိအလည်းကွဲပြီး ပိုလ်နေမြဲ ကျားနေမြဲ နေရုံပေါ့။

အင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဘဝမှာတော့ စေ့စပ်ပြီး ပျက်ရလို့ အမည်းစက်လေးတစ်ခု ထင်ပေမည်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သည်အမည်းစက်က လူမော်ကောင်းစားရေးအတွက် သူမနှင့် လူမော် မပေါင်းဖက်ရရေးအတွက်။ ထင်သည့် အမည်းစက်မို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကျေကျေနပ်နပ် အထင်ခံထိုက်ပါသည်။

“အားလုံးက ကိုယ်လိုချင်သလိုချည်းပဲ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အကောင်းနဲ့ အဆိုးဆိုတာ ဒွန်တွဲနေတာပဲလေ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောသိမ့်တွေးလေးဖြင့် သူမကိုယ် သူမ အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“မြတ်နိုးဝေ သူပြောတာကို လက်ခံလိုက်မယ်နော် ကိုလူ”

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ မျက်နှာလေးမော့ပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် လူမော်၏ မျက်နှာ ထ ဝင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ညှိုးကျသွားသည်။

“မြတ်နိုးဝေရယ် မင်း ငါ့အတွက် သိပ်နှစ်နာနေမယ်ကွာ” ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဗာဖျတ်ဖျတ်တောက်ပြောင်နေသော မျက်ဝန်း နှင့် လူမော်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

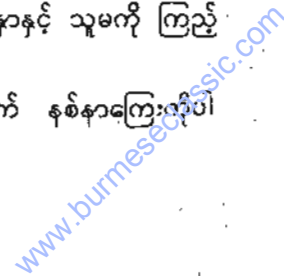
“မြတ်နိုးဝေတို့ နှစ်ဦးတို့အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ့် သမ်းကို ရွေးလိုက်တာပါ ကိုလူ”

“ဒီမှာ လူမော်၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ခုလို ငါ့အစီအစဉ်ကို လက်ခံ လိုက်လို့ သူ မနှစ်နာစေရပါဘူး။ ငါ့ရဲ့ ပြဿနာကြီးလဲ ပြေလည်ရမှာမို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေကိုလဲ ထုက်သင့်သလောက် ချီးမြှင့်ရမှာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်” အသံစူးလေးက ချစ်မြတ်နိုးဝေထံမှ ဆောင့်ခနဲ ထွက်လာ သည်။ မီးဝင်းဝင်းတောက်မတတ် ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့် ရဲဝံ့ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ရှင် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ကိုရဲဝံ့” ရဲဝံ့၏ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး လေသံမာမာနှင့် မေးပစ်လိုက်သည်။ ရဲဝံ့က ကြောင်စိစိမျက်နှာနှင့် သူမကို ကြည့် နေပြီးမှ...

“ကျွန်တော်က ချစ်မြတ်နိုးဝေအတွက် နှစ်နာကြေးကိုပါ ထည့်ပြောတာပါ”

“စော်ကားလှချည်လား ကိုရဲဝံ့”
စားပွဲကို လက်သီးလေးနှင့် ဝုန်းခနဲ ထုရင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေက
ငေါက်ခနဲ ရုပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ရဲဝံ့ အကြီးအကျယ် မျက်နှာ ပျက်သွားရပါသည်။ လူမော်လည်း
ပထမကြောင်နေရာမှ ဆိုးလာသော အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်ရ
သည်။

“ထိုင်ပါဦး မြတ်နိုးဝေရယ်၊ ဘေးလူတွေ ကြည့်ကုန်ပြီ”
ချောမော၍ လက်လေးကို ဆွဲကိုင် ဆိုင်ခိုင်းမှ ချစ်မြတ်နိုးဝေ
က ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုရဲဝံ့ ရှင်က ကျွန်မကို ဘယ်လိုလှစားမျိုးထင်လို့လဲ၊
ချစ်မြတ်နိုးဝေတို့က မချမ်းသာပေမဲ့ ငွေမက်တဲ့ အစားများ ထင်
နေလား”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ စကားကြောင့် လူမော်ရော ရဲဝံ့ပါ မျက်
နှာတွေ ပျက်ကုန်ကြသည်။ ဒေါသကြောင့် နီမြန်းနေသော ယူမ၏
မျက်နှာကိုသာ အကြောင်သား ငေးကြည့်နေမိသည်။

“အခု ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို လက်ခံတာ စေတနာ
အရင်းခံနဲ့ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်မရဲ့ ကိုလူ ကြီးပွားချမ်း
သာရေးအတွက် ကျွန်မ အနစ်နာခံလိုက်တယ်ဆိုတာ ရှင် သိထားလိုက်
စမ်းပါ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ဒေါသမျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ရဲဝံ့ စိတ်
မကောင်းဖြစ်ရပါပြီ။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေရယ် မင်းတို့ကို စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး
ဘူး၊ မင်းကို တို့ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောစေချင်လွန်းပြီး ဆန္ဒတွေ
ဆာသွားတာပါကွာ၊ တို့စကားမှာ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်နော်”

သွားဖြူတန်းလေးတွေ ပေါ်အောင်ပင် ရဲဝံ့က နှစ်လိုဖွယ်ရာ
အဖွဲ့နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ပြောလိုက်သည်။

“လူမော်အပေါ်မှာ ထားတဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေရဲ့ မေတ္တာစေတနာ
တို့ လေးစားပါတယ်”

သည်တော့မှ တင်းမာသော မျက်နှာလှလှလေး တစ်ပတ်လျော့
သွားလေသည်။ အသက်အရွယ် နုနယ်သော်လည်း မာန်ရှိသော
ခန်းမလှလေးကို ရဲဝံ့ လေးစားမိသည်မှာ အမှန်ပါ။

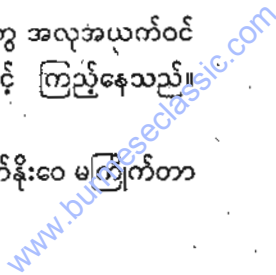
စကားဝိုင်းက ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ရဲဝံ့က
ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကျေနပ်မည့် စကားလုံးတွေကို စိတ်ထဲသို့ ရွေးချယ်
မိကုန်နေသည်။

“ခု ချစ်မြတ်နိုးဝေ တို့ရဲ့ အစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီပေါ့
နော်”

“ခုလို လက်ခံမယ်ဟာကို လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ဘာမှ
လုပ်ဘူးဆိုရင် အဲဒီအစီအစဉ်ကို လက်ခံတယ်”

ရဲဝံ့၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် အပြုံးတွေ အလှအယက်ဝင်
လာသည်။ ဝမ်းသာလွန်းသော မျက်နှာကြီးနှင့် ကြည့်နေသည်။
လူမော်လည်း ထိုအတူပါပဲ။

“ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေ မကြိုက်တာ

တို့ ဘာမှ မလုပ်ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်။ နောက်ပြီး တို့ရဲ့ အခက်အခဲနဲ့ လူမော်ရဲ့ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးလို့ ကျေးဇူးအနန္တ ပါပဲလို့ ပြောပါရစေ”

“ဒါဆို ပြန်ကြပါစို့၊ သိပ်ကြာရင် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ဆူလိမ့်မယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူမ၏ ငွေရောင်နာရီလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ခပ်လောလော ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ အချိန်တော်တော်တောင် ကုန်သွားပြီ”

ရဲဝံ့ကပါ စားပွဲမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ကန်တော်ကြီးဟိုတယ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ရဲဝံ့က နောက်လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များကို ပြောလေသည်။

“လူမော် မနက်ဖြန်ညနေ မင်းအိမ် ငါ လာခဲ့မယ်၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေလဲ စောင့်နေပါနော်”

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ရဲဝံ့”

“မနက်ဖြန် ငါ လာတော့ အားလုံး စီစဉ်ခဲ့မယ်၊ လူမော် ဘာမှ မပူနဲ့ သိလား”

ရဲဝံ့က သူ၏ ပါဂျဲရီးကား အဖြူကြီးကို လူမော်တို့က ခြံဝတွင် ရပ်ပေးလိုက်သည်။ လူမော်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေကို တို့ သိပ် ကျေးဇူးတင်တယ်”

ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးကို တစ်ချက် စူးစူး

ဧကစိုက်ကြည့်ပြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောပြီး ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ အမည်မဖော်နိုင်သော ခံစားမှုကြီးတစ်ခုကို ခံစားရင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေက ငေးငေးလေး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ချစ်မြတ်နိုးစေ အနားမယူနိုင်သေးပါ။ မေးမြန်းစစ်ဆေးနေသော ဒေါ်ဒေါ်ကြီးအမေးများကို ဖြေနေရပါသည်။

“မြတ်နိုးစေ ညည်းတို့သွားတာ ကြာလှချည်လား”

ဒေါ်တင်လှက ချစ်မြတ်နိုးစေ ယခုလို လူမော်နှင့် သွားလာတာ နှစ်သက်ပေမဲ့ ညအချိန်ကြာကြာ ထွက်တာတော့ သိပ်သဘောမတွေ့လှပေ။ အပျိုကြီးပီပီ၊ ရှေးလူကြီးပီပီ ဒေါ်တင်လှတို့က ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့်နေမှ ကြိုက်သည့် အမျိုးအစားပါ။

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး လမ်းမှာ ကိုလူရဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့နေလို့ပါ”

“အေး... နောက်တစ်ခါ အခုလို နောက်မကျစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

မျက်နှာထား တည်တည်ကြီးနှင့် ကြည့်နေသော ဒေါ်တင်လှကို ချစ်မြတ်နိုးစေက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သဘောဆောင်းသော်လည်း စည်းကမ်းကြီးပြီး နှုတ်မချိုသော ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၏ သဘောကို သိပြီးသားမို့ တော်ရုံတန်ရုံနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေ စိတ်မဆိုးတတ်တော့ပါ။

ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေပြန်လျှင်လည်း တစ်ဖက်နားကသွင်းပြီး တွန့်တစ်ဖက်နားက ပြန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ တန့်နဲ့ ဆွေးမြည့်မနေပါ။

ချစ်မြတ်နိုးစေက စူးရှလှသော ဒေါ်တင်လှ၏ အကြည့်အောက်မှ လျင်မြန်စွာပဲ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ မိခင်ဖြစ်သူထံ သွက်သွက် ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လှမ်းခဲ့ပါသည်။

အမြို့ ကြည့်လိုက်တိုင်း တွေ့ဝေငေးငိုင်နေသော မိခင်အနားသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။

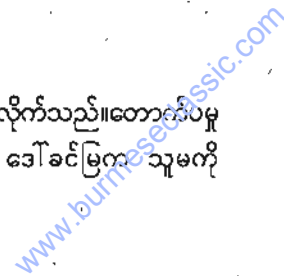
“မေမေ နေကောင်းရဲ့လား”

မိခင်၏ ကြိုလှိုလှသော ပခုံးကို ‘ပွေ့ဖက်ပြီး ကြင်နာစွာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေက မေးသည်။ သည်တော့မှ ဒေါ်ခင်မြက ချစ်မြတ်နိုးစေတို့ သတိပြုမိသည်။

“ကောင်းပါတယ် သမီးရဲ့”

“မေမေ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

မိခင်၏ မေးလေးကို ခပ်ဖွဖွကိုင်ပြီး မေးလိုက်သည်။ တောတိပမူ ဆွာ ဆိတ်သုဉ်းနေသော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ဒေါ်ခင်မြက သူမကို

ကြည့်သည်။

“သမီးလေးရယ် မေမေ ဘာမှမတွေ့ပါဘူး”

“ဒါဆို နေမကောင်းလို့လား မေမေ”

“ကောင်းပါတယ် သမီးရဲ့”

ဒေါ်ခင်မြက အပြုံးလဲ့လဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဖြေပါသည်။

“သမီးလေး အခုမှ ပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်”

“မိုးချုပ်လိုက်တာကွယ်”

“အို မေမေကလဲ ကိုလူနဲ့ သွားတဲ့ဟာပဲလို့”

မျက်နှာလေးစုစုနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက အလိုမကျဟန်ဖြင့် ဖြေသည်။ သမီးငယ်ကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်မြင့်သောင်း၏ အကြည့်က ပိုမှိုင်းသွားသည်။

“သမီးလေး”

“ရှင်... မေမေ”

“သမီးနဲ့ လူလေး ဇာတ်တို့ မေတ္တာမျှနေကြပြီလားကွယ်”

သူမ၏ အဖြေကို ငုံ့လင့်နေသော ဒေါ်မြင့်သောင်းကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မေမေ ဘာလို့ မေးတာလဲ”

“သမီးလေးအတွက် စိုးရိမ်လို့ပေါ့”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ကြည့်နှုတ်သွားသည်။

“မေမေက ဘာလို့ စိုးရိမ်တာလဲဟင်”

အမောကကောနှင့် သိချင်တာကို လျှာခလုတ်တိုက်မတတ် မေးလိုက်သည်။

“ဪ... မေမေသမီးလေး လူကြီးတွေ စိတ်ကြိုက်လိုက်လုပ် ရလို့ သိပ်များ စိတ်ဆင်းရဲနေပြီလားလို့ စိုးရိမ်လို့ပေါ့ကွယ်”

“မေမေရယ်...”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲ စွေ့ခနဲ ဝင်လိုက်သည်။ မိခင်၏ခါးကို တင်းတင်းလေးဖက်ထားမိသည်။ ရင်ခွင်ပေါ် မှောက်ထားသော မျက်နှာလှလှလေး၏ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ မျက်ရည် ကြည်တွေ ဝေနေပါသည်။

သူမ၏ ချစ်တတ်၊ နားလည်တတ်လွန်းသော မိခင်ကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက အသက်မက ချစ်လှပါသည်။ ဒေါ်တင်လှတို့နှင့် မကျေမချမ်း အကြိတ်အဖုလေးတွေ ဖြစ်တတ်သည့်အချိန်မှာလည်း သည်မိခင်သာ လျှင် သူမ၏ ဒေါ်သမောဟ မီးတွေကို ငြိမ်းသတ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ပြေရာပြေကြောင်းတွေနှင့် ဒေါ်သတွေ မာန်တွေ ပြေအောင် လေပြည်လေးဖြင့် သည် အမေက ချွေးသိပ်ခဲ့ပေါင်း များခဲ့လေသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ်နှင့် အမြဲရုပ်ပေးခဲ့သော မေမေကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကျေးဇူး သိပ်တင်ခဲ့ပါတယ်။

“သမီးလေး မှန်မှန်ပြောစမ်းကွယ်၊ လူမေ့ကို သမီး တကွယ် လက်ထပ်ချင်ရဲ့လား”

မိခင်၏ မျက်နှာကို မျက်ရည်စွန်းသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်

မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီး အမှန်အတိုင်း ဖြေမယ်နော်”

“ဖြေပါကွယ် သမီးလေးရဲ့ ရင်ထဲက ခံစားမှုကို အမှန်အတိုင်း မေမေ သိချင်တယ်”

“သမီး ကိုလူ့ကို မယူချင်ဘူး မေမေ၊ သူ့ကို အစ်ကို တစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်တာပါ။ တကယ်လို့လေ ကိုလူ့ကို သမီးမယူဖြစ် ရင် မေမေ စိတ်ဆိုးမလား”

“ဟင်း... ”

ဒေါ်မြင့်သောင်းက ရှည်လျားသော သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက် သည်။

“ဖြေလေ မေမေ”

“သမီးလေး စိတ်ကြိုက်လုပ်ရလို့ မေမေ စိတ်မဆိုးရက်ပါဘူး ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့ ကြီးဒေါ်ကြီးက ရိုသေးတယ်လေ၊ သူကတော့ စိတ်ဆိုးမှာပဲ”

“အင်း... ဒေါ်ဒေါ်ကြီးနဲ့ကတော့ ခက်မှာ သေချာတယ်”

“သမီးလေးကို ခုချက်ချင်း ပေးစားမှာမှ မဟုတ်တာကွယ်၊ ကြီးဒေါ်ကြီးကိုလဲ ကလန်ကဆန် မလုပ်နဲ့၊ ရေလိုက်ငါးလိုက်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကြာတော့လဲ သမီးလေး စိတ်ပြောင်းပြီး လူမော်လေးကို ချစ်ရင် ချစ်လာမှာပေါ့။”

သဘောထားကြီးမြတ်သော မိခင်၏ မျက်နှာကို မော်မကြည့်ရုံ လောက်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။ မိခင်အား လိမ်လည်ရမည့် ကိစ္စကို

ဒီစဉ်ပြီးသားမို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မလုံ သူက ချစ်မြတ်နိုးဝေပါ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေတို့ လုပ်ကြမည့် အလုပ်က လူကြီးတွေကို လိမ်လည် လှည့်ဖြားရမည့် အလုပ်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မလိမ်ဖူး ညောဖူးသော ချစ်မြတ်နိုးဝေ သည်တစ်ခါ မိမိ၏ ဘဝအတွက် လူမော်၏ ဘဝကောင်းစားရေအတွက် လိမ်လည်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ပါပြီ။

“မေမေရယ် မြတ်နိုးဝေကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မိခင်၏ ရင်ခွင်မှာ ပို၍ တိုးခွေလိုက်ပြီး တီးတိုးတောင်းပန် လိုက်သည်။

“မေမေက သမီးကို အမြဲခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါကွယ်”

မိခင်ကြီးက ဘာမှမသိဘဲနှင့် ခွင့်လွှတ်စကားကိုတောင် ဆိုနေလေပြီ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရောပစ်ပြီး အပြစ်နှစ်ခုကိုပေါင်း တောင်းပန်လိုက်သည်ကို မသိရှာပါ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲ နှင့်အောင် မိခင်ကြီးကို သနားလိုက် မိပါသည်။

* * *

ချင်မြတ်နိုးဝေက မအိပ်နိုင်လောက်အောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသည်။ ရဲဝံ့၏ အကြံအစည်ကို လက်မခံဘဲ ဖျက်လိုက်ရမည်လော။ ဒါမှမဟုတ် လူမော်နှင့် လူကြီးများ စီမံထားသလို ပိုလ်နေမြဲ ကျားနေမြဲ နေလိုက်ရမည်လားဟု ဒွိဟတွေများ ဖြစ်နေသည်။

“အို... ပေးပြီးသားကတိကို ငါ မဖျက်ချင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုလူ ကောင်းစားရေးအတွက် ဒါ လောက်လေးမှ ငါ လုပ်ပေးနိုင်ရက် သားနဲ့ မလုပ်ပေးမိရင် စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

မတင်မကျ အတွေးများကို ခေါင်းခါပြီး ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက် သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ယတိဠတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။ လူမော်အတွက် သူမ စွန့်စားပါတော့မည်။ သတ္တိရှိပါတော့မည်ဟု။

*

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဝေလီဝေလင်းချိန်မှာ ချစ်မြတ်နိုးဝေ

အိပ်ရာမှ နိုးလေသည်။ စောစောထသော အကျင့်ကို လုပ်ထားရ၍ ချစ်မြတ်နိုးဝေ အကျင့်သား ရနေပါပြီ။

သွားတိုက် မျက်နှာသစ်ပြီး ဒေါ်မြသောင်းက သူမထက် အလျင် နှီးနှင့်နေပြီ။

“မြတ်နိုးဝေ သမီးကို ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက သူ့ဈေးမသွားခင် အခန်း ထဲ လာခဲ့ဦးတဲ့”

ဒေါ်မြသောင်းက ဒေါ်တင်လှကို စိတ်မြန်လက်မြန်မဟုတ် စိတ်အေးအေးထားတတ်သလို အလုပ်ကိုလည်း တအိအိနှင့် လုပ်တတ် သူပါ။

အလုပ် သေသပ်သလောက် တုံ့နေသည်။ သွက်လက်ချက် ချာမှု မရှိ။

စိတ်မြန်သော ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ့လက်မှ ဖျော်လက်စ ဆက်ဖိကရားကိုယူ၍ ဖျော်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်လေး ထိုင်နေ ချစ်မြတ်နိုးဝေပဲ အားလုံးပြီးအောင် လုပ်လိုက်မယ်”

“ရပါ့တယ်အေ ဝါလဲ နေကောင်းနေတာ အကလား မနေတတ် ဘူး”

မီးဖိုပေါ်မှ တဖျစ်ဖျစ် မြည်နေသော ထမင်းကြော်အိုးကို ဒေါ်မြသောင်းက မွေ့နေလေသည်။ နံနက်စာကိစ္စများကို စီစဉ်ပြီး တော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဒေါ်တင်လှထံသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဈေးသွားရန် ပြီးလိမ့်နေသော ဒေါ်တင်လှကို တွေ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ချစ်မြတ်နိုးစေ သူ၏ ခါးပေါ်မှ ချွတ်ချလိုက်သော လုံချည်ကိုယူပြီး ထဘီတန်းပေါ်တွင် လှမ်းလိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“ဪ... မြတ်နိုးစေကို အပ်ချုပ်သင်တန်းကျောင်း တက်ခိုင်းမလို့၊ ကျောင်းပိတ်တုန်း ပညာတစ်ခု တိုးတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

ချစ်မြတ်နိုးစေ အပ်ချုပ်မသင်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ကြောက်ရသူမို့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၏ သဘောသည် သူမနှင့် တာသဘောတည်း ဖြစ်ရမှာမို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။

“ဘယ်မှာ တက်ရမှာလဲဟင်”

“မြို့ထဲမှာ ငါ့အသိက အပ်ပေးမလို့တဲ့၊ အဲဒါ မနက်ဖြန်မနက် ငါနဲ့ ဈေးလိုက်ခဲ့ သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... သွားတော့၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးအတွက် ထမင်းချိုင့် အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

“အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ခြင်းထဲမှာ အားလုံးထည့်ထားပြီးပါပြီ”

“အေး... အေး”

ဒေါ်တင်လှ အခန်းမှ ချစ်မြတ်နိုးစေ ထွက်ခဲ့သည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို သူတို့၏ စားဝတ်နေရေး ပြည့်စုံရေးအတွက် ရှာဖွေကျွေးနေသော ဒေါ်တင်လှကို ချစ်မြတ်နိုးစေ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သူ၏ စေတနာကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုပါသည်။ ဒါပေမဲ့

နှုတ်မချိသာမူကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ချစ်မြတ်နိုးစေ သေချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်ပြီး မျက်ရည်ကျသည်မှာလည်း အခါခါပါ။ ဖြစ်တုန်း ဧကန်လိုက်၊ ရယ်လိုက်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို မကျေမချမ်း ဖြစ်မိသော်လည်း သွေးအေးသွားသည့်အခါ ဒေါ်တင်လှ၏ ကျေးဇူးများကိုသိပြီး စိတ်ပြေခဲ့သည်။ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ရပါသည်။

အိမ်တွင် တစ်နေ့လုံး အိမ်မှုကိစ္စများကို လုပ်ရင်း အချိန်ကို တုန်စေလိုက်သည်။

ညနေ ရေမိုးချိုးပြီး တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးခဲ့သည်။ ရဲဝံ့နှင့် ဆွေ့ရမည့် အရေးအတွက် စိတ်စောနေမိသည်။ ခြံထဲတွင် အသင့်စောင့်နေသော လူမော်ကို တွေ့ရသည်။

“မြတ်နိုးစေရေ ဒီခြံထဲမှာပဲ ထိုင်ကြရအောင်”

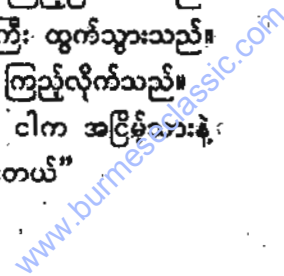
လူမော် ထိုင်နေရာဆီသို့ ချစ်မြတ်နိုးစေ လှမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

“မြတ်နိုးစေ ညက ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် နောင်တရနေပြီလားဟင်”

“ဘယ်သူပြောတုန်း”

ညှိုးငယ်သော မျက်နှာနှင့် လူမော်က ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေထံမှ အသံစုစုက သွက်သွက်ကြီး ထွက်သွားသည်။ လူမော်ကို မကျေနပ်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့အတွက် ဒီလို အနစ်နာခံပေးတာ ငါက အငြိမ်သားနဲ့ အခွင့်အရေးကို ယူတာ မတရားဘူးလို့ ထင်တယ်”

“အားလုံးစီစဉ်ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ကိုလူ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူး၊ နင့်ကို အားနာလို့ သနားလို့”

“အားလဲ မနာနဲ့၊ သနားလဲ မသနားနဲ့ အားလုံး အဆင်ပြေဖို့ လုပ်ကြတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ဒီတော့ ကိုရဲဝံ့ရဲ့ အစီစဉ်ကိုသာ လိုက်နာဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ငါ စီးပွားဖြစ်ရင် နင့်ကို မမေ့ပါဘူးဟာ”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့”

မျက်စောင်းလေး ဝေပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောလိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေက ညီမလေးပဲဟာ။ တို့မှာ ကြည့်ရှုရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်”

“တော်ပါ ကိုလူ ယူမယ့် မိန်းမအတွက် ထာဘီဖိုး စုလိုက်ဦး”

“မိန်းမများ ဘာလုပ်ဖို့လဲ မယူသေးဘူး စိတ်ချ”

“ဟွန့် ကြည့်ရသေးတာပေါ့လေ”

နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ပြီး မျက်နှာလေးလမဲ့ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောလိုက်သည်။

“မယုံရင် လောင်းကြေး စားကြေးလေ”

“ရုံးမယုံကိစ္စကြီးကို လောင်းမနေနဲ့ ကုန်လိမ့်မယ် သိလား”

“အမယ် ငါက မယူဘဲ နင်ကသာ အရင်ယူမှာ သိလား”

“ကိုလူနော် မြတ်နိုးဝေကို မတရားမပြောနဲ့ သိလား၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ယောက်ျားတွေကို မုန်းနေတာ”

မျက်နှာလေး စုပုပ်ပုပ်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောလိုက်သည်။

“တော်ကြာ မုန်းထားတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲက သိပ်ချစ်ရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် တွေ့သွားမှာ မြင်ယောင်သေး”

“ကြည့်ပါလားလို့”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခြေဆောင့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေ အော်လိုက်သည်။

“ဟော ရဲဝံ့ လာနေပြီ”

သူတို့၏ ခြံဝင်းထဲသို့ ရဲဝံ့၏ ကား ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ပြီး လူမော်က ပြောသည်။ ရဲဝံ့ကားကို ဘေးကပ်ရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေလဲ ရောက်နေပြီကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

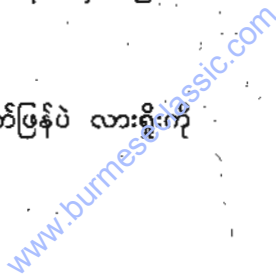
ချစ်မြတ်နိုးဝေထံသို့ အကြည့်စူးစူးတစ်ခုပို့ပြီး အပြုံးလှဲလှဲဖြင့် ပြောသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက တစ်ချက်သာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ချက်နာ လွဲလိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိတ်မပြောင်းသွားပါဘူးနော်”

ထပ်ဆင့်၍ ရဲဝံ့က မေးလိုက်ပြန်သည်။ သည်လူ၏ ပြုံးပြုံးချိုချို မျက်နှာထားကို မြင်ရတိုင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ ငြောင်းဆန်သလို ခံစားရပြီ။

“မပြောင်းပါဘူး ကိုရဲဝံ့”

“ဒါဆို ဟန်ကျပြီ၊ လူမော် မင်း မနက်ဖြန်ပဲ လားစို့ကို ထွက်ဖို့ ပြင်တော့”

“မြန်လှချည်လားကွ”

လူမော်က အံ့သြသော မျက်နှာနှင့် ရဲဝံ့ကို ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ မင်းက မသွားချင်သေးဘူးလား”

“သွားချင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်ဆို ချက်ချင်းကြီးပဲ”

“ဒါဆို သန်ဘက်ခါဆိုရင်ကော”

“အဲဒါဆို အချိန်ရတယ်၊ ပြင်ဆင်ချိန် လုံလောက်ပါပြီ”

“ဒီမှာ မင်းအတွက် လောလောဆယ်ဆယ် သုံးဖို့ရယ်၊

မင်းအမေအတွက် ပေးခဲ့ဖို့ရယ် ပိုက်ဆံ၊ မင်းအတွက် လေယာဉ်လက်မှတ် ငါလုပ်ပေးမယ်၊ ဟိုရောက်ရင် မင်း အဆင်ပြေဖို့ အစစအရာရာ စီစဉ်ပြီးသား ဘာမှ မပူနဲ့”

ရဲဝံ့က သွက်သွက်ကြီး သူကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားသော စီမံကိန်းကို ဖော်ထုတ်နေလေပြီ။

“ငါ့မေမေကို ဘယ်လိုပြောခဲ့ရမှာလဲ စဉ်းစားနေတာ”

ရဲဝံ့က လူမော်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းနယ့်ကွာ ဒီအထိ ငါက စီစဉ်ပေးနေရဦးမှာလား”

“မင်းတော့ ခက်ပြီ၊ မင်းအမေကို မင်းပြောချင်သလိုပြော၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေရဲ့အဒေါ်တွေ သိထားဖို့က မင်းမိန်းမ တစ်ယောက် ခိုးပြေးသွားပြီ ဆိုတာပဲ။ ဒါမှ မင်းနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဇာတ်လမ်းက ပြတ်မှာ၊ ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ စီမံကိန်းလဲ အောင်မြင်မှာ”

ရဲဝံ့က အိတ်ထဲမှ ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ကို ရွှေရောင်ဘူးထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။ ဓာတ်ငွေမီးခြစ်ကို ဖြောက်ခနဲ ခြစ်လိုက်သည်။

အပြာရောင် မီးတောက်လေး ဟုန်းခနဲ တောက်လာသည်။ ဆေးလိပ်မှာ နီဆီရဲလေး စွဲသွားသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ပြစ်သွားရသည်။ စွန့်စား နီညာရမည့် ကိစ္စအတွက် ရင်ထဲမှာ ပူသွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း ဇင်ထဲမှာ ရှိန်းရှိန်းမြဲအောင် ပူလောင်လာသည်။

“ငါလုပ်မိတာ မှားပြီလား မသိဘူး၊ ခုချိန်မှ နောက်ပြန်ဆုတ် နင် အချိန်မီသေးတယ်”

တွန့်ဆုတ်ဆုတ်အတွေးဖြင့် မျက်နှာလေး ညှိုးသွားသည်။ သူ၏ အရိပ်အကဲလို ကြည့်နေသော လူမော်နှင့် ရဲဝံ့မှာ စိုးရိမ်စိတ် ဆာ့ စွန်းထင်းလာသည်။

“မြတ်နိုးဝေလေး မျက်နှာ ညှိုးလိုက်တာကွယ်၊ ဘာငါ့”

လူမော်က ပို၍ ရင်းနှီးသူမို့ ဖွင့်မေးလိုက်သည်။ ရဲဝံ့ကလေ။

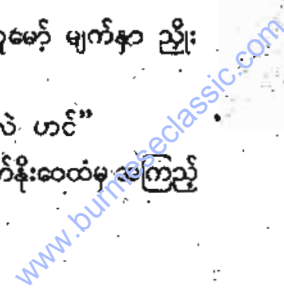
“အဲဒါရက်မီးခိုးများကြားမှ မှေးစင်းထားသော မျက်ဝန်းစူးစူးဖြင့် သူ့ကို လေ့လာနေသည်။

“မြတ်နိုးဝေ ရှေ့ရေးကို တွေးပြီး ကြောက်မိသလို ဖြစ်မိတယ် ဆိုလူရယ်”

လူမော်ထံသို့ပါ အပူက ကူးစက်ပြီး လူမော် မျက်နှာ ညှိုး ဆင်းလေပြီ။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဘာကို စိုးရိမ်နေတာလဲ ဟင်”

ရဲဝံ့က ညင်သာစွာ ဝင်မေးသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေထံမှ အကြည့် ဆေး မျက်ခနဲ သူ့ထံသို့ ရောက်လာသည်။

“ဟို... ဟို ကိုရဲဝံ့နဲ့ စေ့စပ်ရမယ်။ ကိစ္စကိုပါ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်လို့ပါ”

နနယ်ပျိုမျှစ်၍ ကလေးသာသာ ရှိသေးသော မိန်းမလှလေးကို ရဲဝံ့ ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“သူ့ဓမ္မာ ပူမယ်ဆို ပူစရာပါပဲ၊ စိတ်လေးနုနု၊ ကိုယ်နုနုနဲ့ ဘဝ အတွေ့အကြုံ မရှိသေးတော့ ကြောက်ရွာမှာပဲလေ”

စာစာနာနာလေး ချစ်မြတ်နိုးဝေအတွက် တွေးပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ တို့ တာဝန်ထားပါ ချစ်မြတ်နိုးစေ။ လောလောဆယ်ဆယ် လူမော် သွားပါစေဦး နောက်တော့မှ တို့ အစီအစဉ် အစကို အကောင်အထည် ဖော်ရလိမ့်မယ်”

သည်တော့မှ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေး နည်းနည်း ပိုလှပိုလှ ဝင်လာတော့သည်။

“ဒါပေမဲ့ တို့နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေကတော့ အဆက်အသွယ် ရှိနေရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေ စဉ်းစား”

“မြတ်နိုးဝေက အိမ်ကထွက်ဖို့ သိပ်လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ လူမော်ကို တို့ ပြောလည်အောင် လုပ်ပေးဖို့ တော့ ကတိမဖျက်ရဘူးနော်”

မဝံ့မရဲဖြစ်နေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေ နောက်ဆုတ်သွားမှာ စိုးရိမ်သဖြင့် ရဲဝံ့က ကြိုတင်သတိပေးလိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့သွားသည်။

“စိတ်ချပါ ကိုရဲဝံ့၊ ကတိပေးပြီးသား ကိစ္စတစ်ခုကို ပြီးပြည့်စုံအောင် လုပ်တတ်တာ ကျွန်မရဲ့ မာနပါ”

မျက်နှာလေးကို မော့ပြီး လေသံပြတ်ပြတ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ရဲဝံ့ရင်ထဲက သံသယ အဖုအကြိတ်လေး ခြေရပါတော့သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေကြောင့် ဆုံးရှုံးရမည့်ငွေများကို နှိမ့်မြောတသ၍မဟုတ်၊ သူ၏ နှလုံးသား၏ အတွင်းဆုံးအပိုင်းမှာ သူလေးနှင့် ဝေးကွာ၊ မတွေ့ဆုံရမှာကို ကြီးမားစွာ စိုးရိမ်နေပါသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ တို့ ဘယ်လို တွေ့ကြမှာလဲ”

“အင်း... မနက်ဖြန်ကစပြီး မြတ်နိုးဝေ အပ်ချုပ်သင်တန်း ဘက်ရမယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက စဉ်းစားရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား ဒါဆို အိမ်ကထွက်ဖို့ လမ်းစရှိနေပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီအချိန်မှာ ကိုရဲဝံ့တွေ့ချင်ရင် တွေ့လို့ ရပါတယ်”

“ဒါနဲ့ အဲဒီသင်တန်းက ဘယ်မှာလဲ”

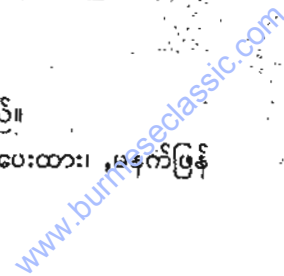
စိတ်စောလွန်း၍ လောလောကြီး မေးလိုက်သည်။

“မသိသေးဘူး”

“ဟာကွာ”

ရဲဝံ့ စိတ်ပျက်စွာနှင့် ညည်းလိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်လေ ကိုရဲဝံ့ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ပေးထား၊ မနက်ဖြန်

အပ်ချုပ်သင်တန်း ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ရဲဝံ့က ကျေကျေနပ်နပ် သဘောတူလိုက်သည်။ ရဲဝံ့က ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“လူမော် ငါ ပြန်မယ်၊ မင်း အစစအရာရာ အဆင်ပြေမှာပါ ကွာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေလဲ စိတ်အေးအေးနေပါ၊ အခုလုပ်တာ အလုပ်သဘောနဲ့ပါ၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေဘဝကို ဘာမှ အစွန်းအထင်း မဖြစ်စေရပါဘူး”

အပြုံးချိုချိုနှင့် ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိတ်ရဲအောင် ကတိတွေ ထပ်ပေးနေပြန်သည်။

“ဒါဆို တို့ သွားပြီ”

လူမော်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရဲဝံ့ ထွက်သွားသည်။ သူ့ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သူ နှစ်ဦးက လူမော်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ။

“သူကတော့ စိတ်အေးအေးပဲနော်၊ မြတ်နိုးဝေမှာသာ လူကြီးတွေကို လိမ်ရမှာမို့ ရင်တွေခုန်နေတာပဲ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက လက်ဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လေးများဖြင့် ဖြည့်တင်းမိုးမောက်နေသော ရင်ပေါ် သာသာလေးဖိပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကိုလူလဲ ချစ်မြတ်နိုးဝေလိုပါပဲကွာ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ကို လိမ်ညာရမှာ လိပ်ပြာမသန်ဘူး”

“ကဲ... မြတ်နိုးဝေ ပြန်မယ်၊ ကြာနေရင် ကြီးကြီးတင် ဆူမှာ”

“အေး... သွားတော့ကွာ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးခဲ့လေသည်။

* * *

ချစ်မြတ်နိုးစေ ပြန်သွားပြီးနောက် ခြံထဲတွင် စိတ်လေးစွာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သူက လူမော်။ မိခင်ကြီးကို ဘယ်လိုစည်းရုံးရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်တင်လှတို့ကို မလွဲသာလိုသာ ညာရလိမ့်ရမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ သူ၏ မိခင်ကိုတော့ မညာချင် မလိမ်ချင်ပါ။

“အဖြစ်မှန်ကိုပြောရင် မေမေ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ခက်တာ ပဲ”

လက်ဆယ်ချောင်းဖြင့် ခေါင်းကို တဖျဉ်းဖျဉ်းမြည်အောင် ကုတ် လိုက်သည်။

“အို... ရှုပ်တယ်၊ မေမေ့ကို ငါ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောမယ်၊ မေမေ လက်ခံအောင်လဲ ငါ ရအောင်ပြောမယ်”

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီး လူမော်က အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ညစာအတွက် ထမင်းရိုင်းကို ပြင်ဆင်နေသော မိခင်ကို တွေ့ရသည်။

“သား ခြံထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကြာလိုက်တာ”
ဒေါ်စုစုက လှမ်းပြီး သူ့ကို မေးသည်။ လူမော်က မိခင်၏ ချက်မှာကို ညှိုးငယ်နေသော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ခြံထဲမှာ မြတ်နိုးဝေနဲ့ စကားပြောနေတာပါ”
“ဪ... သမီးလေးကို ထမင်းစားဖို့ မခေါ်ခဲ့ဘူးလား”
“ဟင့်အင်း”

လူမော်က သက်ပြင်း ငွေ့ငွေ့ချပြီး ဖြေလိုက်သည်။
“ကဲ... ထမင်းစားစို့လား သားရယ်”

လူမော်က ရင်ထဲတွင် ပြုတ်သိပ်နေသော ပြောချင်သည့် စကား ဇွားကို မျိုသိပ်ထားလိုက်ပြန်သည်။ ထမင်းစားပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ဒေါ်စုစု နားဝင်အောင် ပြောတော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။

ထမင်းကို စိတ်မပါဘဲနှင့် မစားချင်ဘဲနှင့် လူမော်က အောင့် အည်း စားလိုက်ရပါသည်။ မိခင်က မူပျက်နေသော သား၏ အရိပ် အက်ကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေပေမဲ့ ဘာမှ ထုတ်ဖော်မမေးပါ။ ထမင်းစားသောက်ပြီး အေးအေးလူလူ ထိုင်မိသည့် အချိန်မှာ တော့ လူမော်က သူ၏ စကားကို အစပျိုးရန် တာစူလိုက်သည်။

“မေမေ”
“ဘာလဲ သား”

မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသော သားကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်စုစု၏ ရင်ထဲမှာ ရုတ်တရက် စိုးရိမ်သွားသည်။ သားပြောလာမည့် စကားတွေ ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ငဲ့လင့်နေသည်။

“မေမေရယ် သားလေး စီးပွားရေး ကြီးကြီးမားမားတစ်ခုလုပ် ပြီး သိပ် ကြီးပွားချင်တယ် မေမေ”

သား၏ စကားကြောင့် ဒေါ်စုစု ပြုံးမိသွားသည်။

“အမယ်လေး သားရယ် ဒါ လူတိုင်းဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲ”

“သူများနဲ့ မတူဘူး မေမေ၊ သားက ပိုဖြစ်ချင်တာပါ။

မေမေကော သား ကြီးပွားချမ်းသာမှာ မလိုချင်ဘူးလား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သားရယ်၊ မေမေက အမြင်ချင်ဆုံး ပေါ့”

“ဒါဆို သားရဲ့ တိုးတက်ကြီးပွားမယ့် ကိစ္စမှန်သမျှကို မေမေ သဘောတူမယ်ပေါ့”

“အင်းပေါ့ သားရဲ့”

မိခင်၏ အဖြေကြောင့် လူမော် တအားတက်ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူနှင့်ရဲ့ ဝံ့စီစဉ်ခဲ့သော အစီအစဉ်ကိုတော့ ဖွင့်မပြောရပါ။

“နေစမ်းပါဦး သားရဲ့၊ ဒီနေ့ သားကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ထူးခြားနေတယ်”

“မေမေ ထင်လို့ပါဗျာ”

လူမော်က ပျာပျာသလဲ လျှောက်ချလိုက်ရပါသည်။ တကယ် အဖြစ်မှန်ကိုသာ သိပါလျှင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ သဘောတူမည်မဟုတ်၊ လူကြီးချင်း မျက်နှာပျက်ရမည့် အလုပ်ကို ရွှေထွက်ပါစေ လုပ်မည့် သူမဟုတ်မှန်း လူမော် သိပါသည်။

“မေမေ့ကို တစ်ခု ပြောမလို့”

“ဘာလဲ သား”

“ဪ... တစ်ရက်နှစ်ရက် နေရင် သားခရီးထွက်ရမယ်၊ အဲဒါ မေမေ့ကိုတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချလို့ မေမေ တူမ မညှိုကို ခေါ်ထားပါလား ဟင်”

“သားက ဘယ်လောက်ကြာမှာမို့လို့လဲ”

“မပြောတတ်ဘူး မေမေ၊ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန် မညှိုတို့ ကျွန်တော် သွားခေါ်လိုက်မယ်”

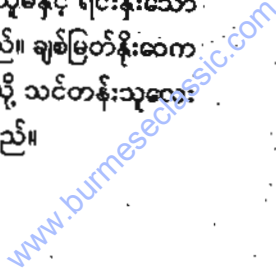
“သား သဘောပဲလေ”

ထိုနေ့ည လူမော် ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်နိုင်သည်။ မိခင်ကြီး အတွက် နောက်ဆံမတင်းရအောင် စီစဉ်နိုင်ခဲ့သည်မို့ စိတ်အေးချမ်းမှု လေး ရလိုက်ပါသည်။

*

ချစ်မြတ်နိုးဝေက နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဒေါ်တင်လှနှင့်အတူ ဈေးသို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။ ဒေါ်တင်လှက ဈေးရောက်တော့ သူမ၏ ဇိတ်ဆွေဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ထည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်တင်လှ၏ ဇိတ်ဆွေ အဒေါ်ကြီးနှင့်အတူ မြို့ထဲ ကုန်သည်လမ်းသို့ ထွက်ခဲ့ရ သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ချစ်မြတ်နိုးဝေကို သူမနှင့် ရင်းနှီးသော အပ်ချုပ်သင်တန်းတွင် အပ်ပေးခဲ့ပြီး ပြန်သွားသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဆင်တန်းကျောင်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူမကဲ့သို့ သင်တန်းသူလေး နှစ်ယောက်နှင့် ချက်ချင်းလိုပင် ရင်းနှီးသွားသည်။

သည်နေ့က ကျောင်းအပ်ရုံမို့ အနည်းအကျဉ်း လေ့လာပြီး နှစ်နာရီလောက် နေပြီးမှ ချစ်မြတ်နိုးစေ ပြန်ခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းတွင် ရဲဝံ့ထံသို့ ဖုန်းဆက်ရန် သတိရပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်၍ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

အသင့်ပင် ရဲဝံ့နှင့် တွေ့ဆုံလိုက်ရသည်။ အပ်ချုပ်သင်တန်း၏ လိပ်စာ အပြည့်အစုံကိုပေးပြီး တက်ရမည့်အချိန်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ပြောလိုက်သည်။

ရဲဝံ့က မကြာခင် သူ့လာရောက်ဆက်သွယ်မည့် အကြောင်းကို ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေက လိုင်းကားစီးပြီး ကမာရွတ် သုခလမ်းရှိ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

*

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားသောက်ပြီး တစ်ဖက်ခြံသို့ ကူးခဲ့သည်။ ဒေါ်စုစုနှင့် တန်း၍ တိုးလေသည်။

“ကြီးကြီးစု ကိုလူကော”

“သူ့အခန်းထဲမှာလေ”

“မြတ်နိုးစေ သူနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး ကောင်းပြီ ကလေး”

ချစ်မြတ်နိုးစေက လူမော်၏ အခန်းသို့ ရဲရဲတင်းတင်းပဲ ဝင်ခဲ့သည်။ သည်လိုပါပဲ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်မြတ်နိုးစေ လူမော်၏ အခန်းသို့ ဝင်ချင်ဝင် ထွက်ချင် ထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဟေ့... ကိုလူကြီး”

စာရေးစားပွဲပေါ် တကုန်းကုန်းနှင့် ငုံ့ပြီး စာရေးနေသော လူမော်ကို တွေ့ရသည်။ လူမော်က သူမဝင်လာသည်ကိုပင် မသိအောင် စိတ်အာရုံက ရေးနေသော စာထဲတွင် နစ်မြုပ်နေသည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေက ပခုံးကိုပုတ်၍ ခေါ်လိုက်တော့ လူမော်၏ ကိုယ်ကြီးက ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

“ကိုလူ ဘာတွေ ရေးနေတာလဲ ဟင်”

“ရွတ်... တိုးတိုး”

လူမော်က နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးကို ကန့်လန့်ဖြတ်တင်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မေမေဆီ စာရေးခဲ့တာဟ”

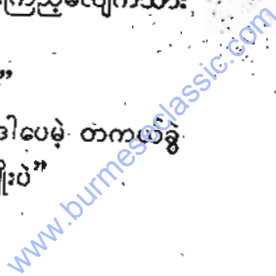
ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ မျက်နှာလေး ချက်ချင်း မှိုင်းသွားသည်။ လူမော် မနက်ဖြန် သည်က ထွက်သွားရတော့မည် ဆိုတာကို အမှတ်ရလိုက်မိသည်။

“ကိုလူက တကယ်သွားတော့မှာပေါ့နော်”

မျက်ရည်ဝဲဝဲ အသံတိမ်တိမ်လေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေက ပြောဆိုသည်။ အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ဝင်းစက်နေအောင် လှလွန်းသော နှုတ်နှာလေးကို မှင်တက်မိစွာ လူမော် ငေးကြည့်မိလျက်သား အသွား သည်။

“စိစဉ်ပြီးသားအတိုင်း လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ”

“အင်းလေ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ခွဲအောင်မယ်ဆိုတော့ မြတ်နိုးစေရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ”

ကျချင်သော မျက်ရည်များကို မျက်လုံးအိမ်အတွင်းသို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပုတ်ခတ်သွင်းလိုက်သည်။ အသံကို ထိန်းပြီး ကြိုးစား၍ စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

“ငါလဲ ဘယ်ခွဲချင်ပါမလဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ကောင်းစားရေးအတွက် ခုလို မလုပ်လို့မှ မဖြစ်တာဘဲ”

“အင်းလေ ဟုတ်ပါပြီ”

“ဒါနဲ့ နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မြတ်နိုးဝေ အပ်ချုပ်သင်တန်းကျောင်း အပ်ပြီးပြီ၊ မနက်ပြန်ကစပြီး သွားရမယ်၊ ကိုရဲဝံ့ကိုလဲ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ”

“နောက်ပိုင်း သူဆက်သွယ်လိမ့်မယ် မြတ်နိုးဝေ။ နင့်ကို ရဲဝံ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ ပြောစရာရှိသေးတယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောလိုက်သည်။ မသိမနားလည်သော မျက်ဝန်းပိုင်းပိုင်းလေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ့ကို မော့လိုက်သည်။

“ဘာများလဲ ကိုလူရယ်”

“ရဲဝံ့ဟာ ကျောင်းတုန်းကတည်းက လူအေးတစ်ယောက်ပဲ မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကင်းရှင်းတယ်၊ ကတိတည်တဲ့ လူစာနဲ့ နင့်ကို ငါ စိတ်ချလက်ချ ရဲဝံ့နဲ့ အပ်ခဲ့တာ မြတ်နိုးဝေ။ ဒို့ပြင်သူဆိုရင်လေ ငါ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာမယ်ဆိုပါစေ နင့်ကို စိတ်ချမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မြတ်နိုးဝေအတွက် စိတ်ချနေပါ ကိုလူ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက လူမော် နောက်ဆံမတင်းစေရန် စိတ်ချလက်ချ နို့နေစေဖို့ ပြောလိုက်သည်။

“ကြီးကြီးစုကို ဘာတွေ ရေးခဲ့တာလဲ”

“ငါ မေမေ့ကို ခရီးသွားမယ်လို့သာ ပြောခဲ့တာ၊ နင်နဲ့ ငါ တိစ္ဆာပြတ်ရအောင် ဒီစာရေးခဲ့တယ်၊ မေမေတော့ တစ်ချက် ဒေါသဖြစ်မှာပဲ”

“အင်း... လူကြီးတွေကို ညာရတာ မြတ်နိုးဝေ စိတ်မလုံဘူး”

“မြတ်နိုးဝေရေ ငုပ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက်တဲ့ လုပ်မိသဲ အလုပ် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လုပ်ရမှာပဲ”

လူမော်က ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်ကိစ္စကို နောင်တရပ်မပေါ်ပေ။ သည်တော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်မှုက နည်းနည်းပေါ့ပါးသွားရပါတော့သည်။

“ကဲ... ကိုလူ မြတ်နိုးဝေ ပြန်မယ်နော်၊ ကိုလူကို တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီနော်”

“အေး ငါ့ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက လူမော်၏ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ပြေးခဲ့သော မျက်နှာလေးဝယ် မျက်ရည်လေးများ ဝေ့သီနေသည်။

* * *

၁၂

နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ မီးဖိုထဲတွင် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဒေါ်မြင့်သောင်းနှင့်အတူ ချက်ပြုတ်နေစဉ် ဧည့်ခန်းမှ ဆူဆူညံညံ အသံများကို ကြားရလေတော့သည်။

“ဟဲ့... အိမ်ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး၊ စုစုအသံလဲ ကြားတယ်”

ဒေါ်မြင့်သောင်းက ပြောရင်း မီးဖိုခန်းမှ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ထွက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေလည်း သူမ၏နောက်မှ ကပ်ပြီး မဝံ့မရဲနှင့် လိုက်ထွက်ခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက မလုံမလဲ ဖြစ်ရပါသည်။ ဒေါ်စုစု၏ လက်ထဲတွင် ဖြန့်ထားသော စာတစ်စောင်ကို ကိုင်ထားပြီး ငိုကြွေးချက်မနှင့် ပြောသည်။ ဒေါ်တင်လှ၏ မျက်နှာကလည်း ပြိုတော့မည့်မိုးလို မည်းမှောင်နေလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ စုစုရယ်”

ဒေါ်မြင့်သောင်းက ဒေါ်စုစုနားသို့ ကပ်သွားပြီး ညင်သာစွာနှင့် မေးလိုက်သည်။

“အမယ်လေး မမြင့်သောင်းရယ် သားမိုက်လုံးကြီးတဲ့အကြောင်း စုစုဖြင့် လဲတောင်သေချင်တယ် သိလား”

အငိုတစ်ဝက်ဖြင့် ဒေါ်စုစုက ပြောသည်။

“လူမော်က ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ဒီမှာသာ ဖတ်ကြည့်ပါတော့ မမြင့်သောင်းရယ်”

ဒေါ်မြင့်သောင်းက ဒေါ်စုစုလက်မှ စာရွက်ကို လှမ်းယူ၍ ဖတ်လိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူမနောက်နားကပ်ပြီး စာကို ဝင်ဖတ်နေသည်။

မေမေ

သား ရိုသေချစ်မြတ်နိုးစွာနဲ့ မေမေကို စာရေးခဲ့ပါတယ်၊ သားကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေလို့ သား ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ် မေမေ၊ မေမေတို့ သဘောတူထားတဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေလေးကို မယူနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ။ သား ချစ်မြတ်နိုးဝေလေးကို ညီမရင်းလေးကိုပဲ ချစ်တာပါ။ သားမှာ ချစ်သူရှိပြီးသားပါ။ ဗု သားချစ်သူနဲ့ နယ်တစ်နေရာကို ထွက်သွားပါပြီ မေမေ။ သားတို့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါရအေး။

သား နယ်မှာ ကြီးပွားချမ်းသာအောင် လှုပ်ရှားမယ်၊ ခုလောလောဆယ် မေမေသုံးဖို့ ငွေတစ်သောင်းငါးထောင်

ထားခဲ့ပါတယ်။ သားအဆင်ပြေတာနဲ့ ငွေထပ်ပို့ပေးပါမယ်။
မေမေ စိတ်ပြေတဲ့နေ့မှာ သားနဲ့မေမေ ချွေးမ မေမေ
ကို လာတွေ့ပါမယ်။

မေမေ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ
လူမော်

လူမော်၏စာကို အတူတကွ ဖတ်နေသော သူနှစ်ဦးမှာ ခံစား
ချက်က တစ်မျိုးစီပါ။ ဒေါ်သောင်းမြင့် မတော်လိုက်ရသော တူလေး
ကို နှမြောတသဖြီး တူမငယ်အတွက် ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမတော့ လူမော်၏ စာကိုဖတ်ပြီး
ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းနေရသည်။ ပြီးတော့ အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခု
မှ လွတ်မြောက်ရလေပြီမို့ စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားသည်။

လူကြီးတွေ ခံစားနေရတာကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ ခုလိုဖြစ်ရတာ ရင်ကွဲပက်လက်
ခံစားရမည့်ကိစ္စမဟုတ်ဟု ချစ်မြတ်နိုးဝေ သဘောထားလိုက်သည်။

“ကိုလူ သေသွားတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါလောက် ငိုနေစရာလဲ
မလိုဘူးလေ”

စိတ်ထဲက ပေါ့ပေါ့လေး တွေးပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မျက်နှာကိုသာ ဓားနဲ့လှီးပစ်ချင်တော့တာပဲ မမတင်
ရယ်”

ဒေါ်တင်လှကို တောင်းပန်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်လှလည်း စိတ်မသက်သာသော မျက်နှာကြီး

နှင့် ဒေါ်စုစုကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ စုစုရယ်၊ လူကြီးတွေက ကောင်းစေချင်လို့
ခီမံတာ ကလေးတွေ မလိုက်နာတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ စိတ်ကိုဖြေရာမှာ
ပေါ့”

“ကျွန်မဖြင့် သမီးလေး မြတ်နိုးဝေကို သနားလိုက်တာ၊
ပြောဆိုပြီးမှ ကျွန်မသားက ဖျက်တာ၊ အားနာလို့ ဘာပြောရမှန်း
မသိပါဘူးရှင်”

ဒေါ်စုစု၏ စကားကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကျိတ်ပြီး
ရင်ထဲက ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“စိတ်မကောင်းစရာပေါ့ စုစုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြင်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမှ
မဟုတ်တာ၊ စိတ်ကို လျော့လိုက်ပါတော့”

ဒေါ်စုစုက အားတုံအားနာ မအိမလည် မျက်နှာကြီးနှင့်
ချစ်မြတ်နိုးဝေတို့၏ မျက်နှာတွေကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။ အားလုံး
လူကြီးတွေ တူညီသော အတိုင်းအတာနှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ
သည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေမှာတော့ လူကြီးတွေအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်း
က တစ်ပိုင်း၊ မိမိ၏ လွက်လပ်မှုအတွက်ရော လူမော်၏ အောင်မြင်
မှုအတွက်ပါ ဝမ်းသာသည်က တစ်ကဏ္ဍ ဖြစ်နေသည်။

လူကြီးတွေက အပြန်အလှန် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နှစ်သိမ့်နေသော
စကားများကို နှုတ်ဆိတ်စွာ ချစ်မြတ်နိုးဝေ နားထောင်နေပါသည်။
ဖြေဆည်၍ မရအောင် ဖြစ်နေသော ဒေါ်စုစုကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ

သနားကရုဏာ သက်စွာ စကားဆက်ပြန်သည်။

“ကဲ ... သူ့ဘက်က စပျက်တာပဲ သမီးရယ်။ ရှက်စရာ ဓလေ့ပါဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီကိစ္စက ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ နှစ်အိမ်ကလွဲလို့ တခြား ဘယ်သူမှ သိတာမဟုတ်ဘဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

ဒေါ်တင်လှက ကြောင်းလမ်းထားသည့်ကိစ္စ ပျက်ရခြင်း အတွက် ချစ်မြတ်နိုးစေ စိတ်ထိခိုက်နေသည် ထင်ပြီး ချွေးသိပ်နေ သည်။ သူ့အထင်နှင့် သူမ၏ ခံစားချက်က ဘာမှမဆိုင်သည်မို့ ချစ်မြတ်နိုးစေ ရယ်များတောင် ရယ်ချင်လိုက်ပါသည်။

“မြတ်နိုးစေ သွားတော့မယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

“အေး... လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်၊ ပိုလ်နေမြဲ ကျားနေမြဲပေါ့ သမီးရယ် စိတ်အားမငယ်နဲ့”

ဒေါ်တင်လှရှေ့မှ လှစ်ခနဲ ချစ်မြတ်နိုးစေ ထွက်ခဲ့သည်။ သူမတို့၏ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကို မသိရှာကြသော လူကြီးတွေကို သနားလည်း သနား၊ ရယ်လည်း ရယ်ချင်နေပါသည်။

* * *

၁၃

ညနေ ချစ်မြတ်နိုးစေက သင်တန်းကျောင်းမှ ဆင်းခဲ့သည်။ ကျောင်းရှေ့နှင့် တော်တော်လှမ်းမှာ ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးကို သတိပြုမိသည်။

“ဟင်... ကိုရဲဝံ့လား မသိဘူး”

ချက်ချင်းပဲ သူမ၏ အကြည့်က ကားနံပါတ်ဆီသို့ ပြေးသွား သည်။ ရဲဝံ့၏ ကားနံပါတ်ကို အလွတ် ကျက်ထားသည်မို့ ရဲဝံ့၏ ကားဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ယာဉ်မောင်းနေရာတွင် ရဲဝံ့က ရှိမနေပါ။

ကားဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်ရင်း ကား၏ အနီးနားတစ်ဝိုက်သို့ မျက်လုံးလေး ဝှေ့ကစားလိုက်သည်။

ဟော... တွေ့ပါပြီ။ ကားနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ မိမိလာရာလမ်း ကို စောင့်မျှော်နေသော ရဲဝံ့။ စီးကရက်ကို ဖွာရင်း ချစ်မြတ်နိုးစေ ကို တွေ့တော့ လှမ်း၍ ပြုံးလိုက်သည်။

နှစ်သိမ့်ရန်ပင် မေ့နေပါသည်။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလှအယက်ပြောနေကြသော လူကြီးတွေ အပါးမှ အသာလေးလျှိုပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေ မီးဖိုဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ကြည့်... ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးတဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေလဲလို့။ မီးဖိုဆောင်သို့ ရောက်သည်နှင့် အောင့်အည်းခဲ့သမျှကို အတိုးချပြီး ကျိတ်၍ ရယ်လိုက်သည်။

“ကိုလူကြီး သနားပါတယ်၊ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ဘယ်လောက်တောင် ခေါင်းကျိန်းနေပြီလဲ မသိဘူး၊ လူကြီးတွေကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး မေတ္တာပို့နေကြပြီ”

တွေးရင်းနှင့် လျှာလေးတစ်လစ် ဇက်လေးပုသွားလေသည်။ ချက်ပြုတ်သည့်ကိစ္စကို မြန်မြန် စီစဉ်လိုက်ရသည်။

စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်သောင်းမြင့်ခမျာ မီးဖိုဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်ဖို့ပင် သတိမရပေ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ချက်ပြုတ်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်သွားသည့်တိုင်အောင် သူတို့၏ စကားခိုင်းက မပြီးသေးပါ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက အပ်ချုပ်သင်တန်းကျောင်းသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်ဖို့ သူမ၏ အခန်းသို့ တက်ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းသို့ဝင်ပြီး မြန်မြန်လေး ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

လူကြီးတွေ၏ သောကကို စာနာဖို့ပင် မေ့လျော့သွားသည်။ ခါတိုင်းလိုပင် သူမ၏ ကိုယ်ကို ကြော့ကြော့မော့မော့လေး

ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ အပေါ်ထပ်မှ ပြန်ဆင်းလာတော့ ဒေါ်စုစုပင် ပြန်သွားလေပြီ။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဂူငေါင်စွာထိုင်နေသော ဒေါ်တင်လှနှင့် ဒေါ်မြင့်သောင်းကို တွေ့ရသည်။

“ဟင်... ဝတ်လို့ စားလို့၊ ဘယ်လဲ မြတ်နိုးဝေ”

ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက သူမ၏ ကြော့ရှင်းနေသော ကိုယ်ကို ဝေခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာထား တည်တည်ကြီးနှင့် မေးလိုက်သည်။

“မြတ်နိုးဝေ အပ်ချုပ်သင်တန်း သွားမလို့ပါ”

မျက်နှာသေလေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်လှ၏ စူးစမ်းသောအကြည့်များက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်နေသည်။

ညှိုးငယ်နေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်တင်လှက တုမငယ်အပေါ် သနားစိတ်နည်းနည်း ယိုဖိတ်လာသည်။

“လူမော်အတွက် သမီး စိတ်ထိခိုက်နေသလားကွယ်”

လုံးဝ မမျှော်မှန်းထားသော ကြင်နာယုယသံကို ဒေါ်တင်လှထံမှ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရရှိလိုက်ပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေကလည်း တမင် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဟန်ဆောင်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။ လူမော်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြီး တကယ် စိတ်ထဲက လွမ်းသလို ဝမ်းလည်းနည်း သွားလို့ပါ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်လွှာလေးကိုချလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်လှက

လှည့်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးလို့လေ”

“ဟင်...”

ဝိုင်းနေသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးအပြင် ပါးစပ်လေးပါ ဝိုင်းသွားသည်။

“မြတ်နိုးဝေလို့ အားလုံးက ခေါ်ကြတယ်၊ ကိုရဲဝံ့ခေါ်သလို မခေါ်ကြလို့ မြတ်နိုးဝေရဲ့ နားထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ”

“တို့က ချစ်မြတ်နိုးလို့ ခေါ်တာကိုကော မကြိုက်ဘူးလား”

“မြတ်နိုးဝေရဲ့ နာမည်က ချစ်မြတ်နိုးဝေပဲ၊ ကိုရဲဝံ့ ကြိုက်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်၊ ချစ်မြတ်နိုးလို့ပဲ ခေါ်ခေါ် မြတ်နိုးဝေလို့ပဲ ခေါ်ခေါ် နာမည်ရင်းက တစ်လုံးလျော့တာပဲ၊ ရပါတယ်”

ရွန်းလဲ့သော အကြည့်စူးစူးတစ်ခု ချစ်မြတ်နိုးဝေသံသို့ ဝေ ခနဲ ဝဲသွားသည်။ ရဲဝံ့၏ ရင်ထဲမှာ ပြောချင်သည့် စကားတွေ မြတ် သိပ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ သည်စကားများပြောရန် ရဲဝံ့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ဆန္ဒအားလုံးကို မျှီသိပ်လိုက်ရပါတော့သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးရဲ့ အိမ်ကို တို့ လာဖို့က သိပ်စောနေသေးပေမဲ့ တို့ ဘက်မှာတော့ ချစ်မြတ်နိုးနဲ့ တို့ တွေ့ဖို့က သိပ်ကို လိုအပ်နေပြီ”

“ရှင်...”

ရဲဝံ့၏ စကားကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ခုန်မြည်သွားသည်။

“တို့လဲ ဘိုးဘိုးကို သိပ် အချိန်ဆွဲလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ရှင်ထဲတွင် စိုးရိမ်ပူပန်မိသော်လည်း ပေးမိသည့် ကတိအတွက် လာမယ့် တေးပြေးတွေ့ရမှာမို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရဲဆေး တင်းလိုက် ပါသည်။

“မြတ်နိုးဝေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ပြောပါ ကိုရဲဝံ့”

ပြတ်သားနေသည့် မျက်နှာထား တည်တည်လေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုး ဝေက ပြောလိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုး တို့နဲ့အတူ ဘိုးဘိုးကို လိုက်တွေ့ပေးပါ”

“ဘယ်တော့လဲဟင်”

“မနက်ဖြန်မှပါ၊ ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်ပေါ့”

“ဟင် ညနေ ကျောင်းဆင်းပြီးမှ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်၊ အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလို လှမ်းပါလား ကိုရဲဝံ့”

“ပြောပါ ချစ်မြတ်နိုး”

“မြတ်နိုးဝေ ကျောင်းက အကြောင်းတစ်ခုပြုပြီး စောဆင်းခဲ့ မယ်၊ ညနေ သုံးနာရီလောက်ဆို ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ချစ်မြတ်နိုး အဆင်ပြေသလို လုပ်ပါ”

ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးလို့ ခေါ်လိုက်တိုင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင် ထဲမှာ လှိုက်၍ လှိုက်၍ ခုန်မိပါသည်။ သူ၏ ခေါ်ပုံခေါ်နည်းက သူများနှင့် မတူသလို ခေါ်သော အသံကလည်း တစ်မျိုးပါ။

နာမည်တစ်လုံးချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို လေးလေးနက်နက်

ခေါ်နေသလိုပါ။ အမည်တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးကြားမှာ ခေါ်သံက ဆက်မနေ၊ မသိမသာ ပြတ်တောက်နေသလိုပင်။ သည်လို ဆွဲဆွဲငင် ငင် ခေါ်လိုက်လေတိုင်း တဖျပ်ဖျပ် ခုန်သွားရသည်က ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ နှလုံးသားနုနုလေး။

“နောက်ပြီး ဘိုးဘိုးတို့ရှေ့မှာလေ၊ ဟန်ဆောင်တာ ပီပီပြင်ပြင် ဟန်ဆောင်နေရဲ့၊ ဘိုးဘိုးက သိပ်အကင်းပါးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ချစ်မြတ်နိုးရယ် တစ်ခုခု ဝင်စားကြရအောင်ပါ ဗိုက်ဆာနေမှာ ပေါ့”

“မြတ်နိုးဝေ၊ ဘာမှ မစားချင်ပါဘူး”

“သူများတွေ အမြင်မှာ သမီးရည်းစားဖြစ်နေတဲ့ နှစ်ယောက်၊ ဒါလောက် မစိမ်းကားသင့်ပါဘူး”

ရဲဝံ့က ရင်ထဲမှ တင်းခနဲဖြစ်ပြီး ပြောချလိုက်သည်။

“အခုအချိန်မှာ မြတ်နိုးဝေတို့ သိပ်ခြေလှမ်းမကျသင့်သေးပါ ဘူး ကိုရဲဝံ့၊ မတော်လို့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ သိသွားရင် ဒုက္ခများကုန်လိမ့် မယ်”

“သူတို့ သိမှ တို့နှစ်ယောက်အတွက် ပိုအဆင်ပြေမှာပေါ့”

“အို... မြတ်နိုးဝေက သူတို့ကို ဘယ်လို အသိပေးရမှာလဲ၊ ကြောက်တယ်သိလား”

“ဖြည်းဖြည်း တို့ စီစဉ်မယ်၊ ချစ်မြတ်နိုးသာ စိတ်အေးအေးထား ပါ၊ တို့အားလုံး ကျေနပ်အောင် လုပ်တတ်ပါတယ်”

ရဲဝံ့က သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချစွာနှင့် အာမခံလိုက်သည်။
“ချစ်မြတ်နိုး တစ်ခါမှ ရည်းစား မထားဖူးဘူး မဟုတ်လား”
“ရှင်....”

ရုတ်ရက် ကောက်မေးလိုက်သော အမှတ်မထင် မေးခွန်းကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက အံ့သြ လိတ်ပျာသွားသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးက ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာ၊ ဘယ်ရည်းစား ထားတတ်ဦးမလဲနော်”

တစ်ဖက်မှ အဖြေက ပေါ်ထွက်မလာတော့ သူ့အမေးကို သူ့ပဲ ပြန်ပိတ်လိုက်တော့သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးကိုတော့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူတွေ ရှိမှာပဲနော်”

“ဒီမှာ ကိုရဲဝံ့၊ မြတ်နိုးဝေက ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင် စားခဲ့ဘူး၊ မြတ်နိုးဝေကို ချစ်ခွင့်ပန်တဲ့လူဆို သာမုန်းသေး၊ ယောက်ျား တွေကို အထင်မကြီးတဲ့စိတ်က မြတ်နိုးဝေရင်မှာ အမြဲကိန်းအောင်းနေ စာယ် သိလား”

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မျက်နှာလေးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ဖူး အာနေသော နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် မလိုက်အောင် ချစ်မြတ်နိုးဝေထံမှ နှင့်သီးသော စကားများကို ရဲဝံ့ မယုံနိုင်အောင် ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဗျာ... ချစ်မြတ်နိုးက ယောက်ျားတွေကို မုန်းတယ် ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်၊ လူမှန်းသိတတ်တဲ့ အရွယ်ကတည်းက ယောက်ျား တွေကို မုန်းဖို့၊ နာကြည်းဖို့ပဲ မြတ်နိုးဝေ နားလည်ခဲ့တယ်”

မျက်နှာထားလေး တင်းနေသလို၊ လေသံကလည်း မာဆတ်ဆတ်ပါ။ ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ စကားကြောင့် ပို၍ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သည်လောက် နူးညံ့ချောမွေ့ အိညက်နေသော မျက်နှာရှင်လေး၏ နှလုံးသားထဲမှာ အဘယ်ကဲ့သော ကြမ်းတမ်း နာကြည်းတဲ့ အဖြစ်များ ရှိနေသနည်းဟု...။

“တို့ရော ချစ်မြတ်နိုးမုန်းတဲ့ စာရင်းထဲမှာ ပါလား”

“ရှင်လဲ ယာကျားထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ ပါမှာပေါ့”

“ဟာကွာ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ရဲဝံ့ ညည်းတွားလိုက်သည်။ မျက်နှာတည်တည်လေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုရဲဝံ့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ စခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းကို ကတိအတိုင်း မြတ်ဗြဟ္မာနိဂါး ဆက်လုပ်ပေးမယ် စိတ်ချပါ”

ပင်သက်နက်နက်တစ်ခုကို ခိုး၍ ရှိုက်လိုက်သည်။ တော်ပါသေးရဲ့ဟု ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ညည်းတွားလိုက်သည်။ ရဲဝံ့ကို ရင်ဆိုင်လိုက်သော သူမ၏ အကြည့်ထဲမှာ ရဲဝံ့ပြတ်သားသော စိတ်ဓာတ်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

လူပင်ယော်ငြားသော်လည်း စိတ်ဓာတ်မနုနယ်၊ မသိမ်ငယ်မှန်ရဲဝံ့ ပြက်ပြက်ဆင်ထင် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“မြတ်ဗြဟ္မာနိဂါးကို လှည်းတန်းမှာပဲ ရပ်ပေးပါ”

“သူခလမ်းထိပ်ထိ ပို့ပေးမယ်လေ”

“လှည်းတန်းမရောက်ခင်မှာပဲ ရပ်ပေးပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့

မြင်တွေ့သွားရင် မဖြစ်လို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ချစ်မြတ်နိုး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေကို စောဒကတက်၍ မရမှန်းသိသည်မို့ ရဲဝံ့က လိုင်းပေါက်မှတ်တိုင်နားမှာ ကားကို ရပ်ပေးသည်။

“မနက်ဖြန် တို့ လာခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချစ်စရာမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်စူးစူးကြည့်ပြီး ရဲဝံ့က ကားကို သူမအပါးမှ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို စွဲစွာထားခဲ့ရ၍ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးပါ။

* * *

www.burmeseclassic.com

ချစ်မြတ်နိုးဝေ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ညှော်ခန်းမှာ ဈေးလည်း မထွက်နိုင်၊ သနပ်ခါးလည်း မလိမ်းနိုင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်တွေ ရေရေလည်လည် ကျနေသော ဒေါ်တင်လှကို တွေ့ရသည်။

အဖြစ်သည်းနေလွန်းသော ကြီးဒေါ်ကြီးကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက သနားပင် သနားလိုက်မိပါသေးသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီး နေကောင်းအောင် နေပါ။ မြတ်နိုးဝေအတွက် ဘာမှ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်မနေပါနဲ့။”

“ငါ့တူမလေးကို သနားလွန်းလို့ပါကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ လုပ်လိုက်တာ သမီးအတွက် စိတ်ဒုက္ခရောက်စရာ ရှက်စရာ ဖြစ်နေပြီ”

ရှေးဆန်သော လူကြီးများမို့ လူကြီးချင်းသာ ပြောဆိုထားပြီး သားကိစ္စ ပျက်ရသည်ကို တစ်ရပ်လုံး၊ တစ်ရွာလုံး တစ်ပြည်လုံးက

ကိုရဲ့မတတ် ဒေါ်တင်လှ ခံစားနေရသည်။

“ဘယ်သူမှ သိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်”

ကြီးဒေါ်ကို ဖြေသိမ့်ရင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ အတွေးတွေက ဖျတ်ခနဲ လွင့်စဉ်သွားသည်။ သူမနှင့် ရဲဝံ့ လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စက တကယ် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမညွှန်ကိစ္စကြီး တစ်နှစ်နေလျှင် ကွဲတော့ ယခုအဖြစ်ထက် ပိုပြီး လူသိများကြဦးမည်။ ထိုသို့ဖြစ်ကာ ဒေါ်တင်လှ ရှက်လွန်း၍ အသည်းကွဲပြီးများ သေလေမလား။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ တွေးမိပါသည်။

“အို... မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ စကားလွန်ပြီးတဲ့ကိစ္စပြီးပြတ်အောင် တော့ ဆက်လုပ်ရမှာပဲ”

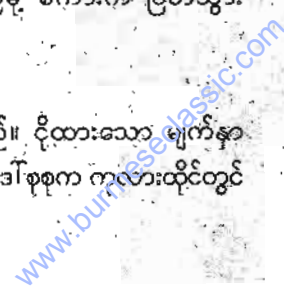
ရဲဆေးတင်ပြီး ဖြစ်လာမည့် ပြဿနာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရန် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ဘာမှ စိတ်ဆင်းရဲမနေနဲ့၊ မြတ်နိုးဝေလဲ သူ့ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲခင်ခဲတာပါ။ ဒီထက် မပိုပါဘူး”

ဒေါ်တင်လှ ဖြေသိမ့်နိုင်ရန် စကားတစ်ခွန်းဖြင့် သက်သာစေလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဒေါ်စုစု ရောက်လာပြီမို့ စကားက ပြတ်သွားသည်။

“လာ... စုစု”

ဒေါ်တင်လှဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ငိုထားသော မျက်နှာ အစ်အစ်ကြီးဖြင့် အလွန် မသာမယာကြီးနှင့် ဒေါ်စုစုက ကလားထိုင်တွင်

ထိုင်ပါသည်။

“မမတင်ရယ် ကျွန်မဖြင့် ခုထိ သားလေး လုပ်သွားတာကို မယုံနိုင်သေးဘူးရှင်”

“ဟော... စလာပြီ၊ သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မအီမလည် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ရင်ထဲက ညည်းတွားနေပါသည်။

ဒေါ်တင်လှနှင့် ဒေါ်စုစုက အလွမ်းသည်လို မဆုံးသေးပါ။ ချစ်မြတ်နိုးစေ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်အကြီးအကျယ် ညစ်လာသည်။ နားမချမ်းသာလွန်း၍ သူတို့အပါးမှ ထ၍ထွက်ခဲ့ပါ သည်။

တစ်နေ့လုံး အပ်ချုပ်သင်တန်းကျောင်းမှာ ပင်ပန်း၍ ငြီးစိစိ ဖြစ်ရသည့် စိတ် ယခုမှ ကောက်ယူ၍ မရလောက်အောင် ပုံကျသွား လေသည်။

ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစားသောက်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူ၏ အခန်းသို့ တွားခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် တရားစာအုပ် တစ်အုပ်ဖတ်ရင်း လဲလျောင်းနေသော မိခင်ကို တွေ့ရသည်။

“မေမေ နေကောင်းရဲ့လား၊ ဟင်”

မိခင်၏ နဖူးကို ညင်သာစွာ လက်ဝါးဖြင့် အုပ်မိုးကိုင်ပြီး ကြင်နာစွာ မေးလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မြက ချစ်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေ သော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သမီးငယ်၏ မျက်နှာကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့် နေသည်။

“မေမေ နေကောင်းပါတယ် သမီး စိတ်ကတော့ သမီးအတွက်

ခကောင်းပါဘူးကွယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက အစွမ်းကုန် မိခင်ကို ပြုံးပြသည်။

“သမီးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ မေမေရဲ့”

“ဪ... လူမော်ကြောင့် ငါ့သမီးလေး ရှက်နေမှာ အားငယ် နေမှာ စိုးလို့ပါကွယ်”

“ကိုလူ့အတွက် သမီး ဘယ်လိုမှ မခံစားရပါဘူး မေမေ”

“သမီး စိတ်ထိခိုက်သွားတယ် မဟုတ်လား”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက အသံလေးထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်ပါ သေးသည်။

“မေမေရယ် မြတ်နိုးစေ ဘယ်လိုမှ မခံစားရပါဘူး၊ နောက်ပြီး မေမေမို့လို့ မြတ်နိုးစေလေ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရဦးမယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မိခင်၏ ဘေးမှ ပူးပူးကပ်ကပ်လေး ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

“ကိုလူ့ကို မြတ်နိုးစေ လက်မှ မထပ်ချင်တာ ခုလို ဖြစ်သွား တော့ ဟန်ကျသွားတာပေါ့ မေမေရယ်”

“ဟင်... လူမော်အတွက် သမီး ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူး ဟုတ်လား”

တအံ့တဩနှင့် ဒေါ်ခင်မြက သမီးငယ်ကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“သမီး ဘယ်လိုမှ မခံစားရပါဘူး မေမေရယ်၊ ကိုလူ့စိတ် ချမ်းသာရင် သမီးပျော်ပါတယ် မေမေ”

သမီးငယ်၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းရှာဖွေသော အကြည့်နှင့်

ဒေါ်ခင်မြ ကြည့်သည်။

“မေမေရဲ့ ယောက်ျားမုန်းတဲ့ကျမ်းကို ခဏခဏ နားထောင်ရလို့ လေ သမီး ဘယ်ယောက်ျားကိုမှလဲ ချစ်ဖို့၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူး ပါဘူး၊ ကိုလူကိုလဲ အစ်ကိုရင်း တစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်ခဲ့တာပါ”

“ဒါပေမဲ့ကွယ် မေမေ ထင်ပါတယ်၊ လူမော်ဟာ သမီးဖေဖေ လို လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့”

“ကဲပါ မေမေရယ် ပြီးပြီးသားတွေ ပြီးပါစေတော့၊ ကိုလူ အကြောင်းကို မေ့လိုက်ကြပါစို့နော်”

ဒေါ်ခင်မြက လှုပ်ယူသော အပြုံးနှင့် သမီးကို ပြုံးသည်။

“သမီးဘဝမှာ မေမေရှိရင် ပြည့်စုံနေပြီ၊ ဒါကြောင့် မေမေသာ ကျန်းမာအောင် နေပါနော်”

“ဪ... သမီးလေးရယ်”

ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသော သမီးငယ်၏ ဦးခေါင်းကိုပွေ့ဖက် ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဒေါ်ခင်မြ တန့်န့် ခံစားနေရပါသည်။

“ဪ... သမီးလေး ကဆိုးတယ်၊ ဖခင်ရဲ့ မေတ္တာကို ဘယ်လိုမှန်း သမီးလေး မသိခဲ့ရှာဘူး၊ ငါသာ အဖေ ငါသာ အမေ သူ့အတွက် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ အင်း ရက်စက်နိုင်တဲ့ သူကြီးရယ်”

ခံပြင်း နာကြည်းစိတ်ကြောင့် ဒေါ်ခင်မြ၏ အရောင်တွေ မှေးမှိန်နေသော မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ပြည့်အိုင်လာပါ တော့သည်။

ချစ်မြတ်နိုးစေ အတွေးတွေ ပင်လယ်ဝေနေသည်။ အိပ်စက် နိုင်ခြင်းမစွမ်းအောင် သူမ စိတ်တွေက ပူပင်သောကတွေနှင့် ပြည့်နှက် နေသည်။

မနက်ဖြန်။

သည်မနက်ကို ရောက်မှာ ချစ်မြတ်နိုးစေ ကြောက်နေပါသည်။ မနက်ဖြန် ရဲဝံ့နှင့်အတူ သူ၏ အဘိုးဖြစ်သူနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရ မည့် အရေးကို တွေးပြီး ကြောက်ဒူးတုန်နေပါသည်။

အိမ်က လူကြီးတွေ မသိဘဲ စွန့် စွန့်စားစား လုပ်ရမည့် ကိစ္စ အတွက် ရင်လေးနေသည်။ သူမ ရဲဝံ့ကို ကတိတွေပေးခဲ့တာ မှားများ မှားနေလေပြီလားဟု သံသယ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖိစီးနေပါ သည်။

လူကြီးတွေ ကွယ်ရာမှာ ရဲဝံ့နှင့် မကြာခဏ သွားလိုကော သင့်တော်ပါမည်လော။ လူမော်က ရဲဝံ့၏ သိက္ခာသမာဓိကို ယုံပါလို့ အာမာန္တ ခံခဲ့သော်လည်း ရဲဝံ့၏ စိတ်ဓာတ်ကို မိမိမသိရသေး တော့ စိုးရိမ်ပူပန်မိတာ အမှန်ပါ။

ချမ်းသာကြွယ်ဝ ချောမောလွန်သော ရဲဝံ့ကို မိမိ ယုံစားထိုက် ပါမည်လော။

“အို... ဥပမိရုပ်ရည် သန့်ပြန့်လွန်းတဲ့ ကိုရဲဝံ့ဟာ ယုံကြည် ထိုက်တဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်မှာပါ”

ဝင်လာသော သံသစိတ်များကို ခေါင်းလေးခါပြီး မောင်းထုတ် ပစ်သည်။ နောက်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားလိုက်ရပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ သင်တန်းကျောင်းမှ ချစ်မြတ်နိုးဝေက စော
ရွှ် ဆင်းခဲ့သည်။ ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အသင့်စောင့်ကြို
နေသော ရဲဝံ့ကို တွေ့ရသည်။

ကော်ကျူရိုင်း ဘောင်းဘီညို၊ နိုင်ငံခြားဖြစ် ရုပ်အညိုနှင့်
ရဲဝံ့၏ ရုပ်ရည်က သားနားလွန်းသည်။ ရွှေကိုင်းရောင် မျက်မှန်
အကောင်းစားနှင့် ပုံစံက သိပ်ကို မိနေသည်။ ပါဂျီရိုးကား အပျိုစား
လှကလည်း ကော့ကြောသားနားနေသော သူ၏ ရုပ်သွင်ကို တစ်ချက်
စော့ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲ ပြောင်းဆန်အောင်
ခုန်သွားသည်။

ဘာကြောင့် ရင်ခုန်ရမှန်း မသိပေမဲ့၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏
ခြေလှမ်းတွေက ဆတ်ခနဲ တန်သွားသည်။ နောက်မှ ဟန်မပျက်
ဆက်၍ လှမ်းခဲ့သည်။

ကားဘော်ဒီအား ဟန်ပါပါ မှီပြီး စီးကရက်ကို အရသာခံကာ
ဖွာရိုက်နေသော ရဲဝံ့ သူ့ထံသို့ တရွေ့ရွေ့ လွင့်လာသော ချစ်ရာ
ရုပ်သွင်လေးကို နေကာမျက်မှန်အောက်မှ အားမနာတမ်း ကြည့်နေပါ
သည်။

အပြစ်ကင်းစင်အောင် လှလွန်းရက် သူလေးကြောင့် သူ၏
ရင်တွေက တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ပေါသည်။ ကျောင်းနေတုန်းကရာ
လုပ်ငန်းခွင်ဝင်တော့ရော ရဲဝံ့ လှပချောမွေ့သော မိန်းကလေးတွေနှင့်
တွေ့ဆုံ ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ သည်လို ရင်မခုန်ခဲ့ဖူးပါ။
သည်ကလေးသာသာ မိန်းမလှလေးကြောင့် ရဲဝံ့ ရင်တွေ
အာလို အထိန်းအကွပ်မဲ့ ခုန်နေပြန်တာလဲ။ ရဲဝံ့က သူ့ကိုယ်သူ
မေးခွန်းထုတ်နေမိသည်။ မီးခိုးငွေ့များ ထုံမွမ်းနေသည့် မျက်နှာလှလှ
ခြင်ကွင်းကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။

“ကိုရဲဝံ့”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ၏ ရှေ့မှာ တည့်တည့်ရပ်ပြီး ခေါ်လိုက်
သည်။

“လိုက်မယ် မဟုတ်လား ချစ်မြတ်နိုး”

“အင်းလေ”

“ဒါဆို သွားစို့နော်”

ကားပေါ် ထိုင်မိသည်နှင့် ရဲဝံ့က ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။
ချစ်မြတ်နိုးဝေမက်သို့ တစ်ချက်စောင့်ခဲ့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးကို အခု တိုးဘိုးဆီ ခေါ်သွားမှာ သိလား”

“သိတယ်လေ မနေ့ကပဲ၊ ကိုရဲဝံ့ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“သူ့ရှေ့ကျရင် ချစ်မြတ်နိုး ဟန်မပျက်နဲ့နော်၊ သဏ္ဍာန်လုပ်
သရုပ်ပါအောင် တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေလို နေကြရမယ်နော်
ဟုတ်လား”

ရဲဝံ့၏ နှုတ်ဖျားမှ ချစ်သူတွေလို ဆိုသော စကားကြောင့်
ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲလိုက်ခနဲ ဖိုသွားရပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးနဲ့ တို့ ဆက်ဆံရေး သူ့ရှေ့မှာ သတိထားနိုင်မှ

တော်ကာကျမယ်၊ ဘိုးဘိုးက သိပ် အကင်းပါးတာ သိလား”

“တုတ်ကဲ့ပါ”

စိုးရိမ်လွန်ကဲစွာနှင့် ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးဝေကို မှာနေသည်။
ယခုအချိန်မှာ သူသည် ဘိုးဘိုး၏ သံသယကို လုံးဝ မလိုလားပါ။
ဘိုးဘိုးဖြစ်စေချင်သလို သူ့အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရမည်သာ။

ကားမောင်းမြန်သော်လည်း ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ မောင်းနေ
သော ရဲဝံ့၏ မျက်နှာကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ မကြာခဏ လှည့်၍ ကြည့်မိ
သည်။

ရဲဝံ့လို ရုပ်ရည်ရော၊ ပညာရော၊ ပစ္စည်းဥစ္စာရော၊ ကုံလုံကြွယ်ဝ
သူသည် အဘယ်ကြောင့် ချစ်သူ မရှာခဲ့သနည်း။ အဘယ်ကြောင့်
အငှားချစ်သူနှင့် အဘိုးဖြစ်သူအား လှည်းစားရက်လေသနည်း။

ကြိုက်တဲ့ ရည်းစား ခေါင်းခေါက်ယူနိုင်လျက်သားနှင့် ရဲဝံ့က
ကြိုကြစည်စည်တွေ့လုပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေသည်။

စသည်အတွေးများကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်မှောင်လေး
ကြုတ်ပြီး တွေးနေသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးတို့ စိတ်ချနေမယ်နော်”

ကားမောင်းနေရာမှ ရွေ့ခနဲ သူ၏အကြည့်က ချစ်မြတ်နိုးဝေ
ထံသို့ ရောက်လာသည်။

“စိတ်ချနေပါ ကိုရဲဝံ့”

“ဪ... နောက်ပြီး တစ်ခု မှာစရာရှိသေးတယ်”

“ပြောပါ”

“ဟိုလေ ဧတို့ကို ဘိုးဘိုးရှေ့မှာ ဘယ်လိုခေါ်မှာလဲ”

မျက်နှာတည်တည်လေးထံမှ အကြည့်က ရေခဲနဲ သူ့ထံ ကျလာ
သည်။

“ရှင့် နာမည်က ရဲဝံ့မို့ ကိုရဲဝံ့လို့ပဲ ခေါ်မှာပေါ့”

“ဟာ အဲလိုဆို အောက်တာပေါ့ကွာ၊ ခုခေတ် စုံတွဲတွေက
အဲလို ခပ်အောက်အောက်ကြီးတွေ မခေါ်ကြတော့ဘူးကွ”

မျက်နှာကြီး စုံ့စုံ့ပြီး ရဲဝံ့က ပြောလိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏
မျက်နှာလေး ပို၍ တည်သွားသည်။

“အို... ကျွန်မတို့က တကယ် စုံတွဲမှ မဟုတ်တာ အဲလောက်
ခေါ်ရင် တော်ရောပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ အဲလိုကြီး ခေါ်ရင် ဘိုးဘိုးက ကြိုက်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

စကားကြောရည်လှသော ရဲဝံ့တို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်နှာခင်း
လေးတစ်ခု ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စိတ်တိုတိုနှင့်...

“ကဲ... ဒါဆိုပြော၊ ဘယ်လို ခေါ်ရမလဲ”

“အဲ ကိုကိုလို့ ခေါ်ပေါ့၊ ခုခေတ်စားနေတဲ့ အခေါ်အဝေါ်လေ”
ချစ်မြတ်နိုးဝေက နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ပြီး ခဲ့သည်။

“တော်တော် အရစ်ရည်တဲ့ လူ”

စိတ်ထဲက တိုတိုနှင့် ပြောပစ်သည်။
“ဘာလဲ ချစ်မြတ်နိုးက မခေါ်ချင်ဘူးလား၊ သဏ္ဍာန်လှယ်သရုပ်
ပါအောင်ပါဆိုကွာ”

“ကဲ... စိတ်ချ ခေါ်မယ်၊ နောက်ပြီး ဘဝစည်းကမ်းချက်
တွေ ရှိသေးလဲ၊ ရှိသေးရင် ပြောထားဦးလေ”

စိတ်တိုတိုနှင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့လေး မေးသည်။

“ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး”

သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ စကားသံတွေ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွား
သည်။ ရဲဝံ့က ကားကို သွက်သွက် မောင်းနေသည်။ အင်းလျားလမ်းထဲ
သို့ ကားက ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျယ်ဝန်းသော ခြံတစ်ခုထဲသို့
ကွေ့လိုက်သည်။

“ကဲ... ရောက်ပါပြီ ခင်ဗျာ”

နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်မှာ တီခဲ ရပ်လိုက်ပါ
သည်။

* * *

၁၅၅

ကားတို့ခနဲ ရပ်သွားပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲတွင်တော့
တဒိန်းဒိန်း ခုန်မြည်နေသည်။ ရဲဝံ့ အဘိုးဖြစ်သူ ဦးသာမြတ်နှင့်
တွေ့ဆုံရမှာ ကြောက်ဒူးတွေ တုန်နေတော့သည်။

မျက်နှာလေး ငယ်ငယ်နှင့် ချွေးတွေ ပြန်နေသော မြတ်နိုးဝေကို
ရဲဝံ့က တစ်ချက် စောင်းဝဲကြည့်ပြီး...

“လာ... ချစ်မြတ်နိုး ဘိုးဘိုး စောင့်နေတယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေဘက်မှ တံခါးပေါက်ကို ဆင်း၍ ဖွင့်ပေးသည်။
ချစ်မြတ်နိုးဝေက တုံ့တုံ့ဆိုင်းဆိုင်လေး ကားပေါ်မှာ ဆင်းလိုက်သည်။
ညွတ်ချင်နေသော ဒူးတွေ အားယူပြီး လျှောက်ခဲ့သည်။

ရဲဝံ့နှင့် တူယှဉ်တွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ကြီးကျယ်
ခမ်းနားသော ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်း၏
ဆင်ပြင်မှုက အဆင်အတန်းမြင့်ပြီး အနောက်တိုင်း ဆန်လန် ပြုပြင်

ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကြမ်းပြင်မှာ ပိတောက်သားဖြင့် ပါကေးကွက်များ ခင်းထားသည်။ နီ၍ ပေါ်လစ်တင်ထားမှုကြောင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။

အဖြူရောင် ဆိုဖာကြီးများက ထိုင်ရမှာပင် မဝံ့မရဲပါ။ ဖွေးဖြူအိစက်နေ၍ ထိုင်လိုက်ရင် ညစ်ပေသွားမှာကိုပင် စိုးရိမ်နေရသည်။ နံရံတွင် အပွင့်လေးများ ဖော်ထားသော နံရံကပ် ကော်ဇောကလည်း ဖွေးဆွတ်နေသည်။ အနီးကပ်ကြည့်မှ အပွင့်လေးများ ဖောင်းကြွနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မျက်နှာကြက်မှ တွဲလောင်းကျနေသော ပန်းမီးဆွဲမှ ချောင်းဖန်လုံးလေးတွေက စိန်ပွင့် စိန်လုံးတွေပမာ ဖိတ်ဖိတ် လက်ငါးသည်။

အလှပစွန်းများတင်ရာ စင်ပေါ်တွင်လည်း နိုင်ငံခြားဖြစ်ပစ္စည်းဆန်းဆန်းဖြားဖြား လှလှတွေက မျက်စိပသာဒ ကြည့်၍ လွန်စွာ တင့်တယ်နေသည်။ သည်လှပသော ပစ္စည်းတွေ၏ အပေါ်ဆုံးအဆင့်မှာ လက်ရာမြောက်လှသော မြန်မာ့ပန်းပုလက်ရာအချို့ကို တွေ့ရသည်။

အစကတည်းက ကြောက်လန့်နေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် အိမ်ကြီး၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်မှု၊ ပြီးတော့ လေအေးစက်၏ အရိန်ကြောင့် ဖြေဖျားလက်ဖျားတွေပါမက အသည်းထဲပါ အေးစိမ့်သွားရပါတော့သည်။

မထိုင်သေးဘဲ မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် ရုပ်နေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ရဲဝံ့က မမှိတ်မသန် ကြည့်နေမိသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ ထိုင်လေ”

“ဟင်... အင်... ဟုတ်ကဲ့”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ ထစ်ထစ်ငေါငေါလေး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ထိုင်နေဦးနော်၊ တို့ဘိုးဘိုးကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲဝံ့က သူမ၏အပါးမှ ရုတ်ခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဆိုဖာဖြူဖြူ ဖွေးဖွေး၊ အညက်ညက်ပေါ်တွင် မရဲတရဲနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ထိုင်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ရဲဝံ့၏ အဘိုးဦးသာမြတ်ကို အဖြူနှစ်သက်သူ တစ်ယောက်ဟု ဝေဖန်လိုက်သည်။

မျက်လုံး ပြူးဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝေဝံ့ပြီး ကြည့်နေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် အခန်းတစ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသောကြောင့် ဦးသာမြတ်နှင့် ရဲဝံ့ကို သတိမပြုမိပါ။

သူမထံသို့ လှမ်းလာရင်း လေ့လာသော မျက်စိတွေနှင့် ကြည့်နေသော ဦးသာမြတ်၏ အကြည့်များကို သတိမပြုမိပါ။

ရဲဝံ့၏ ခေါ်သံကြားမှ အသံလာရာသို့ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိသည်။ ဦးသာမြတ်နှင့် ရဲဝံ့ကို မိမိအပါးမှ မြင့်မိုးစွာ ရုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟင်... ငါထင်ထားသလို ဦးသာမြတ်က အဘိုးကြီးကြီးမှ မဟုတ်တာ”

ရင်ထဲမှ ကောက်ချက် ချလိုက်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ချစ်မြတ်

နိုးဝေ စိတ်ထဲက ထင်ခဲ့သလို ဦးသာမြတ်သည် တုန်တုန်ချည်ချည် အဘိုးကြီးမဟုတ်ပါ။ ရဲဝံ့လို့ ဖြူဖြူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီးပါ။

နားသယ်စပ်၊ နားထင်စပ်တွေတွင် ဆံပင်တွေက ဖြူနေသော်လည်း ကျန်နေရာရှိ ဆံပင်တွေကတော့ မည်းဆဲ၊ နက်ဆဲပါ။ ဖြူဖြူ သန့်သန့်ကြီးနှင့် ဥပမိရုပ်ရည်တွေ လွန်စွာ ရည်မွန်၍ လူကုတ်ဆီ တာ ဖော်ပြစရာပင် မလိုပါ။

ရှုပ်အဖြူ လက်ရှည်ပေါ်မှာ နက်ပြာရောင် ဗွီလည်ပင်း ခေါင်းစွပ် လက်ပြတ်ဆွယ်တာကို ဝတ်ထားသည်။ ပလေကပ်လုံချည် အပြာနှင့် သိပ်ထည်ထည်ဝါဝါကြီး မဝတ်ထားသော်လည်း လွန်စွာ ခမ်းနားနေပါသည်။ ဦးသာမြတ်၏ မျက်လုံးတွေက စူးရှတောက်ပြောင် စွာနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ဘိုးဘိုး ဒါ... သားပြောတဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေပါ”

“ချစ်မြတ်နိုး ဒါ... ဘိုးဘိုး ဦးသာမြတ်ပါ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်လုံးလေး တစ်ချက် ဦးသာမြတ်ထံ ဝင့်ကြည့်ပြီး မျက်လွှာကို ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တဲ့ပါ ဘိုးဘိုး”

ရဲဝံ့ ခေါ်သလိုပင် ဦးသာမြတ်ကို ဘိုးဘိုးဟု ခေါ်လိုက်သည်။

“စိုင်း သမီး”

ဦးသာမြတ်အား မတ်တတ်လေးရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်သော ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ဦးသာမြတ်က ထိုင်ခိုင်းသည်။ သူလည်း အနီး၌

ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးကို ကိုကို ဘိုးဘိုးက သိပ်တွေ့ချင်နေတာကွ”

ရဲဝံ့ နှုတ်မှ သွက်သွက်ကြီး ထွက်လာသော စကားကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ နားထဲ ရှိန်းခဲနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ့ ကိုကိုဟု တင်စားလိုက်သော အသံက သိပ်ကို အသက်ပါလွန်းလှပါ သည်။

“ဟုတ်တယ် သမီးရယ်၊ ဘိုးဘိုးက သားကို အိမ်ထောင်ရက် သားကျတာ မြင်ချင်လှပြီ၊ နောက်ပြီး ဘိုးဘိုးမသေခင် မြစ်လဲ ချီသွားချင်သေးတယ်လေ”

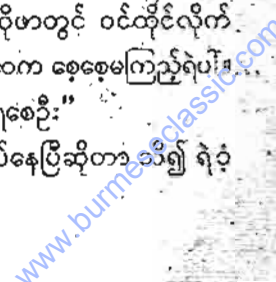
ပန်းဆီရောင် ဆေးမင်တွေ ပက်ဖျန်းလိုက်သလို ချစ်မြတ်နိုးဝေ ၏ မျက်နှာလေး ရဲခဲနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ ဦးသာမြတ်က အဆင့်တွေ ကျော်ပြီးတောင် တွေးနေပြီကော။ မိမိတို့မှသာ...။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဆက်မတွေးရဲတော့ပါ။

ရည်မွန်သားနားသော စိတ်စေတနာကောင်းရှိပုံရသော ဦးသာ မြတ်ကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားရမှာ မဝံ့မရံသလို ဖြစ်လာသည်။ ဦးသာ မြတ်ကိုလည်း ရဲရဲပင် မကြည့်ရဲတော့ဘဲ မျက်လွှာချလိုက်သည်။

ရဲဝံ့က သူမနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ ရဲဝံ့၏ မျက်နှာကိုလည်း ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဖေဖေမကြည့်ရဲပါ။

“နေပါဦး ဘိုးဘိုးရဲ့၊ သားပြောပါရစေဦး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ နေရထိုင်ရ ကျဉ်းကျပ်နေပြီဆိုတာ သိ၍ ရဲဝံ့ က အဘိုးဖြစ်သူကို တားလိုက်သည်။

“ဘာလဲ သားရဲ့”
 “သားနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးက လောလောဆယ်ဆယ် လက်မထပ်နိုင်
 သေးပါဘူး”
 “ဟင်... ဘာပြုလို့လဲ”
 ဦးသာမြတ်၏ မျက်ခုံးထူထူကြီး နှစ်ဖက်ပင့်တက်သွားသည်။
 “ဟို... ချစ်မြတ်နိုးက တစ်နှစ်လောက်နေပြီးမှ လက်ထပ်မယ်
 လို့ ပြောပါတယ်”
 “ဘာလို့လဲသမီးရဲ့”
 ဦးသာမြတ်က ချိုရွှင်နေသော မျက်နှာနှင့် ကြည့်ပြီး မေးသည်။
 “ဟို... မြတ်နိုးစေလေ... ဟို...”
 ချစ်မြတ်နိုးစေက ပြူးပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် စကားထစ်နေ
 သည်။ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိအောင် စိတ်ရှုပ်သွားသည်။
 “ချစ်မြတ်နိုး ကလဲကွာ၊ ကိုကိုကို ဆင်ခြေပေးထားသလို
 ဘိုးဘိုးကို ပြောလိုက်လေ”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 ဟုတ်ကဲ့ဟုသာ ပြောလိုက်ပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးစေ ဘာကို
 ဖြေရမှန်းမသိ။ သည်အခြေအနေကို ရဲဝံ့က ဝင်ထိန်းလရတော့မှာမို့...
 “ချစ်မြတ်နိုးစေက ခုမှ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတာ ဘိုးဘိုးရဲ့
 သူက တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်တက်ပြီးမှ လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောထား
 ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်နော် အချစ်”
 ရဲဝံ့က နာမ်စားတစ်ခုထပ်တိုးလိုက်ပြန်သဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးစေ

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဖိုသွားရပြန်သည်။
 “ကျောင်းက လက်ထပ်ပြီးလဲ တက်လို့ရတာပဲ”
 “မဟုတ်ဘူး ဘိုးဘိုးရဲ့၊ သူက ပထမတစ်နှစ်တော့ လွတ်လွတ်
 သပ်သပ် တက်ချင်သေးလို့ပါတဲ့၊ ပြီးတော့ ငယ်လဲ ငယ်သေးတယ်လို့
 ခြောက်တယ်”
 ချစ်မြတ်နိုးစေက အပိုတွေ အကွန့်တွေနှင့် ပြောနေသော
 ရဲဝံ့ကို ရင်ထဲက ပစ်ခတ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။
 “အင်း... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဘိုးဘိုးမြေးက
 တကယ်ကို ပုခက်က ကျွတ်တဲ့ ကလေးကိုမှ ရွေးလိုက်တာကိုး”
 နုနယ် ဝင်းသန့်ပျိုမျစ်သော ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ မျက်နှာလေးကို
 ကြည့်ပြီး ဦးသာမြတ်က ပြောလိုက်သည်။ ရှက်လွန်း၍ ချစ်မြတ်နိုးစေ
 ၏ မျက်နှာလေးပါမက နားရွက်လေးများပင် ရဲရဲတွတ်နေပါတော့
 သည်။
 ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ သမီးမှာ မိဘတွေ ရှိတယ်နော်”
 “အဖေ မရှိတော့ပါဘူး၊ အမေရယ် အဒေါ်အပျိုကြီးနှစ်ယောက်
 ပဲ ရှိပါတယ်”
 “ဪ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သားနဲ့သမီးတို့ လက်မထပ်သေး
 ရင်လဲ စေ့စပ်တော့ထားချင်တယ်”
 “ရှင်”
 ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက် ပင့်တက်သွားသလို
 မျက်ဝန်းလေး ဝိုင်းသွားသည်။ ရဲဝံ့ကို အကူအညီတောင်းသောအကြည့်

နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးရယ် ဖြည်းဖြည်းစီစဉ်ကြတာပေါ့၊ ချစ်မြတ်နိုးက သူ့အိမ်ကို လောလောဆယ်ဆယ် မပြောဝံ့သေးလို့ပါ”

“ဒါဆို ဘိုးဘိုး သွားကြောင်းလမ်း လိုက်မယ်၊ ဘိုးဘိုး ပြော တတ်ပါတယ် သင်းရယ်”

“ခဏလောက် သည်းခံပါဦး ဘိုးဘိုးဖြည်းဖြည်းပေါ့နော်၊ မဟုတ်ဘူးလား အချစ်”

ရှိန်းခနဲ မျက်နှာက ပူသွားရပြန်သည်။ ဦးသာမြတ်ရှေ့မှာ အပိုတွေ လုပ်လွန်းနေသော ရဲဝံ့ကြောင့် ရှက်ပြီးရင်း ရှက်ရပြန်သည်။

“ကဲ... ဘိုးဘိုး ချစ်မြတ်နိုးဝေကိုလဲ တွေ့ပြီးပြီမို့လား၊ ဘိုးဘိုး ကျေနပ်သွားပြီး မဟုတ်လား”

“သိပ် ကျေနပ်တာပေါ့၊ သားက တကယ်ချောချောလှလှလေး ကိုမှ ရွေးခဲ့တာကိုး၊ နောက်ပြီး သမီးမျက်နှာလေးက အေးကြည်နေတော့ မြင်မြင်ချင်း မြေးမလေးကို ဘိုးဘိုး ချစ်သွားပြီ”

အဖြူးလဲလဲကို တမင်လုပ်ယူပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်လွှာလေး ချထားလိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုး သား ချစ်မြတ်နိုးကို ပြန်ပို့လိုက်တော့မယ်နော်”

“နေပါဦးလားကွယ်”

“သား သွားစရာတစ်ခုလဲ ရှိသေးလို့ပါ”

“အေး ဒါဆို သွားကြလေ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပေါ့ပါးစွာ ထရပ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်

တည်းမှာပင် ဦးသာမြတ်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဘိုးဘိုး မြတ်နိုးဝေ ပြန်ပါဦးမယ်”

“အေးကွယ် နောက်ကို ဘိုးဘိုးဆီ လာခဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက သွက်လက်စွာ ဦးသာမြတ်၏ ရှေ့မှောက်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ရဲဝံ့ကလည်း ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် စက်ကို ချက် နှင်း နှိုးလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို ဦးသာမြတ်က အိမ်တံခါးဝ၌ ပြီးချိုသော မျက်နှာနှင့် ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဦးသာမြတ်၏ ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့ပြီးမှ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သိပ်စိတ်မောသွားသလား ချစ်မြတ်နိုး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်စောင်းလေး တက်ချက် ရဲဝံ့ထံ ပစ်လွှတ် လိုက်သည်။

“မောသွားတာပေါ့၊ နောက်ပြီး ရှင်က သိပ်ပြီး အပိုတွေ ပြောလွန်းတော့ စိတ်လဲတိုတယ်”

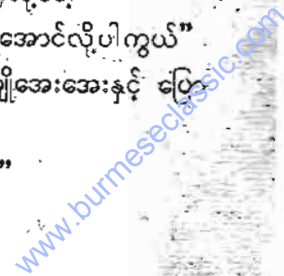
“တို့က ဘာ အပိုတွေ ပြောလို့လဲကွာ”

“မလိုအပ်တဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေကို သုံးလို့ပေါ့”

“ဪ... အဟင်း ဒါလား၊ ယုတ္တိရှိအောင်လို့ပါကွယ်”

ရယ်သွမ်းသွေးရင်း ရဲဝံ့က လေသံချိုချိုအေးအေးနှင့် ပြော လိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးကို ခု ပြန်ပို့ပေးမယ်နော်”

“မပို့လို့ကော ရမလား၊ ခုပဲ အချိန်က လင့်နေပြီ”
 “ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ တို့ကားကို မြန်မြန်မောင်းလိုက်ပါမယ်”
 ချစ်မြတ်နိုးဝေက စံရိပ်ငြိမ်မှာပင် ကားကို ရပ်ခိုင်းပြီး ဆင်း
 ခဲ့သည်။ ရဲဝံ့က သူမကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေသည်။

* * *

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ခါတိုင်းထက် အိမ်ပြန် နည်းနည်းနောက်ကျ
 သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ တော်ပါသေးသည်။ ဒေါ်တင်လှက ဈေးက
 ပြန်မလာသေး၍ အစစ်ဆေး နှာမေးအမြန်းမှ လွတ်ခဲ့ရသည်။

မိခင်ကြီးက သူမ၏ ပြန်အလာကို စောင့်ကြိုနေပုံရသည်။
 အိမ်တံခါးမမှ လမ်းမဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
 ချစ်မြတ်နိုးဝေက မိခင်ထံသို့ သွက်သွက်လေး လှမ်းခဲ့သည်။

“မေမေ သမီးကို စောင့်နေတာလား”

မိခင်ကို ပြုံးချိုသော မျက်နှာလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သမီး ဒီနေ့ နည်းနည်းနောက်ကျတယ်နော်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေး ရုတ်တရက် ပျက်သွားသည်။

ပြီးမှ အမူအရာကို ပြန်ထိန်းပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ကားမရတာနဲ့ပါ”

“အေးကွယ် လမ်းခရီး သွားရတာလဲ မလွယ်လှပါလား”

ဒေါ်ခင်မြက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ညည်းလိုက်သည်။ သူမ၏ စကားကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ရှာသော မိခင်ကို ချစ်မြတ်နိုးဝေသနားမိပါသည်။ ဒါပေမဲ့လေ မလိမ်ချင်ဘဲ လိမ်နေတာမို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေစိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံအပြင် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

“ကဲ... သမီးလေး ပင်ပန်းလာတယ်၊ ရေချိုးပြီး မေမေတို့ ထမင်းစားကြမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

မိခင်၏ ရှေ့တွင် အပြစ်ရှိသူပီပီ ကြာကြာမနေဝံ့၍ ချစ်မြတ်နိုးဝေ လှစ်ခနဲနေအောင် ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ အခန်းထဲရောက်မှ တစ်အောင်တနားနေပြီး ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း အိုးခွက်များကို ဆေးနေစဉ် ဒေါ်တင်လှနှင့် ဒေါ်မြင့်သောင်းတို့ ထမင်းစားခန်းမှ ဟီးတိုးပြောနေသော စကားကို ကြားရသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက နားလေးနှစ်ဖက်ကို အစွမ်းကုန်ကားပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။ ဒေါ်တင်လှ၏ ရယ်မောစရာစကားများကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကြားနေရပါသည်။

“ငါ စိတ်ညစ်လိုက်တာ မြင့်သောင်းရယ်၊ ဈေးရောင်းမကောင်းဘူး ဟယ်၊ ဒီကြားထဲ ခင်မြဆေးဖိုးက တစ်ဖက်၊ သူ့ရဲ့ နှလုံးအေးတွေက ဈေးကြီးက ကြီးသဲနဲ့”

“တိုးတိုးပြောပါ မမကြီးရယ်၊ တော်ကြာ ကြားသွားလို့ စိတ်

ကောင်း ဖြစ်နေပါ့မယ်”

“အေး ကြားသွားလဲ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့မှာလဲ ရှာရတာ ဒတ်ဖတ်မောနေပြီ”

ဒေါ်တင်လှက စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် စွတ်ပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ သူမသည် သည်မိသားစုကို မငြိုမငြင် ရွာဖွေကျွေးခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းပင်မနည်းတော့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ယခုလို ခပြေလည်သည့်အခါတွင် စိတ်သက်သာလို သက်သာငြား ညည်းညူ ခဲ့ခြင်းသာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်တင်လှ၏ စကားများကို ကြားလိုက်ရသော ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲ နှင့်သွားရပါသည်။

ယောက်ျားရင့်မကြီး တစ်ယောက်လို ကျုံးရုန်းရှာဖွေနေရသော ကြီးဒေါ်ကြီးအတွက်ကို လည်းကောင်း၊ ရောဂါမဝဒနာ ခံနေရရှာသော မိခင်အတွက်ကိုပါ လည်းကောင်း ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်နဲနဲကြီး ခံစားလိုက်ရပါသည်။

အများအမြင်မှာ နေနိုင်စားနိုင်သော မိသားစုအဖြစ် ဟန်ဓပျက် နေနိုင်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အကျပ်အတည်း တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

သည်အခါတိုင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲ အားငယ်စိတ်တွေ ဖိစီးလာသလို ရုန်းကန်နေရသော ကြီးဒေါ်ကြီးကို ကူညီချင်သော စိတ်တွေ ဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်တတ်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမက ငယ်သေး၍ ဘာမှ လုပ်ကိုင်ခွင့်ကို ကြီး

ဒေါ်ကြီးက မပေးခဲ့ပါ။ ပညာကိုသာ မကြောင့်မကြ သင်စေခဲ့သည်။
ယခု အပ်ချုပ်သင်တန်းတက်ရ၍ ဝင်ငွေရရှိရန် လမ်းစဖော်ပေးသည်ဖို့
ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဝမ်းသာခဲ့သည်မှာ အမှန်ပါ။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ငါဘယ်လိုကူညီရမလဲ၊ နောက်ပြီး မေမေ
အတွက် ဆေးကုဖို့ ငွေ ဘယ်လို ရှာရမလဲ”

ဦးနောက်တွေ ပေါက်ကွဲလှမတတ် ချစ်မြတ်နိုးဝေ တွေးလိုက်
ပါသည်။

“ကိုရဲဝံ့က ငါ့ကို အလုပ်သဘောနဲ့ စေ့စပ်ခပေးမယ့် ပိုက်ဆံ
ကို ယူလိုက်ရမလား”

တိုက်လက်စအိုးကို ဆက်မတိုက်နိုင်သေးဘဲ တွေးနေသည်။

“အို... မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီလို သူ့ဆီက ပိုက်ဆံယူရမှာ ရှက်စရာ
ကြီး မလိုချင်ပါဘူး၊ သိက္ခာကျတယ်၊ ကိုယ်လူ့ကို ကူညီနေပြီပဲ၊
ငါ့လုပ်ခက ရပြီပဲ ကျေပြီပေါ့”

ရင်ထဲက မာနဆူးညှောင့်လေးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော
ဆန္ဒကို ချိုးနှိမ်လိုက်သည်။

“ငါ အင်္ကျီမြန်မြန်ချုပ်တတ်အောင် သင်မယ်၊ ပြီးတော့ အပ်
ထည်တွေချုပ်ပြီး မေမေဆေးဖိုး ရှာမယ်”

ထိုသို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသည်နှင့်
တစ်ဆက်တည်း လျစ်လျူရှုပစ်ခဲ့လေသော ဖခင်ကို သတိရပြီး
နာကြည် တမ်းတမိသည်။

“ငါ့အဖေက သိပ်ရက်စက်တဲ့ လူကြီးပါလား”

စိတ်နှာစိတ်တွေ ဖခင်ပေါ် ပို၍ ယိုဖိတ်မိလိုက်ပါသည်။ မီးဖို
ထဲ ကိစ္စတွေ ပြီးတော့ မိခင်ဆီသို့ တက်ခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင်
ခွမ်းခွေစွာ လှဲနေသော မိခင်ကို တွေ့ရသည်။

မိခင်အတွက် ရင်ထဲ နှင့်အောင် ခံစားရပြန်သည်။ မိခင်၏
ရင်ခွင်သို့ ပြေး၍ သာသာလေး မျက်နှာကို မှေးမှောက်လိုက်သည်။

“မေမေ သိပ်နေမကောင်း ဖြစ်နေလားဟင်”

မှေးစင်းထားသော မျက်ဝန်းကို ဒေါ်ခင်မြက ပင့်တင်လိုက်
သည်။

“မေမေ နေကောင်းပါတယ် သမီးရယ်”

“မေမေ နေကောင်းအောင် မြတ်နိုးစေ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”
ဆိုနစ်နေသော လေသံတိမ်တိမ်နှင့် ဝမ်းနည်းပက်လက်
ချစ်မြတ်နိုးစေရာ မေးသည်။

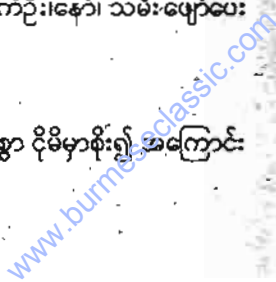
“မေမေ နေကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ သမီးလေး ဘာမှ လုပ်ပေး
စရာ မလိုပါဘူး”

မိခင်ကို သနားလွန်း၍ ရင်ထဲမှ ကျိတ်၍ ငိုလိုက်သော်လည်း
မျက်ဝန်းမှာတော့ မျက်ရည်စလေး စို့ရုံသာပါ။

“မအိပ်ခင် ကော်ဖီလေး သောက်လိုက်ဦးနော်၊ သမီးဖျော်ပေး
မယ်”

“နည်းနည်းပဲ ဖျော်နော် သမီး”

မိခင်အနား ဆက်နေလျှင် ပေါက်ကွဲစွာ ငိုမိမှာစိုး၍ အကြောင်း
ရှာပြီး မိခင်အပါးမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့ည အိပ်ရာထဲမှာ ခါင်းအုတ်တစ်လုံးလုံး ရွဲနှစ်အောင် ချစ်မြတ်နိုးစေ ငိုကြွေးနေမိပါသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့ နံနက် စိတ်လက် မကြည်သာစွာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေ သင်တန်းကျောင်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသော ရဲဝံ့ကို ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တွေ့လိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးရေ ဘိုးဘိုးက ညနေ အိမ်လာပါဦးတဲ့”

“ဟင်... ဒုက္ခပဲ ဒီလိုနေ့တိုင်းသွားနေရင် အိမ်က အပြန်နောက် ကျလို့ သိတော့မယ်”

“နောက်မကျစေရပါဘူးကွာ၊ စောစော ပြန်ပို့ပေးမယ်နော်”

“ဒါဆိုပြီးရော”

“တို့ ညနေ လာစောင့်နေမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ”

တိုတိုတုတ်တုတ် စကားခွန်းတုံ့ပြန်ပြီး ကျောင်းဆီသို့ ဦးစည်လိုက်သည်။ ညှိုးလျလွန်းသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကြောင့် ရဲဝံ့

www.burmeseclassic.com

၏ ရင်မှာပါ သောကရိပ်လေးတွေ လွမ်းသွားသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးလေး ကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်နေတဲ့ ပုံပဲ။ ဒီလောက် လှပနုနယ်တဲ့ မျက်နှာလေးမှာ ညှိုးရိပ်တွေ သမ်းနေတာ မကြည့်ရက် ပါဘူး။”

အပ်ချုပ်သင်တန်း အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား သည်အထိ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ နောက်ကျောပြင်၏ အလှကို ငေးကြည့် ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မြင်ကွင်းမှချစ်မြတ်နိုးဝေ ပျောက်သွားမှ လက်ထဲက စီးကရက် ကို လွင့်ပစ်ခဲ့ပြီး ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

“မိန်းမလှလေးရယ် မင်းမှာ ဘယ်လို ပူပင်သောကတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရလို့လဲကွယ်”

ရင်ထဲမှ မချင့်မရဲကြီး မေးမိပါသည်။ မြင်မြင်ချင်းကတည်းက စွဲလမ်းခဲ့ရသော သည်မိန်းကလေးကို ရဲဝံ့ စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါသည်။ မျက်နှာလှလှလေး ကြည့်လင်အေးမြပြီး သောကမြူမှုန်တ ကင်းရှင်း နေတာကိုသာ တွေ့ချင် မြင်ချင်ပါသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ နုနယ်သန့်စင်နေသော မျက်နှာနှင့် အပြစ် ကင်းစင်လှသော ဘဝလေးကို သူ့ချစ်ခင်မြတ်နိုး ခုံမင်နေပါပြီ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ အလှအပတွေ သူ၏ အသည်းစိင် တစ်ခုလုံးကို ရစ်ပတ် ချုပ်နှောင်လိုက်ပါပြီ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေထက် လှတာတွေ၊ ချောတာတွေ၊ ချမ်းသာတာတွေ ကို တွေ့ဖူး၊ ကြုံဖူး၊ ဆုံဖူးပေမဲ့ သည် မရင့်ကျက်သေးသော မိန်းမ

လှလေးကျမှ သူ၏ အချစ်တွေက ပဲ့ကျခဲ့ပါသည်။

ခုလို ချစ်မြတ်နိုးဝေနှင့် သူသည် ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘဲ နှင့် တကယ် ချစ်ကြိုက်နေတာ ဆိုလျှင်ဘယ်လောက်များ ကောင်းလို့က် မလဲဟု ရဲဝံ့ မချီပြုံးလေးနှင့်အတူ တွေးမိပါသည်။

*

ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် အပ်ချုပ်သင်တန်း၌ အင်္ကျီပုံစံညှပ်နည်း၊ ကော်ကပ်နည်း၊ ချုပ်နည်းတို့ကို သင်နေသော်လည်း စိတ်မဝင်စားနိုင် ပါ။ သူမ၏ စိတ်တွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသည်။ အိမ်မှ မပြေလည် သော စီးပွားရေးကိစ္စများကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖြေရှင်းပေးရမှန်း မသိပါ။

ပြီးတော့ ရဲဝံ့နှင့် ဓာတ်ပြုမိသည့် ကိစ္စက တဖြည်းဖြည်း ပို၍ လေးနက် ရှုပ်ထွေးလာနေပြီမို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေပါသည်။

တစ်နှစ်ဆိုသော အတိုင်းအတာ၏ အစဉ်းသာ ရှိသေးသည်မို့ ဇာတ်လမ်းက ပြီးဆုံးဖို့ အဝေးကြီး လိုပါသေးသည်။ ခုကတည်းက သည်ဇာတ်လမ်းကို ကမိတာ မှားလေပြီဟု စိတ်ထင်ခဲ့မိသော ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကျန်ခရီးကို ဆက်ဖို့ စိတ်လေးနေမိပါသည်။

“ဟင်... စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

သက်ပြင်းနက်နက် ရှိုက်ရှင်း စိတ်ထဲမှ ခြုံသံပါအောင် ညည်း လိုက်ပါသည်။ အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်သွားသည်။ ချစ်မြတ်နိုး ဝေ၏ ခေါင်းထဲသို့ ဘာသင်ခန်းစာမှ မဝင်ပါ။

ရဲဝံ့နှင့် ချိန်းထားသည့် အချိန်သို့ ရောက်လှပြီမို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ

သင်တန်းအိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ အရန်သင့်ပင် ရဲဝံ့ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မျက်လွှာလေးချပြီး ဖြည်းလေးစွာ လျှောက်လာနေသော ချစ်မြတ်နိုးစေကို ကားတွင်းမှ ရဲဝံ့က မမှီဝတ်မသန် ကြည့်နေသည်။ ကျောလယ်လောက်ရှိ မည်းနက်ခက်ဝေနေသော ဆံနွယ်များ လေအငွေ့မှာ ဝေသွားလိုက်ပုံက ပိုးမျှင် ပိုးသားလေးတွေကိုပင်။

သွယ်လျလျ ကိုယ်လုံးလေးနှင့် လှမ်းလိုက်တိုင်း မြောင့်စင်းစွာ ပေါ်လာသော ဆင်နာမောင်းအသွင် ပေါင်တံတွေက တင်းခနဲ တင်းခနဲ ပေါ်လာပုံ၊ ရှိုက်ဖို့ကြီးငယ်အသွယ်သွယ်တို့နှင့် ကျစ်လျစ်စွာ လှုပ်တို့ကို ရင်ထဲ လှိုက်ချန်စွာနှင့် ကြည့်နေမိပါသည်။

သည်အလှအပတွေ ဖွဲ့စည်း ရစ်နှောင်ထားသော မျက်နှာရှင် လေးမှာတော့ တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးဆိုလို့ ရေးရေးမိုန့်မိုန့်လေးတောင် မရှိပါ။

တစ်ဖက်တံခါးကို သူမဘာသာ ဖွင့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစေထံ တက်လိုက်သည်။ ရဲဝံ့ဘက်သို့ လုံးဝလှည့်ကြည့်ခြင်းမရှိ။ သူမ၏ လှုပ်ရှားဟန်က လွန်စွာ အသက်မဲ့နေသည်။ အိပ်မက်ထဲလမ်းလျှောက် နေသူကဲ့သို့ပင်။

“ချစ်မြတ်နိုး နေမကောင်းဘူးလား ဟင်”

ရဲဝံ့က မနေနိုင်လွန်း၍ ထုတ်ဖော်မေးသည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေ ထံမှ လှုပ်တစ်ပြက် အကြည့်လေး တစ်ခုကိုသာ သူ ရလိုက်ပါသည်။

“နေကောင်းပါတယ်”

“ဘိုးဘိုးဆီ လိုက်လို့ ဖြစ်ပါတယ်နော်”

“မလိုက်လို့မှ မဖြစ်တာ လိုက်ရမှာပေါ့”

“ဟာကွာ”

ဘုဆတ်ဆတ်လေးမြေလိုက်သော လေသံပြတ်တောက်တောက် ကြောင့် ရဲဝံ့၏ ရင်ထဲအောင်သွားရပါတော့သည်။

“ချစ်မြတ်နိုး တို့နဲ့ အလုပ်လုပ်မိတာ နောင်တရနေပြီလား ကွယ်”

ညင်သာ တိုးတိတ်စွာနှင့်ရဲဝံ့က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် နောင်တရမှ တအားကို ရနေတာ”

ပွင့်လင်းပြတ်သားသော အဖြေကို ရလိုက်၍ ရဲဝံ့၏ ရင်ထဲ ပို၍ စူးနစ်စွာ အောင်သွားရပါတော့သည်။

“ခုလို ကြားရတာ တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

“မကောင်းရင်လဲ ဒီကိစ္စကို ဖျက်လိုက်ပေါ့”

“ဟာ... အဲလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးရား တို့ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ရလိမ့်မယ်၊ နောင်တရပေမဲ့ နောက်မဆုတ် ပါနဲ့ဦးလို့ တို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ခုချိန်မှာ ချစ်မြတ်နိုး ဆက်လက် ကူညီပေးပါဦးကွာနော်၊ ဘိုးဘိုးနဲ့က ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး လုပ်လို့ သိပ်ရတား မဟုတ်ဘူး သိလား”

“ဟင်း...”

လေပူတစ်ချက်ကို အသံကျယ်ကျယ် ထွက်အောင်ပင် ချစ်မြတ်

နိုးဝေက မှုတ်ထုတ်မိသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးရယ် တို့ကို ဆက်ကူညီမယ် မဟုတ်လားဟင်”

ကားမောင်းနေရာမှ ရွာတော့မည့် မိုးလို ညိုမှိုင်းသော မျက်နှာလေးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး မေးသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။ တောင်းပန်ချင်နေသော မျက်နှာချောချောသန့်သန့်ကို ကြည့်ပြီး သူမ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။

“ပေးထားတဲ့ ကတိတည်အောင် မြတ်နိုးစေ ထိန်းဆဲပါ ကိုရဲဝံ့”

“ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ တို့က ချစ်မြတ်နိုးစေ စိတ်ညစ်ပြီး တို့ကို ပစ်ထားခဲ့မှာ စိုးရိမ်နေတာပါ”

ရဲဝံ့၏ စကားက သွေးရိုးသားရိုး ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာတော့ တဆတ်ဆတ် ခုန်သွားရပါတော့သည်။

*

ရဲဝံ့၏ အိမ်သို့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဦးသာမြတ်က ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် မိမိကို ကြိုလင့် နေပါသည်။

“သမီးလာမယ်ဆိုလို့ ဘိုးဘိုး မျှော်နေတာကွယ်”

သဘောဖြူသော လူကြီးလူကောင်းကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရဲရဲပင် မကြည့်ဝံ့တော့သဖြင့် မျက်လွှာချလိုက်ပါသည်။

“သမီးကလဲဘိုးဘိုးခေါ်ခိုင်းမှ လာတာကိုကွယ်၊ ဒီအိမ်ကို သမီး

ဝင်ချင်တဲ့အချိန်တိုင်း ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖော်ရွေ ပျူငှာလွန်းတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးပြီး တုံ့ပြန်ခဲ့ရပါသည်။

“ကဲ... ထိုင်ကြဦး”

အနီးဆုံးတွင် ရှိနေသော နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်ဝယ် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ထိုင်လိုက်သည်။ ရဲဝံ့ကလည်း သူမအနားမှာထိုင်မျှ လိုက်သည်။ ဦးသာမြတ်က ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသောကြောင့် သူတို့ ရှေ့မှောက်သို့ အအေးနှင့် စားစရာ သောက်စရာ ရောက်လာသည်။

“သမီးတို့ သားတို့ စားကြဦး၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့ကွယ်”

ဦးသာမြတ်က တပြုံးပြုံးနှင့် ပြောနေသည်။ ရဲဝံ့ သွက်လက်စွာ မှန်ပန်းကန်ကို ယူပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေထံသို့ ပေးသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးလေး စားလိုက်ပါဦး၊ ဆာနေရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကိတ်မုန့်တစ်ချပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ရဲဝံ့က သူမ၏ မျက်နှာကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟင်”

ရင်ထဲမှ အာမေဇိုတ်သံလေး ပြုမိသလို နှလုံးသား ရေချင်လည်း သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်သွားရပါသည်။

ဟန်ဆောင်း သရုပ်ဆောင်နေသည်လို့ ဆိုရပေမဲ့ ရဲဝံ့၏ အကြည့်တွေက စူးရှတောက်ပြောင်နေသည်။ သူမထံသို့ ပို့လွှတ်လိုက်သော အကြည့်တွေက ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ အသည်းလွှာကို စူးနစ်၍ ထုတ်ချင်းဖောက်လိုက်သလိုပါ။ ရင်ခုန်ခြင်းများစွာနှင့် ခံစားနေရသူက ချစ်မြတ်နိုးဝေပါ။

ရဲဝံ့က နောက်ထပ် မုန့်တစ်မျိုးကို ချစ်မြတ်နိုးဝေကို လှမ်းပေးပြန်သည်။

“တော်ပါပြီ၊ မြတ်နိုးဝေ ဝပါပြီ”

“ဟာကွာ၊ တစ်ခု စားပါဦးဆို”

“ဗိုက်တင်းနေလို့ပါ”

“ဪ... ကိုကိုက စားစေချင်လို့ ဆိုမှကွာ”

သူတို့နှစ်ဦး၏ လှုပ်ရှားဟန်ကို ဦးသာမြတ်က ပီတိဖြစ်စွာနှင့် ကြည့်နေသည်။

“သမီးရယ် သူ့ကျေနပ်အောင် စားလိုက်ပါကွယ်”

သည်တော့မှ ချစ်မြတ်နိုးဝေက မုန့်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ လက်ဖျားလေးချင်း ထိကပ်သွားသည်။ ရှိန်းခနဲ ရင်ထဲမှာ ပူထူသွားပါသည်။

“ဘိုးဘိုး သားက သိပ်ကို သည်းတာကိုကွ ဟင်... ဟင်း၊ သားကို ဒီလိုမြင်ရတာ ဘိုးဘိုး အဲလဲဩ ဝမ်းလဲသာတာ၊ လူပျိုကြီးများ လုပ်တော့မလားလို့ စိတ်ပူနေတာ ခုတော့ ဘိုးဘိုး စိုးရိမ်လွန်သွားတာကိုး”

ဦးသာမြတ်က သဘောကျစွာ အဟင်းဟင်းနှင့် ရယ်ပြီး ပြောနေသည်။ သူ၏ ရင်ထဲတွင် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်နေကြောင်း သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိသာနေသည်။

“ဘိုးဘိုးက သမီးကို အလကား ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးလေးကို ပြောစရာတွေ ရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဦးသာမြတ်ဘာတွေပြောမလို့ ပါလိမ့်ဟု စိုးရိမ်စွာ တွေးမိသည်။

“ဒီအိမ်မှာ ဘိုးဘိုးရယ် အိမ်မှာ ချက်ပြုတ် သန့်ရှင်းတဲ့ အလုပ်သမားတွေရယ်၊ ပြီးတော့ မာလီရယ်၊ ဒရပ်မရယ်ပဲ နေကြတာ၊ သားက နယ်မှာ သွားအလုပ်လုပ်နေတော့ ဘိုးဘိုးတစ်ယောက်တည်း ဆိုကွာ၊ အဲ သူနယ်က ပြန်လာတဲ့အခါ သားက ဘိုးဘိုးနဲ့ပဲ နေတော့ ဘိုးဘိုးအဖော်ရပါတယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ စိတ်ထဲတွင် ဇဝေဇဝါနှင့် အတွေးမရှင်းတာ တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

“ကိုရဲဝံ့က သူ့မှာ အမေရှိတယ် ပြောတယ်၊ အဲဒီအမေက ဘယ်မှာလဲ”

“ဘိုးဘိုးမှာ သားတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက ဘိုးဘိုးနဲ့ ခွဲနေတယ်လေ၊ အိမ်ထောင်သက်တိုတိုလေးမှာပဲ သားရဲနဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့အဖေ ဆုံးသွားတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘိုးဘိုးက ငယ်ငယ်ကတည်းက သားကို မွေးခဲ့တာပါ”

ဦးသာမြတ် ဘာကို ရှည်ရွယ်ပြီး ပြောနေမှန်း ချစ်မြတ်နိုးစေ သဘောမပေါက်နိုင်ပါ။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြင့်သာ စိတ်ဝင်စားစွာ ဦးသာမြတ်ကို ကြည့်နေပါသည်။

“သားဆုံးပြီး ချွေးမကို တစ်သက်လုံး ဖူဖူလုံလုံ နေနိုင်ဖို့ ဘိုးဘိုး ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အတိုင်းအတာနဲ့ ပေးခဲ့တယ်သမီး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

ချစ်မြတ်နိုးစေက ခေါင်းလေးခါလိုက်ပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ မြတ်နိုးတော့ ဘယ်လို သိနိုင်မှာလဲ။

“ဘိုးဘိုး လိုချင်တဲ့ ချွေးမအမျိုးအစား မဟုတ်လို့ပေါ့ကွယ်၊ ပစ္စည်းကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့ အသုံးအဖြုန်းကြီးတဲ့ မိန်းမမို့ ပေါ့ကွယ်၊ ဒါကြောင့် မြေးကို အပိုင်ယူထားပြီး ဘိုးဘိုး ကျေနပ်တဲ့ မိန်းမယူရင် ဘိုးဘိုးက သူ့ကို ဘိုးဘိုးပိုင်ဆိုင်ထားသမျှတွေ ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

ဦးသာမြတ်က ရှည်လျားစွာသော ဝကားကို ပြောပြီး ခဏ နားလိုက်သည်။

“အခု သမီးလေးကိုမြင်တော့ ဘိုးဘိုးက သိပ်ပြီး ခင်တွယ်မိ တယ်။ သမီးလေးနဲ့ သားကိုလဲ အချိန် သိပ်မဆွဲစေဘဲ အိမ်ထောင် မြန်မြန် ပြုစေချင်တယ်၊ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှ အိမ်ဆည်း လည်းလေးတွေ ရှိနေစေချင်တယ် သိလား”

ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ မျက်နှာက ရှက်သွေးတွေကြောင့် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

“ဒါကြောင့် ခုလောလောဆယ်ဆယ် ကြောင်းလမ်းထားချင် တယ် သမီး၊ သမီးတို့ရဲ့ အဒေါ်တွေဆီမှာ ဘိုးဘိုးလာပြီး ကြောင်းလမ်း ချင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ သမီး”

ချစ်မြတ်နိုးစေ အကျပ်ရိုက်သွားသည်။ ဘယ်လိုတယ်ပုံ ပြန်ဖြေ ရမှန်း မသိအောင် စိတ်က ချောက်ချားသွားသည်။ မျက်နှာလေးက ကြောက်စိတ်ကြောင့် ဖွေးခနဲ ဖြစ်သွားတာ ရဲ့ဝံ့တွေ့လိုက်ရပြီး ချစ်မြတ်နိုးစေအား သနားသွားရပါသည်။

“ဟို ဘိုးဘိုးရယ်၊ ကဏလောက် နေပါဦး ချစ်မြတ်နိုးလေး ကို အချိန်နည်းနည်းလောက် ပေးပါဦး”

ဦးသာမြတ်၏ မျက်နှာက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာလို့ အချိန်ဆွဲချင်တာလဲ သား”

“ဘိုးဘိုး ဆန္ဒပြည့်ရပါစေမယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ်နှစ်ပတ် လောက် သားတို့ကို အချိန်ပေးပါဦးနော်”

“အင်း... ဒါဆို နှစ်ပတ်နော်၊ သမီးကလဲ အိမ်ကို ကြောက်မနေ ပါနဲ့ ဖွင့်တိုင်ပင်ပါ၊ ဘိုးဘိုးတို့က မျိုးကောင်းဆွေကောင်းတွေပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုး”

မဝံ့မရဲ အသံတိမ်တိမ်လေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေက ဖြေကြားမိ သည်။

“နောက်ပြီး ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွား လက်ထပ်တုန်းက ဘွားဘွား ကို ဆင်ခဲတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘိုးဘိုးက ချွေးမကို မပေးခဲ့ဘူး၊ ဘိုးဘိုးစိတ်ကြိုက် ချွေးမ မဟုတ်လို့ပေါ့ကွယ်၊ အခုလဲ ဘိုးဘိုး သိမ်း

ထားတုန်းပဲ”

တစ်ယူသန်နိမ့်ပြီး ပြတ်သားလှသော ဦးသာမြတ်ကို ချစ်မြတ်နိုး
ခေက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာလေး လှမ်းကြည့်သည်။ နောက်ပြီး ချစ်မြတ်နိုး
ခေ ကွေးလိုက်မိပါသည်။

ရဲဝံ့၏ မိခင်ကို ဦးသာမြတ်က လုံးဝမကြည်ဖြူသည်မှာ
ယခုတိုင်မပါပဲလားဟု...

“ဘိုးဘိုးက ချွေးမကို အတိုင်းအတာနဲ့ပဲ ထုတ်ပေးခဲ့တာပါ။
အဲဒီ ထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေက ခေတ်ကာလတန်ဖိုးနဲ့ တွက်ရင်
မနည်းပါဘူး။ သူဌေးအသေးစားလေးလောက် ချမ်းသာကြပါတယ်”

ဪ... ချွေးမကို မကြည်ဖြူသော်လည်း ရက်ရောပါလားဟု
ဦးသာမြတ်၏ စေတနာကို လေးစားမိပြန်သည်။

“ဘိုးဘိုး အကုန်မပေးမိခဲ့တာ ကံကောင်းတယ်ကွယ်။ ချွေးမက
တတိတိနဲ့ ဘိုးဘိုး အမွေ ခွဲ ပေးခဲ့တာကို သုံးပစ်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး
ဘိုးဘိုးသား သေပြီး လပိုင်းလောက်နဲ့ နောက်ယောက်ျားယူလိုက်တယ်”

ရဲဝံ့က သူ၏ မိခင်အကြောင်းကို ဦးသာမြတ်က မညှာမတာ
ပြောနေပေမဲ့ မျက်နှာ တစ်ချက်မပျက်ဘဲ နားထောင်နေသည်ကို
ချစ်မြတ်နိုးခေက အံ့ဩမိပါသည်။

“ဘိုးဘိုးက ယောက်ျားတန်ဖိုး လူကြီးလူကောင်းတန်ဖိုး
ချွေးမအကြောင်း အတင်းပြောနေလိုက်တာဆိုပြီး သမီး ဘိုးဘိုးကို
အထင်မသေးပါနဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုး”

“သား ရဲဝံ့လေးကို ဘာကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တယ်။
မိန်းမပီသတဲ့ မိန်းကလေးကို ယူစေချင်တယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒကို ပေါ်လွင်စေ
ချင်လွန်းလို့ပါ...”

“သားဖြစ်သူတုန်းကလဲ မိန်းမကြောင့် မသေခင် စိတ်ဒုက္ခ
ရောက်ခဲ့ရတယ်။ မြေးကျတော့လဲ စိုးမေလို မိန်းမမျိုးနဲ့ တွေ့ရင်
ဘိုးဘိုး ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့ကွယ်။ ဒါကြောင့် ဘိုးဘိုး သဘောကျတဲ့
သမီးလေးနဲ့ပဲ သားကို ထိမ်းမြားစေချင်တာပါ”

“သားတို့ကလဲ ယူကြမှာမာ ဘိုးဘိုးရဲ့”

ရဲဝံ့က ခပ်တည်တည်ပိုင် ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ငြင်းရအခက်
မငြင်းရအခက်နှင့် အူလည်လည်ကြီး ချစ်မြတ်နိုးခေ ဖြစ်သွားရပါတော့
သည်။

ရဲဝံ့ သက်သက် လူလည်ကျနေပြီလားဟု သံသယမျက်ဝန်း
တွေဖြင့် ရဲဝံ့အားကြည့်ပြီး ဒေါသတွေ ပွားနေပါသည်။

အမှတ်တမဲ့ စူပူပဲသွားသော မျက်နှာလေးကို ဘိုးဘိုးမမြင်
ခင်ပြန်၍ ထိန်းရပါသည်။

“ဪ... သူလဲ ဟန်ဆောင်တာ သဘာဝကျအောင် ပြော
တာနေမှာပါ”

ဟု မိမိကိုယ်မိမိ ဖြေသိမ့်ပြီး ဒေါသကို ငြိမ်းလိုက်ရပါတော့
သည်။

“ဒီမှာ သမီး”

ဦးသာမြတ်က သူ၏ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဘူးနီလေးတစ်ဘူးကို

၁၅၆

မိစာလျှန်းစေ

ထုတ်သည်။ ပြီးတော့ အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ ဖြိုးဖြိုးပျက်ပျက် လက်ဖြာနေသော လက်စွပ်လေး တစ်ကွင်းကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ရှော့ သား၊ သမီးရဲ့လက်မှာ စွပ်ပေးလိုက်၊ အဲ့ဒါ စေ့စပ်လက်စွပ်ပဲ”

ရဲဝံ့က လက်စွပ်ကို လှမ်းယူပြီး ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ဘယ်လက်ကလေးကို သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်လိုက်သည်။ အကိုင်အတွယ်က ညင်သာပြီး ဖွလျလျဖြစ်သော်လည်း ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ရင်ထဲမှာ ဝန်းဒိုင်းကျအောင် နှလုံးခုန်သံ ပြင်းထန်သွားသည်။

ချစ်မြတ်နိုးစေက သူမ၏ လက်ကို ဆတ်ခနဲ ရုပ်ယူလိုက်ပြီး ပြူးဝိုင်းသော မျက်လုံးတွေနှင့် ဦးသာမြတ်ကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒါလောက် တန်ဖိုးကြီးတာ မယူပါရစေနဲ့ ဘိုးဘိုး”

“ဝတ်လိုက်ပါ သမီးရယ်၊ ဒါ သားရဲ့ ဘွားဘွားလက်စွပ်ပါ။ သမီးလေးနဲ့ ထိုက်တန်လို့ ဘိုးဘိုး ပေးတာပါ”

“ရှင်... မြတ်နိုးစေနဲ့ ထိုက်တန်တယ်လို့ ဘိုးဘိုးက ဘာကြောင့် သိတာလဲဟင်”

ဦးသာမြတ်က ပြုံးရယ်ပြီးမှ...

“ဘိုးဘိုးအသက်က ခုနစ်ဆယ်ကျော်နေပါပြီကွယ်၊ လူတွေ အကြောင်းကို နောကျေအောင် သိခဲ့တဲ့ လူပါ။ အပွေးမြင် အပင် သိဆိုသလို သမီးလေးကို မြင်တာနဲ့ စိတ်ထားသိမ်မွေ့သူလေးဆိုတာ သိပြီးသာပါကွယ်”

ချစ်မြတ်နိုးစေ မျက်လွှာလေးချလိုက်သည်။ သူ့သဘောတွေ

ကို သိကျွမ်းနိုင်လွန်းသော ဦးသာမြတ်သည် မိမိတို့၏ ကလိမ်စေ့ငြမ်းဆင်ထားသော ဇာတ်လမ်းကို သိသွားမှဖြင့် ဆိုပြီး ထိတ်လန့်မိတာ အမှန်ပါ။

“က... သား သမီးလေးလက်မှ ဝတ်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ မျက်နှာသို့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အကြည့်နှင့် ကြည့်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေလည်း မငြင်းသာတာပဲ။

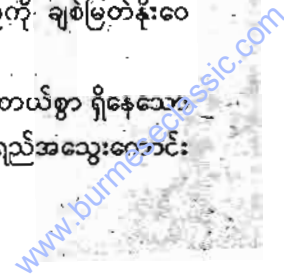
ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ လက်ကလေးကိုဆွဲပြီး ရဲဝံ့က သူမ၏ ချက်ဝန်းထဲသို့ စိုက်ခနဲ ကြည့်သည်။ သူ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ ချစ်မြတ်နိုးစေ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီကမှ မရရှိခဲ့ဖူးသော အကြည့်တစ်ခုကို ရလိုက်ပါသည်။

အထိန်းအကွပ်မဲ့ နှလုံးသားလေး ယိမ်းယိုင်ထိုးလဲသွားပါသည်။

ပြင်းထန်သော နှလုံးခုန်သံက တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးတွေကို လှည့်ပတ်နှုန်း မြန်စေလိုက်သလို လက်ဖျားလေးတွေပင် တဆတ်ဆတ် ဆုန်စေလိုက်ပါသည်။

ရဲဝံ့က လက်စွပ်ကို ဝတ်ပေးပြီး သူမ၏ လက်ကို သာသာလေးလေး လှည့်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ လက်ကလေးတွေက နွေးနေဆဲပါ။ အသည်းနှလုံး တစ်ပြင်လုံးမှာလည်း နွေးထွေးသွားသည်ကို ချစ်မြတ်နိုးစေ ငြင်းဆန်၍ မရတော့ပါ။

သူမ၏ လက်သူကြွယ်ပေါ်တွင် လှပတင့်တယ်စွာ ရှိနေသော ခွေးမြားကို စိန်ရံထားသော လက်စွပ်ကြီးက အရည်အသွေးကောင်း

လွန်း၍ မျက်စိများပင် ကျိန်းမတတ်ပါ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ပြုသွယ်နူးညံ့နေသော လက်ကလေးနှင့် ပန်ရလှပါသည်။

“ဒါ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းရဲ့ အကြို လက်ဖွဲ့ပါကွယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါ ဘိုးဘိုး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ စကားကြောင့် ဦးသာမြတ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပက် ရယ်လိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ ဘိုးဘိုးကသာ သမီးကြောင့် သားကို စိတ်ချရမှာကြောင့် သမီးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ”

“ဘိုးဘိုး သား ချစ်မြတ်နိုးကို ပြန်ပို့လိုက်မယ်နော်”

“အေးကွယ်၊ သမီး ဘိုးဘိုးမှာတဲ့ကိစ္စ အမြန်ဆုံး အောင်မြင် အောင် ကြိုးစားပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုး၊ သမီးကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

“အေး... အေးကွယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဦးသာမြတ်ရှေ့မှ သွက်သွက်လေး ထွက်ခဲ့ ပါသည်။ သူမစိတ်ထဲအနှောင်အဖွဲ့ တစ်ခုထဲ ကျရောက်သွားသလို မွန်းကျပ်နေသည်။

အိမ်ပြင်ရောက်မှ အသက်ကို ဝဝရူလိုက်သည်။ ကားပေါ်သို့ မြန်မြန်လေးတက်ခဲ့သည်။ ဦးသာမြတ်၏ ရှေ့မှောက်မှ ဝေးဝေးသို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ပြေးလိုလှပါသည်။

ရဲဝံ့ကလည်း ကားပေါ်သွက်သွက်တက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်သည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေထံမှ ပင့်သက်နက်နက် တစ်ခုက သူ့ထံ ဖြတ်ပြေး လာသည်။

“ဪ... သူလေး တော်တော် စိတ်အိုက်သွားပုံရတယ် သနားပါတယ်”

စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေသော မိန်းမလှလေးကို ကြည့်ပြီး ကရုဏာ သက်စွာ တွေးလိုက်သည်။ ကားကို စက်နှိုးပြီး ခြံထဲမှ အရှိန်နှင့် ထွက်ခဲ့သည်။

အင်းလျားလမ်းပေါ်မှ လေးညှို့က ပစ်လိုက်သော မြားတစ်စင်း လို အရှိန်နှင့် မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့”

“တို့ကလဲ အဲဒါပဲပြောတာပဲ၊ ချစ်မြတ်နိုးက ထစ်ခနဲဆို ဒေါသကြီးတာကိုး”

ပြုံးပြုံးလေး လွန်သွားသော ရဲဝံ့၏ နှုတ်ခမ်းတွေကို ချစ်မြတ်နိုး စေ မမြင်လိုက်ပါ။ နို့မို့ဆို ထပ်၍ ဒေါသပုန်ပွားမှာ သေချာလှသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ စိတ်ပိန်လိုက်တာနော်”

ခေါင်းကို တဖျဉ်းဖျဉ်းကုတ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက ညည်းတွား လိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးကလဲကွာ၊ စိတ်ပျက်လွယ်လိုက်တာ”

“လွယ်ရတယ်ရှင် ဒီလက်စွပ် ဒုက္ခက မသေးဘူး သိလား”

“လွယ်ပါတယ်၊ အဲဒီလက်စွပ်ကို ချွတ်ပြီး သိမ်းထားလိုက်ပေါ့၊

ဘိုးတိုးနဲ့တွေ့ခါနီးမှ ထုတ်ဝတ်လိုက် ရသားပဲ”

ဆင်စင်ဆင်လက် ဖေးလွန်းတဲ့ ရဲဝံ့ကို မျက်စောင်းလေး တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက လက်စွပ်ကို ချွတ်ပြီး မိုက်ဆဲအိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။

“တွေ့လား၊ အဲလိုလုပ်လိုက်တော့ လက်စွပ်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ နှုတ်ခမ်းပို၍သာ စုထော်သွားသည်။

“တို့ အိမ်အထိ လိုက်ဖို့မယ်လေ”

“ကဲ... အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ လေကုန်ခံ ပြီး ပြောမနေနဲ့”

“ဒါဆို ဘယ်နားထိ ပို့ရမဟာလဲ”

“ဆင်ရေတွင်း ကားဂိတ်နားမှာ ရပ်ပေး”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ”

အပြုံးလဲလဲဖြင့် ရဲဝံ့က ပြောသည်။ ကားကို ကားဂိတ်နှင့် ဓနိုးမဝေးမှာ ရပ်ပေးလိုက်သည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဆောင့်ဆောင့်အောင်လေး ကားပေါ်က ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ ကားတံခါးကို ဆောင့်၍ ပိတ်လိုက်သည်။ သူမကို ကြည့်ပြီး ပြိတ်တီ မျက်နှာပေးနှင့် ရဲဝံ့က ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ့ကို နှုတ်ဆက်လည်း မသွား။ လှည့်လည်း မကြည့်ဘဲ ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ကျောခိုင်းသွားလေသည်။ ရဲဝံ့က သူမ ကားတစ်စီးပေါ်တက်သွားသည်အထိ ကြည့်ပြီးမှ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

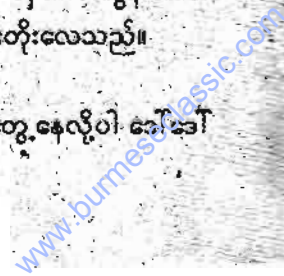
ခါတိုင်းနေ့များထက် ချစ်မြတ်နိုးဝေ အိမ်သို့ နောက်ကျစွာ ပြန်ရောက်သည်မို့ ဒေါ်တင်လှပင် ဈေးမှ ရောက်နေလေသည်။

အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်မိမိချင်း ဒေါ်တင်လှ၏ မေးခွန်းပေါင်း များစွာ ဆောင်ထားသော အကြည့်နှင့် လှမ်းတိုးလေသည်။

“မြတ်နိုးဝေ နောက်ကျလှချည်လား”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ လမ်းမှာ တွေ့နေလို့ပါ ဒေါ်ဒေါ်

ကြီး”

မျက်နှာသေလေးနှင့် ခပ်တည်တည်ပင် ချစ်မြတ်နိုးဝေက
ညာပြောသည်။

“မိန်းကလေးပဲ အချိန်နဲ့သွား အချိန်နဲ့ပြန်တာ မဟုတ်ဘူး၊
ဘာလို့ လမ်းမှာ အချိန်ဖြုန်းနေရတာလဲ”

“မတွေ့ရတာ ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ပါ”

“နောက် အိမ်ပြန်နောက်မကျစေနဲ့ ကြားလား၊ ငါမကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

ကြီးဒေါ်ကြီး၏ စူးရှသော စူးစမ်းသော အကြည့်များအောက်က
လွှတ်အောင် သွက်သွက်လေးထွက်ခဲ့သည်။ သူမ၏ အခန်းဆီသို့
မပြေးရုံတစ်မည် ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟူး”

အခန်းထဲရှောက်မှ လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။
စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားခြင်းတော့ မရှိပါ။ အဝတ်စားလဲပြီး ရေမချိုး
နိုင်သေးဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ လက်စွပ်လေးကို ထုတ်ယူကြည့်
သည်။

ညနေစောင်း၏ လက်ကျန်နေရောင်အောက်မှာ တဖျတ်ဖျတ်
လက်နေတာ မျက်စိပင် ကျိန်းစရာပါ။ လက်စွပ်လေးကို လှည့်ပတ်
ကြည့်ပြီး

“ဒါလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းကို ဘိုးဘိုးက ရက်ရက်ရော
ရော ပေးလိုက်တာ အံ့ဩစရာပဲ”

ဦးသာမြတ်၏ စိတ်ထဲကို အံ့ဩမိသည်မှာ အမှန်ပါ။

တစ်ခါ နှစ်ခါ မြင်ဖူးရုံနှင့် မိမိအပေါ် ယုံကြည်လွန်းတာကို စဉ်းစား
မရအောင်ပါပင်။

သူမမှာလည်း ခုတော့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရ
ပါပြီ။ အနှောင်အဖွဲ့တွေက တစ်ပတ်ပြီး ထစ်ပတ် နှောင်သလို
ဖြစ်နေပြီမို့ နောက်ဆုံးမှာ ရုန်းထွက်ရခက်မှာ စိုးရိမ်နေပါသည်။

မိမိတို့၏ လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုကို ယုံကြည်နေရှာသော
ဦးသာမြတ်လို လူကြီးလူကောင်းကြီးကို ဆက်လက် ညာရမှာ
ချစ်မြတ်နိုးဝေ လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်နေပါသည်။

“ဟဲ့... မြတ်နိုးဝေ၊ ရေချိုးလို့ မပြီးသေးဘူးလား”

ဒေါ်တင်လှ၏ အသံစူးစူးက အခန်းထဲသို့ အလုံးအရင်းနှင့်
ဝင်လာသည်။ လက်စွပ်လေးကိုကြည့်ပြီး အကွေးသံသရာမှ လည်
နေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေက လန့်ဖျပ်သွားသည်။ လက်စွပ်ကို ကယာ
ကယာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။

“ခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

ရေချိုးလျှင် ကြာနေမှာစိုး၍ အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားကို
ကောက်လဲပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ လှေကားကို အပြေးတစ်ပိုင်း
ဖြင့် ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

လှေကားရင်းမှာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော ဒေါ်တင်လှကို
တွေ့ရသည်။ မျက်နှာကလည်း သုန်မှုန်နေသည်။ ရှေးဘဝက
ဒေါ်တင်လှက မျက်နှာ သုန်သုန်မှုန်မှုန်ကြီးနဲ့ နေပါရစေလို့များ
ဆုတောင်း မှားခဲ့လေသလားမသိ။ သူမ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်

တိုင်း မှန်တော့နေသည်က များသည်။

“ဒီမှာ ညည်းအမေ ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဒေါ်တင်လှ၏ ရှေ့မှ ခါးလေးညှတ်ပြီး သွက်သွက်လေး ဖြတ်ပြေးခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းမှာ ပြုံးချိုစွာ စောင့်ကြိုနေသော မိခင်ကို တွေ့ရသည်။

“မေမေ စောင့်နေရတာ ကြာပြီလားဟင်”

“ရပါတယ် သမီးရဲ့”

“စားနှင့်ရောပေါ့ မေမေရယ်”

“သမီးလေးကို တမင်စောင့်နေတာပါကွယ်၊ မမကြီးတို့တော့ စားပြီးကြပြီ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက သွက်လက်စွာ မိခင်ကြီးကို ခူးခပ်ကျွေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူမ၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်းခူးသည်။ သူမ၏ လှုပ်ရှားဟန်ကို မိခင်ကြီးက အပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် ကြည့်နေသည်။

“သမီး ထမင်းထည့်တာ နည်းလှချည်လှား”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်မြထံ မေးသည်။

“သိပ် မဆာလိုပါ မေမေ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် မေမေ၊ မဆာလိုပါ”

“မဆာတာ ရင်ခံနေလို့ နေမှာပေါ့”

“ဪ... စိတ်ချပါ မေမေရယ်၊ မြတ်နိုးဝေ နေကောင်းပါ တယ်”

စိုးရိမ်မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်နေသော မိခင်ကြီးကို စိတ်အေးစေရန် မျက်နှာချိုချိုလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ရဲဝဲ၏ အိမ်တွင် သူပေးသမျှ မုန့်တွေကို ဦးသာမြတ်ရှေ့မှာ အားနာနာနှင့် စားခဲ့သည်ဖို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ခိုက်ပြည့်နေပါသည်။ သည်လိုစားခဲ့သည့် အကြောင်းကိုလည်း ဖွင့်ပြော၍ မဖြစ်သောကြောင့် ရေငုံနေရပါသည်။ ဟန်လှုပ်ပြီး ထမင်းကို စွားရပါတော့မည်။

“ဒါဆို အိပ်ခါနီး ကော်ဖီနဲ့ မုန့်စားလိုက်ဦး ညကျ ဆာနေလိမ့် မယ်”

“ဟုတ်”

ပူပင်သောက ကြီးလွန်းသော မိမိ၏ ချစ်တတ်နားလည်တတ်လွန်းသော မိခင်ကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ ချစ်ခင်လေးစားစွာဖြင့် ကြည့်နေမိပါသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ အားလုံး ဆေးကြောပြီးမှ မီးဖိုခန်းမှ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

* * *

၁၉

ရဲဝံ့ လာခေါ်၍ မကြာခဏဆိုသလို ဦးသာမြတ်ထံ ချစ်မြတ်နိုး
ဝေ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ရဲဝံ့အိမ်မှ ပြန်လာလေတိုင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏
ရင်ထဲမှ တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် ပို၍ လေးလံလာသည်။ တဖြည်းဖြည်း
အခြေအနေက ပိုခိုင်မြဲလာသည်မို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိုးရိမ်နေမိပါသည်။

တစ်နေ့...

ဦးသာမြတ်ထံမှ ပြန်လာသောအချိန်က တော်တော်လေး နောက်
ကျနေလေပြီ။ ဒေါ်တင်လှနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးရတော့မှာ သိနေသည်မို့
ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် မျက်စိမျက်နှာ
ပျက်နေသည်။

တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်သက်နှုတ်ဆက်နေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေထံ
ရဲဝံ့က ကားမောင်းနေရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ညှိုးရော်နေသော
မျက်နှာ နှမ်းနှမ်းလေးကို တွေ့ရသည်။

“ချစ်မြတ်နိုး ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ဆူမှာ စိုးနေတယ်”

“အေးကွာ၊ ဆောရီးပဲနော်၊ တို့ကြောင့် ချစ်မြတ်နိုး ဆူခံရ
တော့မယ်၊ ဘိုးဘီးကလဲ စကားမပြတ်တော့ ခက်နေတယ်၊ တို့က
ပြန်ပို့ပေးချင်နေတာ စောစောကတည်းက”

“မြတ်နိုးဝေတော့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဒီအလုပ်ကို စိတ်ကုန်
လာပြီ သိလား”

“ဟာ... စိတ်တော့ မကုန်လိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ တို့ မဟာဒုက္ခကြီး
ဖြစ်ရမှာပါ”

မျက်လုံးပြူးပြူး အသံပျာပျာနှင့် ရဲဝံ့က အလန့်တကြား
ပြောသည်။

“ရှင့် ဒုက္ခထက် မြတ်နိုးဝေ ဒုက္ခက ခုလောလောဆယ်ဆယ်မှာ
ပိုကြီးမားနေတယ် သိလား”

“ချစ်မြတ်နိုးရယ် တို့ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ လမ်းခုလတ်က
နေပြီး နောက်ကြောင်းပြန်မပြေးပါနဲ့လို့ နော်”

မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ရဲဝံ့က တောင်းပန်ချင်ပါသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ကို ထိုးဘိုးက ဖွင့်ပြောခိုင်းနေပြီး ဇြတ်နိုးဝေ
ဘယ်ကစပြီး ပြောရမှန်းတောင် မသိ”

“ဒါဆို တို့ အိမ်လိုက်ပြီး ပြောပေးမယ်နော်”

“အို... မဖြစ်နိုင်တဲ့ဟာကို”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက စိတ်တိုတိုနှင့် ရဲဝံ့ကို ဟောလိုက်သည်။

စိတ်တိုပြီး နှုတ်ခမ်းလေးစုပုပ်ပြီး တွေးတောလာနေသော ချစ်မြတ်နိုး
ဝေ၊ ကားက ဆင်ရေတွင်းသို့ လွန်၍ သုခလမ်းထိပ်နား ရောက်လှပြီ။
ရဲဝံ့ကလည်း ဘယ်မှာရပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ မမေးဘဲ ဆက်မောင်းလာ
သည်။ သုခလမ်းထိပ်ရောက်မှ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အိမ်ထိ လိုက်ပို့ရမလား ချစ်မြတ်နိုး”

“ဟင်...”

သည်တောမှ မှင်တက်မိစ္ဆာ ငေးမောလာသော ချစ်မြတ်နိုးဝေထံ
သို့ အသိတရားက လှစ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ သုခလမ်းထိပ်သို့
ရောက်နေပြီဆိုသော အသိကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့်
လမ်းကို ကြည့်မိသည်။

“ရပ်... ရပ် ဒီမှာပဲရပ်လိုက်တော့”

ပျာပျာသလဲ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကားကို ရပ်ခိုင်းသည်။ ရဲဝံ့
ကလည်း လမ်းဘေးရှင်းသည့် နေရာမှာ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည်။
ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကားပေါ်မှ ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းလိုက်သည်။
နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်မကြည့် သုတ်သုတ်လေး လှမ်းလိုက်သည်။

တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းသော ခြေလှမ်းမြောက်မှာ...

“ဟင်...”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ပါးစပ်မှ အာမေဒိုတ်က ထွက်သွားသလို
မျက်လုံးလေးဖြူ ပါးစပ်လေး ဝိုင်းသွားသည်။ မျက်နှာလေးက
ချက်ချင်း စက္ကူဖြူတစ်ချပ်လို သွေးဆုတ်ဖြူရော်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်
လုံးတွင် လှည့်ပတ်နေသော သွေးများ ရပ်ဆိုင်းသွားသကဲ့သို့ပင် အေး

စက်တောင့်တင်းသွားသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ တွေ့လိုက်ရသည်က မီးဝင်းဝင်းတောက်မဟတ်
မျက်လုံးတွေနှင့် မျက်နှာထန်ထန်ကြီးဖြင့် ကြည့်နေသော ဒေါ်တင်လှ
ကြောင့်ပါပင်။

ရပ်မိသည့်နေရာမှ အမြစ်တွယ်နေသလို ချစ်မြတ်နိုးဝေ လှုပ်ရှား
ရန် မေ့လျော့နေသည်။ မျက်လုံးဖြူးလေးနှင့် ဒေါ်တင်လှကို ကြည့်နေမိ
သည်။

“ညည်း ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ ချစ်မြတ်နိုးဝေ”

“ရှင်...”

ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်ရလွန်း၍ ချစ်မြတ်နိုးဝေ တစ်ကိုယ်
လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ဒေါ်တင်လှ၏ မျက်နှာထားကို ကြည့်
ခြင်းအားဖြင့် သူမ ရဲဝံ့ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်ကို တွေ့သွား
မှန်း သေချာနေသည်။

“ငါ မေးတာ ဖြေလေ၊ ဘယ်က ပြန်လာလဲ”

“ဟို... ဟို သူငယ်ချင်းက ကားကြိုလို့ လိုက်ပို့တာပါ”

“လာခဲ့ အိမ်ရောက်မှ ညည်း သိဇယ်”

ဒေါ်တင်လှက ကြိမ်းဝါးပြီး ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။ ချစ်
မြတ်နိုးဝေက ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး သူမ၏နောက်မှ လိုက်ခဲ့ပါသည်။
သူမ၏ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ကြီးစိုးနေပါသည်။

“အိမ်ရောက်ရင် ငါ့ကိုလဲ သေချင်စိတ်ပေါက်လောက်အောင်
ပြောတော့မယ် ဒုက္ခပါပဲ”

ဒေါ်တင်လှ၏ ခြေလှမ်းကို နောက်က မနည်းကြီး မိအောင် လိုက်နေရပါသည်။ ဒေါ်တင်လှ၏ လျှောက်သွားပုံ၊ လှမ်းသွားပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူမ၏ စိတ်ထဲဘယ်လောက် ဒေါ်သူပုန်ပွားနေပြီ ဆိုတာ ခန့်မှန်း၍ ရလေသည်။

အိမ်ခြံဝရောက်တော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်တွေ တအား ခုန် လာသည်။ ဒေါ်တင်လှနှင့် ရင်ဆိုင်ရာမှာ ကြောက်လွန်း၍ ခြံဝကပင် ပြန်၍ လှည့်ပြေးချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာသည်။

မပြေးသာသည့်ဘဝ မပြေးဝံ့သည့် ဘဝမို့ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်တင်လှက အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် ခြင်းတောင်းကို နှောင်ကြီးအောင်ကြီး ကြမ်း ပြင်ပေါ် ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဝုန်းခနဲနေအောင် ကုလားထိုင်ပေါ် မှာ ပစ်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ... ကြွပါ၊ မယ်မင်းကြီးမရဲ့”

မဝံ့မရဲ့ ကုပ်ကုပ်လေး လှမ်းနေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်ကြည့်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူမရှေ့မှ ရွံရွံလေး မျက်လွှာလေးချပြီး ရပ်နေသည်။

“ကဲ ထိုင်စမ်းပါဦး”

ဒေါ်တင်လှ၏ ဆုလောင်ပူလောင် အသံကျယ်ကြီးကို ကြားပြီး ဒေါ်ခင်မြရော ဒေါ်မြင့်သောင်းပါ ဧည့်ခန်းသို့ အသီးသီး ရောက်လာ သည်။ ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲဆိုသော ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ဒေါ်တင်လှနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ကြည့်နေကြသည်။

ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မျက်လွှာလေးချပြီး ကိုယ်လေး ယိုယိုနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဖြည်းလေးစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အမှတ်မထင် လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ဒေါ်တင်လှ၏ အကြည့်က ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးစူးဝါးစွာ ကြည့်နေသည်။ ရုတ်တရက် ဒေါ်တင်လှ၏ မျက်လုံးကြီးက ပြူးဝိုင်းသွားသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ဘယ်ဘက်လက် ပေါ်သို့ ပြူးပြူးကြီး ကြည့်နေသည်။

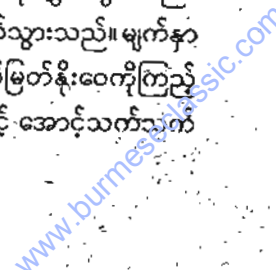
“ဟင်... ညည်းလက်ထဲက ဘယ်သူ့လက်စွပ်လဲ၊ ပြစမ်း”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ကိုယ်က ကျဉ်စက်နှင့် တို့ခံလိုက်ရသလို တစ်ကိုယ်လုံး ခါဆင်းသွားသည်။ ကြောက်စိတ်တွေ သူမ၏ ကိုယ် မှာ လွှမ်းသွားပါသည်။

လက်စွပ်ကို ပြူးဝိုင်းထိတ်လန့်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငုံ့ကြည့် ပြီး ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိတော့ပါ။ အိမ်ပြန်မရောက်ခင် လက်စွပ် ကို ချွတ်ပြီး ဝိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ သိမ်းခဲ့ရန် မေ့ခဲ့လေပြီ။ သတိလေး တစ်ချက်လစ်လိုက်ရုံနှင့် မဟာဒုက္ခကြီး ရင်ဆိုင်လေပြီ။

“ငါ မေးနေတယ် အဲဒါ ဘယ်သူပေးတာလဲလို့”

ဒေါ်တင်လှ၏ ဒေါ်သသံက တစ်အိမ်လုံးကို လွှမ်းသွားသည်။ ဆါခင်မြတောင် သည်အသံကြောင့် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာ လေးငယ်ပြီး သိပ်ကြောက်ရွံ့နေပုံရသော ချစ်မြတ်နိုးဝေကိုကြည့် ပြီး သနားနေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဝင်မစွက်ရဲသဖြင့် အောင်သက်သက် နှင့် ငြိမ်၍ ကြည့်နေရပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိမြတ်နိုးဝေ နေချင်းညချင်း ညည်းအသွားပြီလား၊ စောစောက ညည်းကို လိုက်ပို့တာ ဘယ်ကကောင်လဲ၊ ညည်းအကြောင်း တွေ ငါ ကြားကြားနေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ ခု လက်ပူးလက် ကြပ်မိတော့မှ ငါတို့ကို ညည်း ဘယ်လောက် လိမ်လည်လှည့်ဖြား နေတယ်ဆိုတာ သိရတယ်”

ဒေါ်တင်လှ၏ ပါးစပ်မှ ပြင်းထန်စွာ ဒေါသကားတွေက ခုန်ပေါက်ပြီး ထွက်လာလေသည်။ ဒေါ်ခင်မြလည်း ဆက်ပြီး ငြိမ်မနေနိုင်၍ အရဲစွန့်ပြီး ဝင်မေးသည်။

“မမကြီး သမီး ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ၊ ကျွန်မ သိအောင် ပြောပြပါဦး”

မျက်ရည်ဝဲဝဲ အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ဒေါ်ခင်မြက ဆိုနှင့်စွာ မေးသည်။

“ဪ... ညည်းက ခုမှ မေးဖော်ရတယ်ပေါ့၊ ညည်းသမီး ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်း မသိဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

ဒေါ်တင်လှ၏ ဒေါသက ဒေါ်ခင်မြဘက်သို့ မြားဦးလှည့်သွားလေသည်။

“မမကြီးရယ် သမီးလေး ဘာတွေမဟုတ်တာ လုပ်နေလို့လဲ”

ဒေါ်ခင်မြက မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက်ကျရင်း မချီတင်ကဲစွာ မေးသည်။

“ဘာလုပ်ရမလဲအော့၊ ကောင်တစ်ကောင်နဲ့ ညည်းသမီး တွဲနေတယ်တဲ့လေ၊ ကျုပ်ကို ပြောတာ နှစ်ခါသုံးခါရှိပြီ၊ ကျုပ်က မသေ

ချာသေးလို့ မပြောတာ၊ သူ့အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေတာ...

“ဒီနေ့တော့ ဟိုကောင် ကားပေါ်က ဆင်းလာတာ ကျုပ်မျှတ်မိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့တာ”

“ဘယ်က ကောင်လေးလဲ၊ မမကြီး သိလားဟင်”

“မသိလို့ပေါ့ဟဲ့ မသိလို့ပေါ့၊ ဒါကြောင့် မယ်မင်းကြီးမကို မေးမလို့ဟေ့”

ဆွေဆွေခုန်အောင် ဒေါသတွေထွက်ရင်း ဒေါ်တင်လှက အသံကုန် ဟစ်ပါလေတော့သည်။

မိခင် ငိုတာမြင်တော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေလည်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုချလိုက်မိပါသည်။ ဒေါ်တင်လှက ရဲရဲတွတ်နေသော ချက်နှာကြီးနှင့် သူမကို ကြည့်နေသည်။

“ကဲ... ငိုမနေနဲ့ မယ်မင်းကြီးမ စောစောက ဘယ်သူလဲ ဖြစ်စမ်း၊ ညာမယ် မကြိနဲ့၊ တစ်ခါတည်း အရိုးတခြား အသားတခြား ခြစ်သွားမယ် သိလား”

ဒေါ်တင်လှက အစွမ်းကုန် ကြိမ်းမောင်းနေတော့သည်။ ချစ်မြတ်စောက ရင်ထဲမှ ပြေးလွှားပြီး တွေးတောနေပါသည်။ ဒေါ်တင်လှထံ ညာ၍ မရမှန်း သိပါသည်။ ဒါကြောင့် ဦးသာမြတ်ကလည်း အိမ်သို့ နားဖောက်ခိုင်းနေမည်။ ပြဿနာတစ်ခုကို ကြံပြီး တွေးမပူ ချင်တော့ပါ။ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ရင်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးသည် ချက်ချင်း အမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။ ညှိုးလျှောက်ခိုက်နေသော

မျက်နှာငယ်ငယ်လေးမှာ မာနတွေ ထင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး မျက်နှာကို မော့ပစ်လိုက်သည်။ တသွင်သွင် ကျနေသော မျက်ရည်များလည်း တိခနဲ ရပ်သွားသည်။ စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ဒေါ်တင်လှကို တန်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျားသစ်မလေးတစ်ယောက်လို ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်ဝန်းက သတ္တိအပြည့်နှင့်ပါ။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီး စိတ်ကိုလျော့ပြီး မြတ်နိုးဝေ ပြောမယ့်စကားကို အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်ပေးပါ”

“အောင်မယ် လူပါးဝလို့ ညည်းကများ ငါ့ကို ဒေါသလျော့ခိုင်း နေသေးတယ် လုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်”

တစ်ဖက်က အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေသလောက် ဒေါ်တင်လှ ဘက်က ဗူးလောင်နေပါသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မော့မှာစိုးလို့ပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး သိချင်တာတွေ အကုန်ပြောပါပါ့မယ်”

ဒေါ်တင်လှထံမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာသေးသော်လည်း သူ၏ မျက်နှာကြီးက ဒေါ်သထန်ဆဲပါ။

“မြတ်နိုးဝေ အစကတည်းက ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ကို ဖွင့်ပြောဖို့ စီစဉ်ပြီးသာပါ။ တကယ် ချစ်မြတ်နိုးဝေ မညာပါဘူး၊ ခုနက ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးတာ ချစ်မြတ်နိုးဝေရဲ့ ချစ်သူပါ”

“ဟင်”

“ဟယ်”

မိခင်ထံရော အဒေါ်များထံမှပါ အလွန်အံ့ဩသော သင်္ကေတကို ဆောင်သော စကားတွေ ခုန်ပျံထွက်လာသည်။ ပြူးပြူးခိုင်းခိုင်း မျက်လုံးကြီးတွေက ချစ်မြတ်နိုးဝေအပေါ် စုပြုံ၍ ကျလာသည်။

“မြတ်နိုးဝေ စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ကြပါဦးနော်၊ ဒီလက်စွပ်က သူ့ရဲ့အဘိုးက မြတ်နိုးဝေကို ပေးလိုက်တဲ့ လက်စွပ်ပါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

ဒေါ်တင်လှ၏ လက်သို့ လက်စွပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်လှက ဆတ်ခနဲယူပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... လက်စွပ်က တန်ဖိုးမနည်းပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြတ်နိုးဝေက လက်မခံပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၊ ဘိုးဘိုးက အတင်းပေးလိုက်တာပါ။ နောက်ပြီး ဘိုးဘိုးက မှာလိုက်ပါသေးတယ်၊ လူကြီးလူကောင်းပီပီသသ မြတ်နိုးဝေကို ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ဆီ လာပြီး ကြောင်းလမ်း စေ့စပ်ဖို့ မှာလိုက်ပါသေးတယ်”

“နေစမ်းပါဦး စောစောက လူက ညည်း ရည်းစား ဟုတ်လား”

မယ့်နိုင်လောက်သော မျက်နှာကြီးနှင့် ဒေါ်တင်လှက မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုရဲဝံ့ပါ သူ့ရဲ့အဘိုးက ဦးသာမြတ်ပါ။

အင်းလျားလမ်းမှာ နေပါတယ်၊ လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦးပါ။ သူက သူ့မြေးနဲ့ မြတ်နိုးဝေကို သိပ်သဘောတူနေတာပါ”

“ဟင်... ညည်းက ဘယ်တုန်းက ရည်းစား ထားလိုက်သလဲ

မိမြတ်နိုးဝေ”

“ကိုရဲဝံ့က ကိုလူရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ၊ မြတ်နိုးဝေတို့ မေတ္တာမျှနေ

တာ့ ကိုလူ သိပါတယ်”

“တော်ကြပါပေအေ၊ တော်ကြပါပေ၊ လူကြီးတွေက လက်နဲ့ ရေးတာ၊ ညည်းတို့က တက်ညီလက်ညီ ခြေနဲ့ ဖျက်လိုက်ကြ တယ်ပေါ့”

ဒေါသဖြင့် ဒေါ်တင်လှက သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ အားမနာ ကဆုန် ပေါက် ခုန်ပါလေတော့သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေလည်း စိတ်ညစ်ညစ် နှင့် ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်လာပြီ။

“မမကြီးရယ် ဒေါသထိန်းပါဦး၊ လူမော်နဲ့ သမီးကိစ္စက ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တော့တာဘဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မမကြီးရယ်”

ဒေါ်ခင်မြရှေး၊ ဒေါ်မြင့်သောင်းကပါ မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ဒေါ်တင်လှကို ဝိုင်းတောင်းပန်ကြသည်။

“သမီးလေးကိစ္စကိုလဲ ဒေါသမကြီးပါနဲ့ မမကြီးရယ်၊ သူတွေ လူက တော်ပုံရပါတယ်၊ မမကြီး လေ့လာကြည့်ပါဦး”

သမီးငယ်၏ စိတ်ချမ်းသာရေးကို ရှေးရှုပြီး ဒေါ်ခင်မြ ဝိုင်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ကိုရဲဝံ့ကို သမီး ခေါ်ခဲ့လေ လေ့လာကြည့်ပါနော်”

ဒေါ်တင်လှ၏ မျက်နှာမှ တင်းမာမှုတွေ တစ်ပတ်လျော့သွား သည်။

“အေး... ညည်းကြိုက်တယ်၊ တကယ်ယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လေ”

ခေါ်ခဲ့ ငါ လေ့လာမယ်၊ ဟိုလျှောက်သွား ဒီလျှောက်သွား မလုပ်နဲ့ မိန်းကလေး တန်ဖိုးကျတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဖြေသာ ဖြေလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်လှ၏ စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ တင်းသွားပါသည်။

“တကယ်ယူရင် ခေါ်ခဲ့တဲ့ ငါ့အဖြစ်က တကယ် ယူမှာမှ မဟုတ်ဘဲ ခေါ်မလာပြန်ရင်လဲ မဖြစ်၊ ဒုက္ခမှ တကယ်ကို မဟာဒုက္ခ”

စိတ်ညစ်ညူးစွာနှင့် မသက်မသာကြီး တွေးနေမိပါသည်။

“ရှေး လက်စွပ် မောင်ရဲဝံ့ကို ကြည့်ပြီး ငါသဘောကျမှ သူ့ အဘိုး လာစေစပ်တာကို လက်ခံမယ် ကြားလား”

မျက်နှာတင်းတင်း လေသံမာမာကြီးနှင့် ဒေါ်တင်လှက ပြောနေ ဆဲပါ။

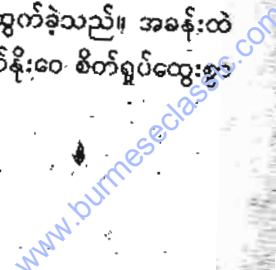
“ကဲ သမီးလေး ရေချိုးတော့လေ”

ဒေါ်တင်လှ ရှေ့တင်ကျ စိတ်ကျဉ်းကျပ် နေရှာသော သမီးကို ဒေါ်ခင်မြက လွတ်လမ်းထွင်ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

သွက်သွက်လေး လူကြီးတွေရှေ့မှ ထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲ အရောက် ခုတင်ပေါ်မှာ မှောက်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ တွေးတောနေပါသည်။

* * *

၂၀

နောက်တစ်နေ့ အပ်ချုပ်သင်တန်းသို့အသွား လမ်းမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ဝင်ပြီး ရဲဝံ့ထသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ ညနေအပြန် သူမကို သင်တန်းမှာ လာကြိုရန် ပြောလိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ နားထောင်နေသော ရဲဝံ့ သိပ်ကို အံ့ဩသွားရတတ်သည်။ မကြိုခိုင်းစဖူး ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကြိုခိုင်းသဖြင့် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ၏ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာနေပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေနှင့် အချိန်ပြည့် တွေ့လိုသောဆန္ဒ သူ့မှာ ရှိသေးတော့ ခွင့်မသာ၍ သူ့စိတ်ညစ်ခဲ့ရပါသည်။

ခုလို မြတ်နိုးဝေက စပြီး လိုလိုလားလား ခေါ်တော့ ရဲဝံ့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးလှိုက်ဖြာ သွားရပါသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ သင်တန်းပြီးမည့် အချိန်ကို စိတ်စောစွာ

စောင့်စားနေမိပါသည်။

*

ညနေသင်တန်းမှဆင်းတော့ ရဲဝံ့၏ကား အသင့်ရောက်နေပြီကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာတည်တည်လေးနှင့် ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် သူမ၏ အကြည့်က ရဲဝံ့ထံသို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ သူမကို စူးရှတောက်ပြောင်နေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေသော မျက်နှာပြုံးပြုံးကို တွေ့ရပါသည်။ သည်အပြုံး သည်အကြည့်တွေကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်အောင် ခုန်သွားရပါတော့သည်။ ချက်ချင်းပင် သူမ၏ အကြည့်ကို ရှေ့တူရူသို့ ပြောင်းလဲလိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုး တို့ကို ဘာလို့ ခေါ်တာလဲ”

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက မြတ်နိုးဝေတို့ကို ဟိုနေ့က တွေ့သွားတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“တွေ့ပြီးတာနဲ့ ဒေါ်ပွပြီး မြတ်နိုးဝေကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းတယ်”

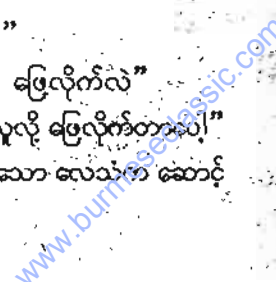
“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

မျက်နှာစုအစ်အစ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး ရဲဝံ့က တကယ် စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ပြောသည်။

“ကိုရဲဝံ့ကို ဘယ်သူလဲလို့ မေးတယ်”

“အဲဒီတော့ ချစ်မြတ်နိုးက ဘယ်လို ဖြေလိုက်လဲ”

“ဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ မြတ်နိုးဝေရဲ့ ချစ်သူလို့ ဖြေလိုက်တာပေါ့” နှုတ်ခမ်းစုတင်းတင်းလေးမှ ထွက်လာသော လေသံက ဆောင့်

ဆောင်အောင်အောင်ပါ။ ဒါပေမယ့် ရဲဝံ့၏ နားထဲမှာ လွန်စွာ ချစ်
သာနေပါသည်။ စိတ်ထဲက သဘောကျလို့ လွတ်ခနဲ ပြီးလိုက်ပြီးမှ
ချစ်မြတ်နိုးဝေ မတွေ့ခင် ထိုအပြုံးကို မြန်မြန် ရုပ်သိမ်းလိုက်ရပါ
သည်။

“ဒီတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ဘာပြောလဲဟင်”

“မြတ်နိုးဝေက ဘိုးဘိုးအကြောင်းရော ပြောပြလိုက်တယ်။
ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ကိုရဲဝံ့ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတယ်ဆိုလို့ ခု အိမ်
ခေါ်သွားမလို့ ခေါ်တာပဲ”

“ဟာ... သိပ် ဟန်ကျတာပေါ့နော်”

ရွန်းလက်တောက်ပြောင်နေသော မျက်ဝန်းများနှင့် ဝမ်းသာအား
ရ ရဲဝံ့က ပြောသည်။

“သိပ်ပြီးပျော်မနေနဲ့၊ ရှင်နဲ့တွေ့ပြီးမှ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက သူ
သဘောကျမှ ဘိုးဘိုးကြောင်းလမ်းမှာကို လက်ခံမှာတဲ့”

“ဒီအတွက် မပူနဲ့၊ တို့တာဝန်ထား ချစ်မြတ်နိုးရယ် တို့ ဝမ်း
သာလိုက်တာကွာ”

“ရှင်က ဘာလို့ ဒါလောက်တောင် ဝမ်းသာနေရတာလဲ”

ဝမ်းသာသင့်သည်ထက် ပို၍ ရွှင်မြူးနေသော ရဲဝံ့ကိုကြည့်ပြီး
မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးရင်း မကျေမနပ်နှင့် မေးသည်။

“တို့တွေရဲ့ အကြံအစည်အောင်တော့မှ မဟုတ်လား၊ ထင်မှက်
ထားတာထက် ပိုအဆင်ပြေရင် ဘိုးဘိုးလဲ ပိုယုံမှာပေါ့”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ် အထင်မကြီးနေနဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး စိတ်ကြိုက်

ဖြစ်ပိုက် သိပ် မလွယ်”

“ဒါတွေ တို့ တာဝန် ထားလိုက်ပါကွာ၊ ချစ်မြတ်နိုးသာ
စိတ်အေးအေးနေဖို့ မီးစင်ကြည့်ကလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ခေါင်းကို ချစ်မြတ်နိုးဝေထံ ငဲ့စောင်းပြီး ရဲဝံ့ ပြုံးချိုချိုနှင့်
ဆိုလိုက်သည်။

“ကဲ... အခု ချစ်မြတ်နိုးတို့ အိမ်ကို မောင်းမယ်နော်”

“အိမ်သွားမှာပါလို့ ဆိုနေ”

ဆောင်ကြီး အောင်ကြီးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောလိုက်သည်။

ရဲဝံ့က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

တစ်လမ်းလုံး ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ့ဘက်သို့လည်း လှည့်
ကြည့် စကားလည်း တစ်လုံးမှ မပြောပါ။ ကားသေးမှ မြင်ကွင်း
ဆွဲကိုသာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးရင်း ပါလာသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း
လူမော်ကို တမ်းတနေမိသည်။

“ကိုလူကြီးအတွက် မြတ်နိုးဝေ စေတနာ ပိုမိုလို့ ဒုက္ခလှလှကြီး
ဆွေ နေပါပြီ”

ရဲဝံ့အား လူမော်၏ အကြောင်းကို သိချင်၍ မေးလိုလှသော်
လည်း သူ၏ စကားအပို ပြောချင်စိတ် မရှိ၍ မမေးတော့ဘဲ
အိုသိပ်ထားလိုက်ရပါတော့သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးတို့ ခြံထဲကို ဝင်လိုက်မယ်နော်”

“မဝင်လို့ ရှင်က လမ်းပေါ် ရပ်ထားချင်သေးလို့လား”
ရင်ထဲက မကျေနပ်စိတ်ကြောင့် အငေါ့ တူးတူးနှင့် ချစ်မြတ်နိုး

ဝေက ပြောသည်။

“ဒေါသချည်းပဲကိုး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေထံမှ စူးရှသော မျက်စောင်းတစ်ကခု ရဲဝံ့ကို လာရောက် ထိမှန်သည်။ သည်လို မျက်စောင်းလေး ဝင့်လိုက်လေတိုင်း ရင်ထဲမှာ ခိုက်ခိုက် သွားရသူက ရဲဝံ့ပါ။

မကျယ်ဝန်းလှသော ခြံထဲသို့ ရဲဝံ့က ကားကို ကွေ့ဝင်လိုက် သည်။ နှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်၏ ရှေ့မှာ ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ချစ်မြတ်နိုး မျက်နှာကြီး စုထားတာကို လျှော့လိုက် ဦးလေ၊ ရည်းစားနဲ့ တွဲလာတဲ့ မျက်နှာက ဒါမျိုး မဖြင့်သင့်ဘူး”

“အမယ်လေး ပိုနေလိုက်တာ”

ဆောင့်ခနဲ ကားတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဦးစွာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ရဲဝံ့လည်း တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်း လိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ နောက်မှ အိမ်ထဲသို့လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မည်သူမျှ မရှိပါ။

“ဒီမှာ ထိုင်နေဦး”

အသံမာမာနှင့် တိုတိုတောင်းတောင်းပြောပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက အတွင်းခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ကားသံကြား၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာ သော ဒေါ်တင်လှနှင့် တန်း၍ တိုးပါလေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကိုရဲဝံ့ ရောက်နေပါတယ်”

ဒေါ်တင်လှက ခပ်တည်တည်ကြီးပါ။ သူမကို တစ်ချက်သာ လှမ်းကြည့်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်သွားသည်။

စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တကယ် ရဲဝံ့နှင့် သူမသည် သမီးရည်းစား မဖြစ်တော်လည်း ဟန်ဆောင်၍ လုပ်ငန်းသဘောအရ လုပ်နေရပါသော်လည်း ဦးသာမြတ် ကျေနပ်ဖို့က လွန်စွာ အရေးကြီးနေသည်။ ဦးသာမြတ် ဖြစ်စေချင်သလို စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းရေးက အရေးကြီးနေသည်မို့ ဒေါ်တင်လှက သဘောတူဖို့ က အဓိက ဖြစ်နေပါသည်။

မဝံ့မရဲနှင့် ဒေါ်တင်လှ၏ နောက်မှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက် ခဲ့သည်။ ပြီးမှ ရဲဆေးတင်ပြီး ဒေါ်တင်လှနှင့် ရဲဝံ့ကို မိတ်ဆက်ပေး လိုက်သည်။

“ကိုရဲဝံ့ ဒါ မြတ်နိုးဝေရဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

လွန်စွာ ရိုကျိုးသော ပုံစံနှင့် မတ်တတ်ရပ် ခါးလေးကိုင်းပြီး ရဲဝံ့က ဒေါ်တင်လှကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ရဲဝံ့၏ ပုံစံကို လျှပ်တစ်ပြက်တွင်းမှာပဲ ဒေါ်ရင်လှက ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပစ်လိုက် သည်။

ရုပ်ရည်သန့်ပြန့် သားနားသော ရဲဝံ့၏ ပုံစံကို ကြည့်ခြင်းအား ဖြင့် မိကောင်းဖခင် သားသမီးမှန်း ဒေါ်တင်လှ သိလိုက်ပါသည်။

“ထိုင်လေကွယ်”

မိုးတိုးမတ်တတ် ရပ်နေသော ရဲဝံ့ကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ရဲဝံ့က ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ သားက ရုပ်ပြီး ရင်တမမနှင့် အခြေအနေကို အကဲခတ်နေပါသည်။

“မင်း အဘိုးက မြတ်နိုးဝေခန့် မင်းကို ကြောင်းလမ်းဖို့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ဆီ လာချင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

“မင်း မိဘတွေကကော”

ရဲဝံ့က မိဘတွေအကြောင်းကို မိတ်ဆက်လှအား အားလုံးပြောပြသည်။ အဘိုးနှင့် နေကြောင်းကိုပါ စုလင်အောင် အစီအရင်ခံသည်။ သူ၏ အလုပ်အကိုင်အကြောင်းကို ဒေါ်တင်လှက မေးသည်။ ရဲဝံ့က အမှန်အတိုင်း ဖြေသည်။

ကြီးမားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်နေကြောင်း သိရတော့ မျက်နှာထား တင်းတင်းကြီးဖြစ်နေသော်လည်း စိတ်ထဲက ကျေနပ်နေမိသည်။

ဒေါ်တင်လှ၏ မေးခွန်းတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု မဆုံးနိုင်တော့ပါ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက နားထောင်ရင်းနှင့် မျက်နှာပင် ပူလာသည်။ ဒါပေမဲ့ ရဲဝံ့က စိတ်ဆိုးပုံမရ၊ စိတ်ရှည် လက်ရှည် ဒေါ်တင်လှ မေးသမျှကို ဖြေကြားသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ သူတို့အပါးမှ မျက်နှာပူ၍ အသာလေး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ နံရံအကွယ်မှ သူတို့၏ စကားတွေကို ရင်တမမနှင့် နားထောင်နေသည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာသွားလေပြီ။ ဒေါ်တင်လှ၏ နှုတ်ခမ်းထောက်လှမ်းရေးက ဆင်နွဲနေဆဲ၊ တဖြည်းဖြည်း ရဲဝံ့နှင့် ဒေါ်တင်လှ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်လာသည်ကို ကြားရသည်။

နံရံကွယ်မှ နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ချက် တွန့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက နှုတ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အပြောနဲ့ ညှိပါပေတယ် ကိုရဲဝံ့၊ ရှင်ဟာ လူတစ်ဖက်သား ထူးလောက်အောင် တော်တော်ပြောတတ်တဲ့ လူပဲ။ ဒါနဲ့များတောင် ခြိမ်းမတစ်ယောက်ကို ရအောင် မပိုးနိုင်တာ စဉ်းစားစရာပဲ။ ဟန်ဆောင် ညည်းစားတဲ့ အံ့ရော”

“မြတ်နိုးဝေ”

ဒေါ်တင်လှက ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရှိသည်အထင်နှင့် အသံမြင့်ပြီး သွမ်းခေါ်လိုက်သက နံရံကွယ် နီးကပ်စွာ ရှိနေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေ တို့ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားအောင် လန့်စေလိုက်သည်။

“ရှင်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထူးသလိုနှင့် အသံတိုးတိုးဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ထဲ လှမ်းထူးသည်။

“နင့်အမေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်လေးကို သွားခေါ်ခဲ့စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက လှင့်ခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့ပြီး မိခင်နှင့် အဒေါ်ကို သွားခေါ်လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မြနှင့် ဒေါ်မြင့်သောင်း အလှူလှူ ညှို့ခန်းသို့ ထွက်သွားကြသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက နံရံကွယ်မှာပါပဲ။ သူတို့၏ စကားတွေကို အစွင့်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်လှက ရဲဝံ့နှင့် သူတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ရဲဝံ့က အပိုတွေ၊ အညွန့်တွေ၊ အကွန့်တွေ တန်ဆာဆင်ပြီး

သူနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ကိစ္စကို ပြောသည်။ နံရံကွယ်မှ ချစ်မြတ်နိုးဝေက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၊ မျက်နှာမဲ့လိုက်နှင့် အသံတိတ် သရော်နေသည်။

လူကြီးသုံးယောက်နှင့် ရဲဝံ့ပတ်လည်ပွဲ ကျင်းပနေတာ ရဲဝံ့က အနိုင်ရလိုက်ပါသည်။ လူကြီးသုံးယောက်လုံးက သူ့ကို ယူယူငှာငှာ ရှိနေသည်ကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိလိုက်ရပါသည်။

ရဲဝံ့က မိတ္တူပလ ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်ပဲဟု ချီးကျူးမိပါသည်။

“သမီးရေ”

မိခင်၏ လှမ်းခေါ်သံကြားမှ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဖြည်းလေးစွာ ဧည့်ခန်းသို့ လှမ်းထွက်ခဲ့သည်။

“လာ ထိုင်ဦး သမီး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက လစ်လပ်သော ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မောင်ရဲဝံ့က မနက်ဖြန် သူ့အဘိုးကို အိမ်ခေါ်ခဲ့ပါရစေ။

သမီးရဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးနဲ့ တွေ့ပါရစေလို့ ပြောနေတယ်”

“အဲဒါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ မေမေတို့ သဘောပါ မေမေ”

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးတို့ စည်းစားပါရစေဦး မောင်ရဲဝံ့”

ဒေါ်တင်လှက မျက်နှာထား မတင်းသော်လည်း တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် အနေအထားနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“မင်း အဘိုး လာဖို့ကိစ္စအတွက် မြတ်နိုးဝေနဲ့ အကြောင်းပြန် လိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၊ ကျွန်တော့်ကိုလဲ ပြန်ခွင့်ပြုပါ”

ရဲဝံ့က တစ်ပါတည်း ဒေါ်တင်လှတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုး တို့ ပြန်မယ်နော်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ခေါင်းလေးညိတ်ပြုပြီး အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါသည်။ ရဲဝံ့ ပြန်သွားပါပြီ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေလည်း သူမ၏ အခန်းသို့ တက်ခဲ့ပါသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

၂၁

ဒေါ်တင်လှတို့ လူကြီးသုံးယောက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေါင်းချင်း ဆိုင်ကြလေပြီ။ ချစ်မြတ်နိုးစေ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်နှင့် ဒေါ်တင်လှကား သူ့အနားသို့ ညီမနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“လာကြဦး ညည်းတို့ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ကောင်လေး ကြည်ရတာ မဆိုးပါဘူး”

ဒေါ်ခင်မြက သမီးအတွက် ဘာသာထိုးထိုးလေး ဝင်ပြေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမကြီးရယ် လူတော်လေး ဖြစ်မယ့်ပုံပါ”

ဒေါ်မြင့်သောင်းကပါ ဝင်၍ ထောက်ပံ့လိုက်သည်။

“ငါကတော့ အခြေအနေ စုံစမ်းဦးမယ်၊ သူတို့နေတဲ့ နေရာလဲ သိတယ်၊ ငါ့မိတ်ဆွေ အဲဒီလမ်းမှာ ရှိတယ်၊ သူကတစ်ဆင့် စုံစမ်း ပြီးမှ သဘောတူနိုင်မယ်”

“စုံတော့ စုံစမ်းရမှာပေါ့ မမကြီးရယ်”

“အေး သေသေချာချာ စုံစမ်းရမယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်မြလို နှစ်ခါ အနာမခံနိုင်ဘူး”

ဒေါ်တင်လှက တဲ့တိုးကြီး ပြောချလိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းပြီး ဒေါ်ခင်မြ စိတ်ထိခိုက် သွားရပါသည်။

မိမိမှားခဲ့သော အမှားက သမီးလေးပေါ်ထိ လောင်းရုပ်လိုက်မိ နေသည်ကို စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရပါသည်။

“ကျုပ် စုံစမ်းလို့ စိတ်ကျေနပ်မှ သူ့အဘိုး လာကြောင်းလမ်း တာကို လက်ခမနိုင်မယ်”

ဒေါ်တင်လှက ပြတ်သားစွာ ပြောပြီး ထ ထွက်သွားတော့သည်။ ကျန် ညီမနှစ်ဦး မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဟန်ကိုယ်ဖို့ ဆိုသလို ဟန်ဆောင်နေရပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးစေ ၏ ရင်ထဲမှာ သောကမုန်တိုင်းက ထန်နေလေသည်။ ရဲဝံ့နှင့် ဟန် ဆောင် စေ့စပ်သည့် ကိစ္စက လွယ်မယောင်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်းလာပြီ။

ပေါ့ပေါ့လေးတွေ၊ ပေါ့ပေါ့လေးတွက်ပြီး ကတိတစ်လုံးကို လွယ်လွယ်ပေးခဲ့မိတာ ခုတော့ အဲသည့်ကတိကြောင့် မလှုပ်သာ မလှူး သာပါလား။

ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူးရမည့် အခြေအနေမှာ ဆုတ်လည်း မဆုတ်၊ တိုးလည်း မတိုးဝံ့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးသာ အလိုက်သင့်နေဖို့သာ ရှိတော့သည်။

ရဲဝံ့နှင့် ဆက်လက် မပတ်သက်လိုသော်လည်း ချစ်မြတ်နိုးဝေက အခြေအနေအရ ဆက်လက် ပတ်သက်နေရမည်သာ။

မိမိထက် အသက်အရွယ်ကြီးပြီး စိတ်ထားမွန်မြတ်လှသော လူကြီးတွေကို ညာနေလိမ့်နေတာကိုတော့ တစ်စက္ကန့်မှ စိတ်မချမ်းသာပါ။

နောက်ဆုံး ကိစ္စတွေ ပြီးဆုံးလို့ ရဲဝံ့လည်း သူ၏ အဘိုးထံမှ လိုချင်တာတွေရပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ခွဲသွားရတော့မည် အချိန်တွင် လူကြီးတွေ ဘယ်လောက် ခံစားရမည်နည်းဟု ချစ်မြတ်နိုးစေစိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တွေးနေမိပါသည်။

သည်လို ခွဲခွာရသည့်အချိန် ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် ယခု ချစ်မြတ်နိုးဝေနှင့် လုံးဝ တူတော့မည့် မဟုတ်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းလုပ်ပြီး ကွဲသွားရသည့် အမည်းစက်လေးတစ်စက် စွန်းသွားမည့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ပြစ်ရတော့မည်။

သိက္ခာအနေနှင့် နည်းနည်းပွန်းပဲ့သွားသလို နှလုံးသားရင်ဖြင့် မှာပါ ပွန်းရာ ပဲ့ရာတွေ ကျန်ခဲ့မှုကို လွန်စွာ စိုးရိမ်လိုက်မိပါသည်။

စွဲမက်စရာ အရည်အချင်းတွေနှင့် ပြည့်စုံနေသော ရဲဝံ့အပေါ် အနေနီးပြီး မညွတ်မိ မတိမ်းစောင်းမိအောင် မိမိကိုယ်ကို မိမိ သဘောထားနေရာမှာကိုလည်း ကြိုတွေးထားပါသည်။

ကြည့်လေ အခုတောင်မှ ရဲဝံ့နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်လေတိုင်း ပရမ်းပတာ ခုန်သွားရတဲ့ နှလုံးသားလေးကိုက ကံကိုကလွန်းနေတာ ကြာကြာလာလျှင် ခက်ရချည်သေးရဲ့။

သည်နှလုံးသားလေး တိတ်တခိုး ခုန်နေတာကို ချစ်မြတ်နိုးစေ အစွမ်းကုန် ထိန်းရပေတော့မည်။

*

ညအိပ်ရာမဝင်ခင် မိခင်၏ အခန်းဆီသို့ ချစ်မြတ်နိုးစေ ဝင်ခဲ့သည်။ တရားစာအုပ်ပတ်နေသော မိခင်က သူမကို လှမ်းကြည့်သည်။

“လာသမီးလေး”

သမီးငယ်ကို လက်ကမ်းပြီး လှမ်းခေါ်သည်။ အမေနားသို့ ပြေးကပ်သွားပြီး အမေ၏ ပခုံးကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပွေ့ပက်လိုက်သည်။

“မေမေ နေကောင်းရဲ့လား”

သည်မေးခွန်းက ချစ်မြတ်နိုးစေ အမြဲမေးနေကျ မေးခွန်းပါ။ ကျန်းမာသော မိခင်အတွက် ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ရင်ထဲမှာ အမြဲပူပင်နေသည်မို့ သည်မေးခွန်းကို နံနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ မေးနေကျပါ။

“နေကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သမီးနဲ့ မောင်ရဲဝံ့နဲ့ မေတ္တာမျှနေကြတာ ကြာပြီလားဟင်”

စူးစမ်းစွာ ကြည့်နေသော မိခင်၏ မျက်ဝန်းတွေကို မကြည့်ဘဲ ထောင်တိမ်းလိုက်သည်။

“ခြောက်လလောက်တော့ ရှိပြီ မေမေ”

“အင်း... သမီးလေးက မေမေမှာထားတဲ့ကြားက နီးပြီး နည်းစားထားခဲ့သေးတာကိုး”

အပြစ်မတင်ရက် တင်ရက်နှင့် ဒေါ်ခင်မြက အပြုံးချိုချိုဖြင့်

ပြောသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာရဲရဲလေး ငုံ့သွားပါသည်။

“လူငယ်တို့သဘာဝ ချစ်သူထားတာ မေမေ အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူးလေ၊ နောက်ပြီး သမီးရွေးတဲ့ လူကလဲ အရည်အချင်းပြည့်နဲ့ တဲ့ သူငယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးရယ် သေသေချာချာ လေ့လာပါဦးနော်၊ မေမေလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ သမီးလေးကြိုမှာ မေမေ စိုးရိမ်လို့ပါ။”

“မေမေက ယောက်ျားတွေအကြောင်း ပြောပြထားလို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ တော်ရုံလူကို အထင်မကြီးခဲ့ပါဘူး မေမေ၊ ချစ်ဖို့ကြိုက်ဖို့လဲ မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး။ ယောက်ျားတွေကို မုန်းစရာ၊ နာကြည်းစရာ လူသားအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်...”

“ဒါပေမဲ့ မေမေရယ် ကိုရဲရဲကိုကျတော့ မြတ်နိုးဝေအဖြာ ယောက်ျားတွေကို မြင်သလို မမြင်ဘူး၊ မြတ်နိုးဝေရဲ့ အထင်တွေ အမြင်တွေအားလုံး ပြောင်းသွားတယ်၊ ယုံကြည်အားကိုးထိုက်တဲ့လူနဲ့ မြတ်နိုးဝေထင်လို့ လက်ခံခဲ့တာပါ။”

အမှန်တစ်ဝက်၊ မုသားတစ်ဝက် ရောထွေးနေသော စကားဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက မိခင်ကို ဖြေရှင်းလိုက်ပါသည်။

“အင်း... သမီးရဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကလဲ သူ့အကြောင်း စုံစမ်း မှာပါကွယ်၊ သူ့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်မှ သမီးကို စေ့စပ်ပေးမှာ”

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးနဲ့တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

“သမီး ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက သမီးလေးအတွက် စိတ်ပူလို့ စေတနာနဲ့ လုပ်တာပါကွယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာစရာ မှာပါ။”

အားပေးနှစ်သိမ့်တက်လွန်း၊ ချစ်တတ်လွန်းသော မိခင်၏ ရင်ခွင်သို့ ခေါင်းလေးဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက တိုးထွေလိုက်သည်။

“မေမေကို မြတ်နိုးဝေ သိပ်ချစ်တယ်”

ငယ်စဉ်ကတည်းက နွဲ့ခဲ့သည့် မရိုးနိုင်သော စကားလေဖြင့် မိခင်ကြီးအား နွဲ့လိုက်သည်။

“မေမေ မြတ်နိုးဝေ မေးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေမလားဟင်”

“ဘာလဲ သမီးရဲ့”

အပြုံးမျက်နှာနှင့် သမီး၏ ဦးခေါင်းကို ကြည့်ရှုရာ ပွတ်သပ်ရင်း ဒေါ်ခင်မြက ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုလေ မြတ်နိုးဝေ ခုလို ကိုရဲရဲ ပြစ်တဲ့ကိစ္စကို မေမေ တကယ် ကျေနပ်ရဲ့လား၊ မြတ်နိုးဝေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဇွတ်ကျေနပ်ပေးတာလား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ မေမေ ကျေနပ်ရဲ့လား သဘောတူပါတယ်”

“ဟေး ဒါမှ တို့မေမေကွ”

မိခင်၏ ပါးကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက နမ်းလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မြသာ သူ၏ဘဝ၊ ဒေါ်ခင်မြသာ သူ၏ ကမ္ဘာပါပင်။

“ဒါဆို သမီး သွားအိပ်တော့မယ်၊ သမီး အရမ်းပျော်သွားပြီ မေမေ”

ဟန်ဆောင်အပြုံးအရယ်များနှင့် မိခင်ကြီးအား နှုတ်သင်ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေကတော့ မသိရှာပေ။ ဒေါ်တင်လှက ရဲဝံ့ကြောင်း အပြတ် စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေသည်။ လူရောစိတ်ရော သူ့အပေါင်း အသင်းတွေပါ မအားရအောင် ဒေါ်တင်လှ အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။ သုံးလေးရက် အတွင်းမှာပင် သူ့မလိုချင်သော အကြောင်း အရာများ သိချင်သော အကြောင်းအရာများကို တစ်လုံးမကျန်အောင် သိနိုင်ခွင့်ကို ရခဲ့ပါသည်။

သည်တော့မှ စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချပြီး ဒေါ်တင်လှ ရယ်နိုင်အောင် နိုင်ပါတော့သည်။ လိုချင်သည့် အရည်အချင်းတွေ ပြည့်စုံနေသော ဝံ့ကို တူမလေးနှင့် မနေး သဘောတူပစ်လိုက်ပါသည်။

လူတူမချောလေးအတွက် ဆင်စီးပြီး မြင်းရုံတာကိုသာ မြင်ချင် မှာပဲ ဒေါ်တင်လှမှာ အခုတော့ ဆင်ရော မြင်းရော၊ ဆယ်သိန်းတော့

တန်ကားရော၊ သိန်းပေါင်းများစွာသော အမွေတွေရော ရံနေသည်ဆို တာ သိတော့ အတိုင်းထက်အလွန်မှ တကယ့်ကိုပါပဲ။

အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ပြီး တပြုံးပြုံးနှင့် မော်မဆုံး ပျော်မဆုံး ပါ။ အိမ်သို့ ပြန်ပြန်ရောက်ချင်း အောင့်အည်းမနေနိုင်တော့ဘဲ ညီမ နှစ်ယောက်ကို ဖွင့်အန်လိုက်သည်။

“ခင်မြရေ၊ ညည်းသမီး ကံကောင်းတယ် ဟေ့၊ မောင်ရဲဝံ့တို့ က ဂုဏ်သရေရှိ လူကုထံတွေ အေး၊ ချမ်းသာလိုက်တာမှလဲ လွန် ရော...”

“ပြီးတော့ အေး၊ ကောင်လေးက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မရှိဘူးတဲ့၊ မိမြတ်နိုးဝေ ကံကောင်းပါတယ်တော်”

သည်တော့မှ ဒေါ်ခင်မြလည်း စိတ်အေးရပါတော့သည်။ ရေမြင့်လျှင် ကြာတင်သည့် ဘဝမျိုး သမီးလေး တွေ ဆုံရတော့မှာမို့ ကြည်နူးဝမ်းသာနေပါသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ ပြန်လာတော့ ဒေါ်တင်လှက အလျင်ဆီး၍ ပြောသည်။ ရဲဝံ့၏ အဘိုးလာကြောင်းလမ်းမည့် ကိစ္စကို သဘော တူကြောင်းကို ပြောလိုက်သည်။

တကယ့်အဖြစ်အပျက်မဟုတ်၍ ချစ်မြတ်နိုးဝေ အလှိုက်က လိုက် ဝမ်းမသာမိပေမဲ့ ရဲဝံ့အတွက် တစ်ဆင့်အောင်မြင် သွားပြီမို့ ကျေနပ်ရပါသည်။

“ညည်းကောင်လေးကို ဘယ်နေ့ လာမယ်” သိလား၊ ငါတို့ ဒီမှာ ပြင်ဆင်ထားရဦးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက အိမ်မှ တစ်ခေါက် ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်နီးနားချင်းက ဖုန်းရှိသောအိမ်သို့ သွက်သွက် လှမ်းခဲ့ပါသည်။ ရဲဝံ့ထံ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၏ သဘောတူညီချက်ရပြီးကြောင်းကို ပြောရမည့် အတွက်ပါ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေထံမှ သတင်းစကားကို ကြားရတော့ ရဲဝံ့လွန်စွာ တမ်းသာမိပါသည်။ ဟန်ဆောင်ရသည့် ကိစ္စဖြစ်ပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ နှင့် ပို၍ နီးစပ်ရမည့် ကိစ္စမို့ ရဲဝံ့က တုန့်ငြိုးမရအောင် ကြည့်နူးနေ ပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ၊ တိုဘိုးဘိုးကို ပြောပြလိုက်မယ်နော်၊ နောက်ပြီး ညနေ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို လာကြိုရင်းနဲ့ ဘိုးဘိုးလာမယ့်ရက်ကို ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ဝင်ပြောပါမယ်”

“ဒါပဲနော်”

သူ့စကားတွေ ဆက်ရှည်နေချင်ပါသေးသည်။ ချိုအေးသော ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ အသံလေးကို ဆက်လက်ကြားနေချင်ပါသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက စကားကို တိုတောင်းစွာ ဖြတ်ပြီး ဖုန်းချ လိုက်ပါသည်။

ရင်ထဲတွင် မချင့်မရဲကြီးဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အဖြစ်မှန် ကြောင့် စိတ်ကူးယဉ်တွေလေးတွေ ပျောက်ပျက်ကုန်ပြီးရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“ပြတ်သားလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးရယ်”

လုပ်ငန်းသဘောထက် လုံးဝအပိုအလိုမရှိ ဆက်ဆံနေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေကို အားမလို အားမရ ဖြစ်နေပါသည်။

*

ညနေ သင်တန်းအပြန် ရဲဝံ့က လာကြိုသည်။ မျက်နှာမူနဲ့ တည်တည်လှလှလေးကို ကြည့်ပြီး သူ၏ ရင်မှာ လှိုက်ခနဲ ခုန်သွားပါ သည်။ ဒီမိန်းမငယ်လေးနှင့် ဟန်ဆောင် စေ့စပ်ခြင်းဆိုတာ သိသိကြီး နှင့်ပင် ရင်မှာ ကြည့်နူးသွားပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ၊ ဘိုးဘိုးကတော့ စိမ့်ကိန်းတွေ အပြတ် လုပ်နေပြီ သိလား”

“ဟင်း... ဘာစိမ့်ကိန်းတွေလဲ”

“တို့နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကိစ္စကိုပေါ့”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေကတော့ စိတ်ညစ်တာပဲ သိလား” ခေါင်းကို တဖျဉ်းဖျဉ်းကုတ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက ညည်းတူအ လိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးက မြင်မြင်ချင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ချစ်နေတာ” စိတ်မသက်မသာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ရဲဝံ့ကို စကားဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။ တွေ့ဝေငေးမောစွာနှင့် အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာသည်။

ရဲဝံ့သည် ဒေါ်တင်လှနှင့် စကားပြောဆိုပြီးနောက် ပြန်သွား သည်။ သူတို့လာရောက် ကြောင်းလမ်းမည့် ရက်ကို ပြောဆိုသွား သော်လည်း ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားပါ။

သူမ၏ စိတ်တွေ လေးလံထုံမှိုင်းနေသည်။ အဒေါ်တွေနှင့် အမေရှေ့တွင် ရဲဝံ့ကို ယူယူငှာငှာ ပြောဆိုနေရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ကြည်လင်ခြင်း မရှိပါ။

*

ဦးသာမြတ်တို့လာမည့်နေ့တွင် ဒေါ်တင်လှက ဧည့်ခံကျွေးမွေးဖို့က အစ အားလုံးကို စီစဉ်လေသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဘာမှ ဝင်မစီမံပါ။ သူမခိုင်းသမျှ စီမံသမျှကိုသာ နာခံလိုက်နာနေရပါသည်။

ချိန်းဆိုထားသော အချိန် အတိအကျပင် ဦးသာမြတ်တို့ ရောက်လာကြပါသည်။ ဦးသာမြတ်နှင့်အတူ ရဲဝံ့၏ မိခင်လည်း ပါလာလေသည်။ ရဲဝံ့၏ မိခင် ဒေါ်စိုးမေကို မြင်လိုက်စဉ် ချစ်မြတ်နိုးဝေ အံ့ဩရုမပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ထင်မှတ်ထားသလို သိပ် အသက်ကြီးကြီး မဟုတ်ပါ။ ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်တွင်း ရှိနေပေမယ့် ဒေါ်စိုးမေက လွန်စွာ နုငယ်နေသလို လွန်စွာမှလည်း ခေတ်မီလှပါသည်။

ဝတ်စားထားသည်မှာ ခေတ်ကာလ သမီးတစ်ယောက်လို အပျိုရှုံးပါပေသည်။ အဝတ်အစားကပင် ခေတ်မီသည်မဟုတ်။ မျက်နှာကို ခြယ်သတားသည်မှာလည်း စုံလို့ပါပင်။

လှသည် ခေတ်ဆန်သည်ထက် ကလက်သည့်ဘက်သို့ နှယ်နေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးသာမြတ်က သူ့ကို ကြည့်မရတာ နေမှာဟု ချစ်မြတ်နိုးဝေက ထင်မြင်ချက် ပေးမိသည်။

လူကြီးတွေ ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် စကားပြောနေကြသော်လည်း

အပြုံးမျက်နှာဖုံးလေးကို စွပ်ပြီ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဘာမှ ဝင်ပြောခြင်း မရှိပါ။ မကြာခဏ ဒေါ်စိုးမေထံမှ စူးစမ်းသော အကြည့်တွေ သူမ ထံသို့ ရောက်ရောက်လာသည်ကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက သတိထားမိသည်။

ဦးသာမြတ်က ဒေါ်တင်လှထံတွင် ချစ်မြတ်နိုးဝေအား စိန်တစ်ဆင်ဆာနှင့် တင်တောင်းလေသည်။ ဒေါ်စိုးမေပင် ထိုကိစ္စကို ကြံ၍ သိပုံမရ။ အမှတ်မထင် ဦးသာမြတ်က သူ၏ အိတ်ကြီးထဲမှ ရတနာဘူးကို ထုတ်ပေးတော့မှ အံ့ဩမင်တက်စွာ မျက်လုံးကြီး ဝိုင်းသွားသည်ကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်သည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက သည်ပစ္စည်းများကို လက်မခံချင်ပါဟု ငြင်းသော်လည်း မရပါ။ ဦးသာမြတ်က အတင်းပေး၍ ဒေါ်တင်လှ ကိုယ်တိုင် လက်ခံလိုက်ရပါသည်။

သည်ပစ္စည်းတွေကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ ပို၍ပို၍ ခေးလံသွားရပါသည်။ သူမကို အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခု ထပ်တိုးလိုက် ပြီလို့ ခံယူလိုက်မိပါသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

R

ရဲဝံ့နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက စေ့စပ်ပြီးသားမို့ တွေ့ရဆုံရ ပို၍ လွယ်ကူလာသည်။ ရဲဝံ့မှာလည်း ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ အိမ်ကို ဝင်ထွက်ခွင့် ရနေပြီမို့ မကြာခဏဆိုသလို ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။

ရောက်လာလေတိုင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေနှင့် စကားပြောရတာ နည်းနည်း၊ လူကြီးတွေနှင့် စကားပြောရတာ များများ ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်တင်လှဆိုလျှင် လိမ္မာယဉ်ကျေး လူကြီးတွေကို ရိုသေလေးစားပြီး အလိုက်အထိုက်သိလွန်းသော ရဲဝံ့ကို အရမ်းခင်တွယ်နေသည်။

ရဲဝံ့များ နှစ်ရက်လောက်မလာလျှင် တစ်မေးတည်း မေးနေ ကြသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေကတော့ ရဲဝံ့မလာလျှင် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ဝမ်းသာနေမြဲပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို သင်တန်းကျောင်းမှ လိုက်ခိုင်း အပြန် အိမ်ဝင်လျှင် ဒေါ်တင်လှက အတင်း ညှဉာဏ်မင်းကျော့၍

ရဲဝံ့ ဝင်စားရသည်ကလည်း မကြာခဏပါ။

ရဲဝံ့၏ အိမ်တွင် ချစ်မြတ်နိုးဝေက စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်နေ သလို၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ အိမ်တွင်လည်း ရဲဝံ့က စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်နေပါသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးလာသည်။ ချစ်သူတွေလို မဟုတ်ကြသော်လည်း မိတ်ဆွေတွေလိုတော့ ခင်မင်ကြပါပြီ။

တစ်နေ့ ညနေသင်တန်းမှအပြန် ရဲဝံ့က ဦးသာမြတ် ခေါ်ခိုင်း သည် ဆို၍ သူ၏အိမ်သို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေအား လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။

“ဘိုးဘိုးက ဘာလို့ ခေါ်ခိုင်းတာလဲဟင်”

“ချစ်မြတ်နိုးကို သူက ခဏခဏ တွေ့ချင်နေတာ သိလား”

“အင်း... တဖြည်းဖြည်း မြတ်နိုးဝေလဲ နဲ့နစ်တဲ့ လူလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကြာလေကြာလေ နစ်လေဖြစ်နေပြီ”

စိတ်ညစ်ညူးစွာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ညည်းတွားလိုက်သည်။ ရဲဝံ့က ဘာမှမပြော။ နှုတ်ဆိတ်စွာနှင့် နေနေသည်။ မကြာခင်မှာပဲ အင်းလျားလမ်း ရဲဝံ့၏ အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။

ဦးသာမြတ်က ညှဉာဏ်မင်းမှာ အသင့် စောင့်ကြိုနေသည်။

“ဘိုးဘိုး နေကောင်းပါရဲ့လား”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ခင်မင်ဖွယ်ရာကောင်းသော ဦးသာမြတ်ကို ဘိုယံ၏ အဘိုးတဖျူ ခင်တွယ်နေပါသည်။ စိတ်ထားဖြူစင်သော ဦးသာမြတ်ကို လိမ်ရ ညာရတာ လုံးဝစိတ်မချမ်းသာပါ။

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ဒါနဲ့ သမီးရဲ့ အဒေါ်နဲ့ မေ့မတို့ကော

နေကောင်းကြရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဘိုးဘိုး”

“ကဲ... သားက သွားစရာရှိတယ်ဆို သွားလေး ဘိုးဘိုးနဲ့ သမီး

အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြမလို့”

“ချစ်မြတ်နိုး ခဏနေခဲ့ဦးနော်၊ ကိုကို နာရီဝက်ပဲ ကြာမယ် ပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

“ရပါတယ်”

ရဲဝံ့က ကားဖြင့် ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဦးသာမြတ်နှင့် ချစ်မြတ် နိုးဝေ စကားပြောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“သားကွယ်ရာမှာ သမီးကို မေးရဦးမယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဦးသာမြတ်က ပြောသည်။

“ဘာမေးမလို့လဲ ဘိုးဘိုး”

“သမီးကို ဘိုးဘိုး ခဏခဏ သတိထားမိတယ်၊ သမီးမျက်နှာ လေးက တစ်ခါ တစ်ခါ သိပ်ညှိုးတာပဲ၊ အဲဒါကို မြင်ရတော့ ဘိုးဘိုး စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်”

“ရှင်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ အံ့ဩသွားပါသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဦးသာမြတ်သည် မိမိတို့၏ အကြောင်းကို ရိပ်စားစီ နေပြီလားဟု စိုးရိမ်နေပါသည်။

“သမီး ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်နေတာလဲကွယ်”

“ဟို... ဟို မြတ်နိုးဝေ ဘာမှ စိတ်မညစ်ပါဘူး ဘိုးဘိုး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်နှာလေးကို အပြုံးအချိုဆုံး အနေအထားမှာ ထားပြီး ပျာပျာသလဲ ဖြေလိုက်သည်။

“သမီး ဘိုးဘိုးကို မညာချင်ပါနဲ့ကွယ် ဘိုးဘိုး သိပါတယ်၊ သမီး တစ်ခုခုကို စိတ်ညစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဘိုးဘိုး စိတ်ထင်လို့ပါ”

“အေးလေး... ဒါဆို ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုး မှာထားမယ်နော်၊ ဘာ အခက်အခဲရှိရှိ ဘိုးဘိုးကို ဖွင့်ပြောနော် ဘိုးဘိုး ကူညီမယ် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုး”

ဦးသာမြတ်၏ မွန်မြတ်သော ဇေတနာကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ မျက်ရည်ဝဲမတတ် ခံစားရပါသည်။

“ဒီလို သူတော်ကောင်းကြီးကို လှည့်ဖြားလို့ ဝါရော၊ ကိုရဲဝံ့ ရော - ငရဲတွေ အထပ်ထပ်ကြီးနေမှာ သေချာတယ်”

စိတ်မကောင်းကြီးစွာနှင့် တွေးမိပါသည်။

“တကယ်လား သမီးမှာ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲလား သမီးရယ်၊ ဘိုးဘိုးကို အားမနာနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုးဘိုး”

“ဘိုးဘိုးကို သမီး အဘိုးအရင်းလို သဘောထား၊ ဘာအဆို ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်နိုင်တယ်နော်၊ သားကို မတော့နပ်တာ ရှိရင်လဲ ဘိုးဘိုးကို ပြော သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချစ်မြတ်နိုးခေ၏ ရင်ထဲမှာ ပို၍ ပို၍ စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာ ဖြစ်ရပါသည်။ ဦးသာမြတ်ကို လိမ်လည် လှည့်ဖြားမိသည့် အတွက်လည်း နောင်တရ၍ မဆုံးပါ။

“ဘိုးဘိုးရယ် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့နော်၊ မြတ်နိုးခေနဲ့ ကိုကိုက မြေပြေလည်လည် ရှိပါတယ်”

“အင်း ဒီကလေးက ဘိုးဘိုး အလိုလိုက်ထားဟော ဆိုးချင် တယ်ကွယ်၊ သမီးပေါ်မှာပါ ဆိုးမှာစိုးလို့ ဘိုးဘိုးက ပြောတာပါ”

ချစ်မြတ်နိုးခေက ပါးလေးခွက်အောင်ပင် ပြုံးလိုက်ရပါသည်။

“သားက တစ်ခါတစ်ခါ သိပ် ဇွတ်တံရွတ်နိုင်တာ၊ သူ လုပ်ချင်တာ ဇွတ်တိုး လုပ်တတ်လွန်းလို့ သမီးအပေါ်မှာ အနိုင်ယူမှာ စိုးတယ်၊ သူ့ကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့ သိလား”

မြေးဖြစ်သူကို ဆိုးတယ် ဆိုပြီး နှုတ်မှ တဖွဖွ ပြောနေ သော်လည်း ဦးသာမြတ်၏ မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ မြေးကို ဘယ် လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ၏ အမူအရာက ဖော်ပြနေသည်။

မြေးဆိုးကြောင်းကို ချစ်စနိုးနှင့် ပြောနေမှန်း ပေါ်လွင်လှသည်။ အဘိုး၏ အချစ်တွေကို ဓာတ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရနေသော ရဲဝံ့အတွက် ချစ်မြတ်နိုးခေ ကြည်နူးနေပါသည်။

ချစ်မြတ်နိုးခေ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆက်တည်း ကြေကြေကွဲကွဲ လေး တွေးလိုက်ပါသည်။ သူမတို့၏ ဟန်ဆောင်ဇာတ်လမ်းကို ဦးသာမြတ်အား ဖွင့်ပြောပြီး ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်လိုက်လျှင်

ကောင်းလေမလား။ ယခုလို လိမ်ရညာရတာ သူမ စိတ်ပင်ဝန်း၊ လူမင်ပန်း ရှိလှပါပြီ။

“အို... ပြောလိုက်ရင် ကိုရဲဝံ့အပေါ် ငါ ကတိပျက်သလို ဖြစ်ရတော့မယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ အစီအစဉ်တွေ ပျက်ရလိမ့်မယ်၊ ဖွင့်ပြောလို့ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ”

ပွင့်အန်ထွက်တော့မည့် စကားများကို အချိန်မီ ထိန်းအုပ်လိုက် ပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးခေနှင့် ဦးသာမြတ်တို့ စကားကောင်းနေတုန်း ရဲဝံ့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးခေ ဘိုးဘိုးက ကိုကိုအကြောင်း မကောင်းတာတွေ တော့ မပြောဘူး မဟုတ်လား”

ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စပ်ဖြီးဖြီး မျက်နှာနှင့် ရဲဝံ့က မေးသည်။

“သားက ဘိုးဘိုးကို ဒေါက်မြတ်လိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟား... ဟား ဘိုးဘိုးက ခေတ်မီတယ်ဗျ”

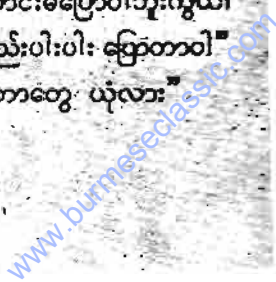
ရဲဝံ့က အသံကျယ်ကြီးဖြင့် အဘိုးကိုကြည့်ပြီး တဟားဟားနှင့် ရယ်ပါလေသည်။

“သား အကြောင်း ဘာမှ မကောင်းမပြောပါဘူးကွယ်၊ ဘိုးဘိုးကို ဗိုလ်ကျတဲ့ အကြောင်းသာ နည်းနည်းပါးပါး ပြောတာပါ”

“ကဲ... ချစ်မြတ်နိုး ဘိုးဘိုး ပြောတာတွေ ယုံလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ယုံပါတယ်”

“ဟာကွာ သေလိုက်ပါတော့”

ရဲဝံ့က နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ရင်း ချုံ့မဲ့စွာ ညည်းတွား လိုက်သည်။ သူ၏ ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေနှင့် ဦးသာမြတ် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပါသည်။

“သမီး ဒီမှာ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်နော်”

“ဟုတ်တယ် အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ကွာ”

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်လုံးက တားသဖြင့် ထိုနေ့ညစာ ရဲဝံ့ ၏ အိမ်မှာ ထမင်းစားဖြစ်လိုက်သည်။ စားသောက်ပြီး ရဲဝံ့က ပြန်လိုက်ပို့ပေးသည်။ လမ်းမှာ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ရဲဝံ့က မေးသည်။

“ဘိုးဘိုးက ချစ်မြတ်နိုးကို ဘာတွေ ပြောတာလဲ”

“စုံလို့ ကိုရဲဝံ့ ဆိုးတဲ့အကြောင်းပေါ့၊ မြတ်နိုးဝေလေ ဘိုးဘိုးကို ခင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လေ ဆက်လိမ့်ညာရမှာတောင် စိတ်ထဲ မရဲဘူး သိလား”

“အမယ်လေး ချစ်မြတ်နိုးရယ်၊ ဘိုးဘိုးအပြောကို ကျပြီး အဖြစ်မှန်ကိုတော့ မပြောလိုက်ပါနဲ့ဦးနော်၊ တော်ကြာ တို့ မဟာဒုက္ခ ရောက်နေပါမယ်”

“ပထမ ငွေတောင် ပြောချင်တာ၊ နောက်မှ ကိုရဲဝံ့ကို သနားလို့ သိလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ သနားလက်စနဲ့ ဆက်ပြီး သနားနေ ပါဦးနော်”

စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားမှ ရဲဝံ့၏ အမူအရာကိုကြည့်ပြီး လဲ့လဲ့ လေး ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

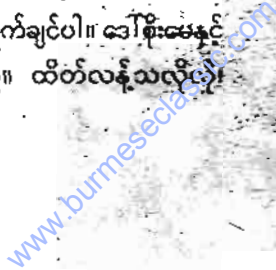
ဒီနေ့ စနေနေ့မို့ သင်တန်းပိတ်ရက် ဖြစ်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ က အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ဒေါ်မြင့်သောင်းနှင့်အတူ ကူလုပ်နေသည်။ ထိုစဉ် ရဲဝံ့ ရောက်လာပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးရေ၊ မေမေက တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ သူ့အိမ်လိုက် လည်ပါဦးကွာ”

ဈေးစပ်တုန်းက တစ်ခါသာ ဒေါ်စိုးမေနှင့် တွေ့ဆုံဖူးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်စိုးမေကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ မြင်မြင်ချင်းပဲ မခင်တွယ်မိသော စိတ်တွေ ရှိခဲ့ပါသည်။

ယခုလို ရဲဝံ့က အိမ်လည်ခေါ်တော့ မလိုက်ချင်ပါ။ ဒေါ်စိုးမေနှင့် တွေ့ရမှာ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ထိတ်လန့်သလိုလို့ ခိုးရှုံ့သလိုလိုနှင့်ပါ။

“မြတ်နိုးဝေ မလိုက်ချင်ဘူး”

မျက်နှာစုစုလေးဖြင့် မကြည်မလင်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောလိုက်သည်။

“မေမေက ချစ်မြတ်နိုးကို သိပ်တွေ့ချင်လို့ပါ”

“အို... ဒုက္ခပါပဲ။ မလိုက်ချင်ပါဘူးဆိုနေ”

တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောနေရာမှ ချစ်မြတ်နိုးဝေထံမှ အသံက ဆောင့်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ထိုစကားစုကို ဒေါ်တရင်လှက ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သည်။ နေမကောင်း၍ ဈေးမထွက်သော ဒေါ်တင်လှက အိမ်မှာရှိနေသည်က ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကံမကောင်းဖို့ ဖြစ်လာသည်။

“ဟဲ့... မြတ်နိုးဝေ လိုက်သွားပါလား၊ ညည်းက တော်တော်နဲ့ တိုက်တဲ့ ကလေးမ”

ဘုမသိ ဘမသိဝင်ပြီး စွက်လိုက်သည်။ ဒီတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရဲဝံ့ကို ဆက်လက် ငြင်းဆန်လို့ မကောင်းတော့ပါ။

“ခေါ်သွား လူလေး၊ မင်းရဲ့ မြတ်နိုးဝေက ဒီလိုပဲ ဘာမှ အလိုက်သိတတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဒေါ်ပွပွနှင့် ရဲဝံ့ကို အသံတိတ်ရန်တွေ့ပြီး မျက်စောင်းနက်နက် ဒက်ခနဲ ထိုးလိုက်ပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးကလဲကွာ၊ လိမ္မာပါတယ် လိုက်ခဲ့နော်”

ရဲဝံ့က ပိုပိုသာလေးအတွန့်အတက်နေသဖြင့် ဆွဲရိုက်ချင်စိတ် ပင် ပေါက်လာသည်။

“ဒါဆို ရေချိုးဦးမယ် စောင့်ပေါ့”

မကျေမနပ် ပြောပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

“နေနှင့်ဦး မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပညာပေးလိုက်မယ်”

စိတ်ထဲက မကျေမနပ်နှင့် တေးပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်ပြီး အကြာကြီး ရေချိုးသည်။ ပြီးတော့ အချိန်ဆွဲပြီး အလှပြင်သည်။ ဒေါ်တင်လှက ရဲဝံ့ကို အားနာ၍ ထိုင်ညှော်ခဲနေရင်း ညောင်းပင်လာချေပြီ။ မကျေမနပ်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေထံသို့ ထထွက်ခဲ့သည်။ မှန်ရှေ့မှာ မှန်နဲ့သော ခြယ်သနေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး။

“ဟဲ့... မိမြတ်နိုးဝေ ရေချိုးအလှပြင်တာ ဒီတစ်သက် ပြီးဦးမှာလား၊ ဟိုမှာ စောင့်နေရတဲ့လူကို အားနာဦးမှပေါ့”

“ပြီးခါနီးပါပြီ”

“ဟွန်း... ညည်းအချိုးတွေမသိရင် ခက်မယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ယောက်ျား မ တော်ရတော့မယ့်သူကို မလေးမစား လုပ်တာ မကြိုက်ဘူးနော်”

“ဟွန်း... ဘာမှဖြင့် မသိဘဲနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ပိုရန်ကော”

စိတ်ထဲမှ ရှုံ့မဲ့ပြီး ဒေါ်တင်လှကို ပြောလိုက်သည်။

“ခု မြန်မြန်လုပ်ပြီး ဆင်းခဲ့”

တစ်ချက်လွှတ်အိမ်နဲ့ပေးပြီး ဒေါ်တင်လှက ပြန်ကွက်သွားသည်။ သူ့နောက်ကျောပြင်ကို လျှာလေး တစ်လစ်ထုတ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောပြလိုက်သည်။

မှန်နေအောင်လှသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ရဲဝံ့၏ ခုင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်သွားရပါသည်။ စောင့်ဆိုင်းနေရတာကိုပင်

စိတ်တိုဖို့ မေ့သွားသည်။

“လာလေ သွားစို့”

ရဲဝံ့ကို အချိန်အကြာကြီး စောင့်ခိုင်းပြီး နှိပ်စက်ပြီးမှ ချစ်မြတ်နိုး
ခေက မျက်နှာချိုသွားလိုက်သည်။ အနားတွင်ရှိနေသော ဒေါ်တင်လှ၏
ရန်ကလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

ရဲဝံ့နှင့်အတူ ဒေါ်စိုးမေ ရှိရာသို့ လိုက်ခဲ့ရပါသည်။ လမ်းမှာ
စကားတပြောပြောနှင့် လာခဲ့ရင်း ရန်ကုန် အင်းစိန် လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ
သမိုင်းမှတ်တိုင်အနီးရှိ ဒေါ်စိုးမေ၏ အိမ်သို့ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

ခြံဝန်းက သိပ်မကျယ်ပါ။ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကတော့
ခန့်ခန့်ထည်ထည် ရှိလှပါသည်။ ကားရပ်သာရုံရှိသော ခြံထဲသို့ ရဲဝံ့
က ကားကို မောင်းဝင်ခဲ့သည်။

“ကိုရဲဝံ့အမေကု ဒီမှာတစ်ယောက်တည်းနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ ဆုံးသွားတဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းရဲ့
သမီးနဲ့ နေတာပါ”

“ကိုရဲဝံ့က သူနဲ့ လာမနေဘူးလား”

“တစ်ခါတလေတော့ နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးက မကြိုက်
လို့ တစ်ရက်နှစ်ရက်ထက် ပိုပြီး မနေရဲဘူး”

အိမ်ဆီသို့ လှမ်းနေကြပြီမို့ စကားတွေလည်း ပြတ်သွားပါ
သည်။ ဒေါ်စိုးမေက လှမ်းကြိုနေလေသည်။ ပျံလန်နေအောင် ပြင်ဆင်
ထားသော ဒေါ်စိုးမေက အချိုသာဆုံးသော အပြုံးတွေနှင့် ချစ်မြတ်နိုး
ခေကို နှုတ်ဆက်နေပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးခေကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ အန်တီက မှာလိုက်တာပါ
ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒေါ်စိုးမေ၏ နေပုံထိုင်ပုံ၊ ပြောပုံဆိုပုံကို
ချစ်မြတ်နိုးခေက မနှစ်သက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခေက ဟန်ဆောင်
ပြုံးနှင့် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“အေးအေးဆေးဆေး နေပြီးမှ ပြန်နော် ချစ်မြတ်နိုးခေ”

ထိုင်ပင်မထိုင်ရသေးခင် ဒေါ်စိုးမေက ချစ်မြတ်နိုးခေကို
အချိန်အကြာကြီးနေအောင် ပြောနေပါသည်။

“ဟင်း... ဒုက္ခပါပဲ၊ လာတောင် မလာချင်တဲ့ လူကို အချိန်

အကြာကြီး နေခိုင်းနေပြန်ပါပြီ”

စိတ်ညစ်ညူးစွာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးခေက တွေးလိုက်ပါသည်။
ဆည်အမျိုးသမီးကြီးနှင့် စကားပြောလိုစိတ် ချစ်မြတ်နိုးခေမှာ အလှည့်
ခရီးပါ။ ယခုတောင် မလွဲသာ လွန်းလို့ လာခဲ့ရသည်ပဲ။

ဒေါ်စိုးမေက ရွန်းရွန်းဝေအောင် စကားတွေ ပြောနေသည်။

ချစ်မြတ်နိုးခေခမျာ မချီသွားပြီလေး လုပ်နေရသည်။

“ကျွန်တော် အချိန်မရဘူး မေမေ၊ ဒါကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးကို

အထပ် ခေါ်ခဲ့တာပါ”

“သား သွားစရာရှိတာ သွားလေ၊ ချစ်မြတ်နိုးခေကို ထားခဲ့လေ၊

ငါ့အဖို့ ပြန်လာခေါ်လေ”

စိတ်အိုက်နေရှာသော ချစ်မြတ်နိုးခေကို ကြည့်ပြီး အကျဉ်း

အကျပ်ထဲမှ လွတ်လပ်ပြေလည်ရန် ရဲဝံ့က ပြောသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်စိုးမေက ဇွတ်အတင်း ခေါ်နေပါသည်။

“သူလဲ မအားဘူး မေမေရဲ့”

“အို... မေမေနဲ့ စကားပြောချင်လို့ မအားလဲ မေမေအတွက် အားလိုက်ပါကွယ်”

“ကျွတ်”

ရဲဝံ့က စိတ်ရွပ်ရွပ်နှင့် စုပ်သတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်စိုးမေနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေကို ကြာကြာ တွေ့ပေးလိုစိတ် မရှိသော ရဲဝံ့ စိတ်ညစ် သွားရပါတော့သည်။

“မေမေရယ်၊ ချစ်မြတ်နိုးကိုတော့ အားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ကိုယ့် ချွေးမလောင်းပဲ၊ ဘာ အားနာစရာလိုလဲ နော် မဟုတ် ဘူးလား”

သားဖြစ်သူကို ပြောရင်းနှင့် ဒေါ်စိုးမေက ချစ်မြတ်နိုးထဲ ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မလွဲသာသော အပြုံးနှင့်သာ တုံ့ပြန်လိုက် လေသည်။ ဒေါ်စိုးမေက စားစရာ သောက်စရာများကို ပြင်ဆင်ထားပြီး သားမို့ အသင့်ရှိနေသော စားစရာတွေဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း သူကချည်း ခိုင်ခံ့စကားပြောနေသည်။

“မေမေက သားကို သိပ် အံ့ဩနေတာ၊ သားချစ်သူထားလို့ ဖြစ်တာ မေမေတောင် မသိလိုက်ဘူးကွယ်”

သားကိုကြည့်ရင်း အပြုံးအရယ်နှင့် ဒေါ်စိုးမေက ပြောနေသည်။

လည်း သူမ မကျေမနပ်ဖြစ်၍ ပြောသည်ကို ချစ်မြတ်နိုးဝေရာ ရဲဝံ့ပါ သိလိုက်သည်။

“ဪ... မေမေကလဲ သားချစ်သူထားတာ မေမေကို ပြော လို့ ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ”

“စေ့စပ်တော့မယ်ဆိုမှ သိရတော့ မေမေဖြင့် မယုံနိုင်ဘူး သိလား၊ ဒါနဲ့ သားနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဘယ်တုန်းက စတွေ့ကြ တာလဲ”

သားဖြစ်သူကိုပြောရင်းမှ ဖျတ်ခနဲ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို လှည့်စား လိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ အငိုက်မိသွားပါသည်။ သည်လိုလုံးဝ မေးမည်လို့ မမျှော်လင့်ထားစဉ် ရုတ်တရက် မေးလိုက်တော့ ဘယ်လို ပြန်ဖြေရမှန်း မသိပါ။

မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် အူကြောင်ကြောင် မျက်နှာလေးဖြင့် ရဲဝံ့ အား စစ်ကူတောင်းခွာနှင့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အန်တီက သိချင်လို့ပါ၊ သားက လျှို့လွန်းတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကိုပဲ မေးရမှာပဲ”

ရဲဝံ့က အချိန်မီ ကြားဝင်လိုက်ရပါသည်။ ဘာဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရှာသော ချစ်မြတ်နိုးဝေအား နှစ်သိမ့်ပြုံးလေးဖြင့် အားထေး လိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးနဲ့ သားကစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းနှီးနေ တာ ကြာပါပြီ မေမေရဲ့”

“ကြာပြီသာပြောတယ်၊ မေမေကိုဖြင့် တစ်ခါမှ ချစ်မြတ်နိုးဝေရဲ့

နာမည်မပြောဖူးပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်စိုးမေက သံသယ ရနဲ့ များ စွန်းနေသော လေသံဖြင့်ပြောသည်။

“မေမေ့ကို မပြောဖြစ်ခဲ့လို့ပါ”

“အေးလေ ထားပါတော့ ဒါနဲ့ သားက နယ်မှာနေပြီး ချစ်မြတ်နိုးစေနဲ့ ဘယ်လိုဆိုကြတာလဲ မေမေဖြင့် တွေးမရဘူး”

“သား သူငယ်ချင်းနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက အိမ်နီးနားချင်း သိပ်ခင်ကြတာပါ။ သူ့ဆီသွားရင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေနဲ့ ဆုံခဲ့တာပါ မေမေ”

စပ်စပ်စုစု လုပ်လွန်းနေသော မိခင်အား ရဲဝံ့က စိတ်တိုလာပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေနှင့် မိမိတို့၏ ကိစ္စကို တမင် အစ်အောက်နေမှန်း ရဲဝံ့ သိပါသည်။

“သားက ချစ်သူထားမယ့် ထားတော့လဲ ချက်ချင်း ကြီးနေပါ။ မေမေ အရင်တုန်းက အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ပြောတုန်းက ခါးခါးတူးတူး ငြင်းဆန်ခဲ့တာ။ ခုတော့ ဝုန်းခနဲစေ့စပ်လိုက်တာပဲ။ မေမေဖြင့် ပထမအိပ်မက်များ မက်နေသလားလို့”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိတ်ထဲ ဒေါ်စိုးမေကို ပို၍သဘောမတွေ့ ပြစ်လာသည်။ ဒေါ်စိုးမေ၏ မေးဟန်ပြောဟန်က မယုံသလိုလို ခနဲ သလိုလိုပါ။

“ဒါပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို မြင်မြင်ချင်း မေမေက သမီးလေးကို ချစ်မိပါတယ်။ သူလေးက ချောလွန်းတော့ သား ပစ်ကျသွားတယ် ထင်တယ်”

ရယ် သွမ်းဆွေးပြီး ဒေါ်စိုးမေက ပြောပြန်သည်။

“အန်တိုဆီလဲ မကြာခဏ လာလည်ပါ ချစ်မြတ်နိုးဝေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့ သားတို့ ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

“လို့ပါသေးတယ် မေမေ၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ခုလာလောဆယ် လက်မထပ်ချင်သေးလို့ပါ”

ဒေါ်စိုးမေ၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ကျေနပ်ပြီး တစ်ခုဖြတ်ပြေးသွားသည်။ သူမ၏ စိတ်ထဲက ရဲဝံ့ လောလောဆယ်ဆယ် လက်မထပ်သေးသည်ကို သိပ်ကို ကျေနပ်နေပါသည်။

“သားကလဲ ခုတလော မေမေ့ဆီကို အလာကျတယ်ကွယ်၊ လွင့်လွင့်က တစ်မေးတည်း မေးနေတယ် သီလား၊ သားက လွင့်လွင့်ဆီမှာ သိပ် သူစိမ်းဆန်တာပဲ”

လွင့်လွင့်ဆိုသော အမည်ကြားလိုက်သည်နှင့် ရဲဝံ့၏ မျက်နှာက တည်ဆင်းသွားသည်။ ဒေါ်စိုးမေကို မကျေနပ်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် တြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“လွင့်လွင့်ခမျာ သားမလာလို့ သားဆီတောင် သူလိုက်လာလို့တဲ့”

“ကဲ... မေမေ ကျွန်တော် အချိန်မရလို့ ပြန်ဦးမယ်၊ နောက် ချစ်မြတ်နိုးဝေလဲ သွားစရာ ရှိသေးလို့ပါ”

ရုတ်တရက်ကြီး မျက်နှာထန်သွားသော ရဲဝံ့ကို နားမလည်စွာ

ချစ်မြတ်နိုးစေက ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာက မိုင်းစေ သွားသည်။

“အေးကွယ်... တားမရလဲ ပြန်ကြပေါ့၊ ဒါထဲမှ ချစ်မြတ် နိုးစေ အန်တီဆီကို လာလည်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ချစ်မြတ်နိုးစေနှင့် ရဲဝံ့ကို တံခါးပေါက်ဝထိ ဒေါ်စိုးမေက လိုက်ပို့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးထွက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ် ကြီး ဒေါ်စိုးမေက ပြုံးလိုက်ပါသည်။

သူမ၏ ပထမဦးဆုံး ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားတစ်စင်းက ချစ်မြတ်နိုးစေအား တည့်တည့်မဟုတ်သော်လည်း သီကာ ပွတ်ကာ ရုပ်ဖြတ်သွားလေပြီ။

* * *

ဒေါ်စိုးမေ၏ အိမ်ရိပ်မှလွတ်မှ ချစ်မြတ်နိုးစေက ပင့်သက် နက်နက်ကို ရှိုက်လိုက်သည်။

“ဟူး... ခုမှပဲစိတ်ချမ်းသာတော့တယ်”

ရဲဝံ့က အပြုံးမျက်နှာဖြင့် သူမကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုး တော်တော် စိတ်ညစ်သွားလား”

“ညစ်တာပေါ့၊ သူ မေးလာမယ့် မေးခွန်းတွေကို ကြောက်နေ တယ်၊ မြတ်နိုးစေ ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိဘူး”

မျက်နှာရှုံ့ရှုံ့လေးဖြင့် ရဲဝံ့ကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ အန်တီမေးတာ ဘာဖြေရမှန်းမသိဖြစ်နေတုန်း ကိုရဲဝံ့က ဝင်ဖြေလို့သာပေါ့”

“သိတယ် မေ့အကြောင်းကို သိလို့ ဝင်ဖြေလိုက်တာ၊ ချစ်မြတ် နိုးစေ ဖြေရင် သူ ဆက်မေးနေဦးမှာ၊ ဒါကြောင့် ပြတ်အောင် ပြတ်လိုက်

တာ”

“ကိုရဲဝံ့က အမေက ဒီစေ့စပ်တဲ့ကိစ္စကို မယုံသလိုပဲနော်”

“အင်း... သူ မယုံဘူးဆိုရင်လဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ အစက တို့က ချစ်မြတ်နိုးအကြောင်း ဘာမှမပြောခဲ့ဘဲ ရုတ်တရက်ကြီး စေ့စပ်လိုက်တာကိုး”

“မယုံသင်္ကာဖြစ်ပြီး နောက်ကျ သူ မေးလားမြန်းလား ပိုလုပ်နေရင် ဒုက္ခပဲ”

“ဒါက တို့နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးပေါ်မှ မှုတည်နေတာပဲ၊ တို့နှစ်ယောက် မူမပျက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ တို့လုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စက မင်းနဲ့ တို့ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ သိတာ မဟုတ်တာပဲ”

“မြတ်နိုးစေကို နောက်တစ်ခါ ကိုရဲဝံ့ မေမေခေါ်ရင် ဆင်ခြေ တစ်မျိုးမျိုး ပေးလိုက်ပါ၊ သူနဲ့ မြတ်နိုးစေ မတွေ့ချင်ဘူး၊ တစ်ခါမှ မညာဖူးဘဲ ညာရတာ မနေတတ်ဘူး”

“သူ အစီအစဉ်တာနဲ့ မြတ်နိုးစေ မညာတတ်တာနဲ့ အကိုက်ပဲ၊ တော်ကြာ လိမ်တဲ့ကိစ္စ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားလိမ့်မယ်”

“အေးပါကွာ၊ တတ်နိုင်သမျှ မေမေနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးကို ပေးမတွေ့ဘူးနော်”

ချစ်မြတ်နိုးစေ စိတ်ကျေနပ်စေရန် ရဲဝံ့က ပြောရပါသည်။

“မြတ်နိုးစေတော့လေ ရှေ့ဆက်ပြီး စခန်းသွားရဖို့ အရေးတွေးပြီး တကယ် စိတ်လေးတယ် သိလား”

“စိတ်ရှုပ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ တို့တာဝန်အကုန်ထား၊ ချစ်မြတ်နိုး အနေ

မကျပ်အောင် တို့ကြံပါ့မယ်”

ရင်သိမ်တုန်အောင် ချစ်မြတ်နိုးနေမိသည့် မိန်းမချောလေး၊ မျက်နှာညိုလျှင် ရဲဝံ့လည်း ရင်ထဲကျပ်သိပ်မောရပါသည်။ အနေနီးလာလေလေ၊ ရင်ထဲမှ သံယောဇဉ်မျှင်တွေ ခိုင်မြဲလာလေမို့ ကြာလျှင် ရဲဝံ့အတွက် ခက်ရပါလိမ့်မည်။

“ချစ်မြတ်နိုး အိမ်ပြန်မှာလားဟင်”

“အင်း”

“မြို့ထဲမှာ တစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်လေ”

“ဟင့်အင်း မြတ်နိုးစေ အိမ်ပဲ ပြန်ချင်ပါတယ်”

ချောမွေ့တည်ကြည်နေသော ရဲဝံ့၏ မျက်နှာကို ပျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးက မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

ရဲဝံ့နှင့် တွဲတွဲသွားသွား လုပ်ရသည့်အလုပ်ကို မလွဲသာလွန်းမှ ချစ်မြတ်နိုးစေ လုပ်ချင်ပါသည်။

တတ်နိုင်လျှင် ရဲဝံ့နှင့် ဝေးဝေး နေချင်ပါသည်။

ဒီလို နေချင်သည်က ရဲဝံ့ကို မုန်းသည့်စိတ်၊ မခင်သည့် စိတ်ကြောင့် မဟုတ်ပါ။ စွဲမက်စရာ ကောင်းလွန်းသော ရဲဝံ့အပေါ် မညွတ်မိအောင် ထိန်းနေသည့်ကြားက မတော်တဆ ချစ်သွားမှာ ခိုးရိမ်လွန်းလို့ပါ။

“ကြိုက်စရာ အရည်အချင်းတွေ ပြည့်လျှံနေတဲ့ လူအပေါ် ကြာရှည် ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားက တောင့်ခံနိုင်ပါ့မလား”

မိမိကို မယုံရဲရဲ၊ မယုံဝံ့ဝံ့ ဖြစ်နေရပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေကို

အိမ်ပြန်ပို့ပေးပြီး ရဲဝံ့က ပြန်သွားသည်။

တိတ်တခိုး မြတ်နိုးနေရသူလေး၏ ပုံရိပ်လေး သူ၏ နှလုံးသား မှာ စွဲပြီး ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဟင်း... မလွယ်ပါလား”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း သူမ၏ အခန်းသို့ ကုန်း၍ တက်သွားသည်။ ဒေါ်ခင်မြက သူမနောက်မှ အခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်လာပြီး...

“သမီးရေ သမီးအတွက် စာတစ်စောင် မနေ့ကပဲ ရောက်တာ၊ မေမေပေးဖို့ မေနေလို့ကွယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကို”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ထူးထူးဆန်းဆန်း ရောက်လာသော စာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် လိပ်စာတပ်ထားသဖြင့် လက်ရေးကို ခန့်မှန်းမရ၍ ဘယ်သူ့စာမှန်းမသိပါ။

ဒေါ်ခင်မြက စာအိတ်ကိုပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက သွက်သွက်လေး စာအိတ်ကို ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ လက်ရေးကို မြင်လိုက်သည့်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေး ဝင်းပသွားသည်။

“ဟယ်... ကိုလူကြီး စာရေးလိုက်တာကိုး”

ဝမ်းသာအားရနှင့် စာကို ဒရောသောပါး ဖတ်နေပါသည်။ လူမော်က အကြောင်းစုံကိုရေးထားသည်။ သူ့အလုပ်လုပ်ရတာအဆင်

ပြေကြောင်း ရဲဝံ့နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း နောက်ပြီး အိမ်က လူတွေအကြောင်းကိုလည်း မေးထားသည်။ သူ၏ လိပ်စာကိုလည်း ချစ်မြတ်နိုးဝေအား ပေးလိုက်သည်။

သူ့ထံသို့ မကြာခင်က စာရေးပါဟုလည်း မှာထားသည်။ သူ၏ မိခင် ဒေါ်စုစုထံသို့လည်း မြတ်နိုးဝေ၏ စာနှင့်အတူ ရေးခဲ့ကြောင်း၊ ရဲဝံ့နှင့် သူမ၏ အခြေအနေကို တိတိကျကျ သိချင်ပါ သည်ဟု၍လည်း ရေးထားသည်။

လူမော် အဆင်ပြေသည်ကို သိရ၍ ချစ်မြတ်နိုးဝေ လွန်စွာ ဝမ်းသာနေပါသည်။ သူ့အတွက်မူစွန့်စားရကျိုး နပ်လေပြီမို့ ဝီတိ ဖြာနေပါသည်။

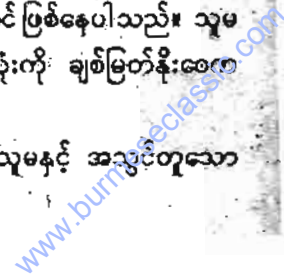
“ညကျမှ အေးအေးနေးနေး ကိုလူကြီးဆီ စာရေးရမယ်”

လူမော်၏ စာကို လုံခြုံသော နေရာမှာ သိမ်းထားလိုက်သည်။

ရဲဝံ့တို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဒေါ်စိုးမေ၏ ရင်ထဲတွင် မလိုမုန်းထား အမုန်းပွားသော စိတ်တွေ မုန်းတိုင်း ထန်နေသည်။

သားဖြစ်သူ၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားသော မိန်းကလေး အပေါ် ဘယ်လိုမှ မေတ္တာထား၍ မရုံအောင် ဖြစ်နေပါသည်။ သူမ ကြံရွယ်ထားသော အကြံအစည်တွေအားလုံးကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက ခြေဖျက်လိုက်သည်ကြောင့်ပါ။

သား ရဲဝံ့အား သူမ ချစ်ခင်သော သူမနှင့် အသွင်တူသော

မိန်းကလေးနှင့်သာ ရစေချင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် လွင့်လွင့်ဆိုသော မိန်းကလေးကိုပါ။ လွင့်လွင့်နှင့် ရဲဝံ့ကို ပေးစားဖို့ သူမ အကြံကြီးစွာ ကြံရွယ်ခဲ့ပါသည်။

ရဲဝံ့က အဘိုးနှင့် နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဘွဲ့ရပြီး နယ်မှာ သွား၍ စီးပွားရေး လုပ်သည်တို့က တစ်ကြောင်းမို့ ရဲဝံ့နှင့် သူမ အလှမ်းကွာခဲ့ပါသည်။

အနေဝေးတော့ ရဲဝံ့ကို သိမ်းသွင်းရန်မှာလည်း အခက်တွေ့ ခဲ့ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အခွင့်ရတိုင်း လွင့်လွင့်ကို စိတ်ဝင်စားရန် သားကို အမျိုးမျိုး ဖြားယောင်းခဲ့သည်။

ရဲဝံ့က လွင့်လွင့်ကို လုံးဝ စိတ်ကူးထဲမထည့်ပါ။ မိခင်၏ မာယာကို အလိမ္မာနည်းနှင့်သာ ရှောင်ရှားခဲ့သည်။ လွင့်လွင့်ကလည်း ရဲဝံ့ကို သိပ် အရေးပေးလွန်းလှသည်။ ရေလာမြောင်းပေးဆိုသော စကားက လွင့်လွင့်အတွက် မလုံလောက်ပါ။ ရေလာချောင်းပေးလို့ ပြောမှ အလောတော်လောက် ရှိပေမည်။

မြောင်တင်းတင်းကြီး အခွင့်အရေးတွေ ပေးလွန်းနေတော့ ရဲဝံ့မှာ မနည်းကြီးကို ရှောင်တိမ်းနေရပါသည်။ လွင့်လွင့်က မိခင်နှင့် အတူနေရသောကြောင့် လွင့်လွင့်ကို ရှောင်တိမ်းရတာ လွန်စွာ ခက်ခဲလှသည်။ နောက်ဆုံးတော့ လွင့်လွင့်ကို ရှောင်ရင်း မိခင်ဆီသို့ အလာ ကျရလေသည်။

ဒေါ်စိုးမေ၏ မျက်နှာက ရုပ်ဆိုးလောက်အောင် မဲ့နေသည်။ သူမ၏ မျက်စိထဲတွင် ချစ်မြတ်နိုးစေကို လုံးဝကြည့်မရပါ။ ချစ်မြတ်

နိုးဝေသည် သူမတို့၏ အကြံအစည်ကို နှောင့်ယှက်သော တကယ့် အဓိက ရန်သူပါ။

“သင်းလေး ဂြိုဟ်မွေလိုပေါ့၊ နို့မို့ဆို သားကို တဖြည်းဖြည်း သိမ်းသွင်းလို့ရမှာ”

ကျစ်ခနဲ မြည်အောင် အံ့ကို ကြိတ်လိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေ အား နုတ်နုတ်စဉ်းပစ်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်နေပါသည်။

“ဒီ မကောင်းဆိုးဝါး ကောင်မလေးနဲ့ သားကို ရအောင်ကိ ခွဲပစ်မယ်”

မလိုတမာ စိတ်များဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် ကြိုးဝါးလိုက်ပါ သည်။

စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် ထိုင်ဖွာရင်း ဒေါ်စိုးမေက ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်နေပါသည်။ ရဲဝံ့ လက်မထပ်ဖြစ်အောင် ဖေစပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို မရမက ဖျက်ပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

မျက်ခုံးနှစ်ခု ကျုံ့နေအောင် စုပြီး မကောင်းစိတ်တွေ တွေးနေ သော ဒေါ်စိုးမေ၏ အပါးသို့ အပြင်မှ ပြန်လာသော လွင့်လွင့် ရောက်လာသည်။

“မေမေစိုး မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ပြီး ဘာတွေ စဉ်းစားနေ တာလဲ”

ခွဲချပုတ်ပုတ် လေသံနှင့် သူမ၏ လက်မောင်းအိုးကို ဖက်တယူပြီး လွင့်လွင့်က မေးသည်။

“ဟယ်... သမီး လွင့်တောင် ပြန်လာပြီကိုး”

ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသော ပြင်ဆင်မှုများဖြင့် လှပချောမွေ့နေသော လွင့်လွင့်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်စိုးမေ၏ မျက်နှာဝယ်အပြုံးတွေ လျှစ်တစ်ပြက်အတွင်း ရောက်လာသည်။

“သားနဲ့ သူ့ကောင်မလေး အိမ်ကို လာသွားယ်”

ရဲဝံ့အကြောင်း ပြောလိုက်တော့ လွင့်လွင့်၏ မျက်နှာထဲ ချက်ချင်း ညှိုးဆင်းသွားသည်။

“ဟင်... ဟုတ်လား လွင့်နဲ့တောင် မတွေ့လိုက်ဘူး၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ချောလားဟင်”

“ချောတော့ ချောပါတယ်၊ ငယ်လဲငယ်တယ်၊ ဒါတွေ မေမေစိုးဖြင့် လုံးဝ ကြည့်မရပါဘူး”

“ကြည့်မရလဲ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ မေမေစိုးရဲ့။ ဦးသာမြတ်တော် လိုလိုချင်ချင် စေ့စပ်ပေးပြီးသား၊ နောက် ကိုရဲကလဲ သူ့ကို ချစ်ခင်စုံမက်နေတာ မဟုတ်လား”

“မေမေစိုး စိတ်ထင်တော့ ဒီကလေးမ သားကို အမိဖမ်းလိုက်တာ ထင်တယ်”

“လွင့်တော့ မထင်ပါဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကိုရဲက အိမ်ဖမ်းလိုရတဲ့ လူစားမှ မဟုတ်တာဘဲ”

လွင့်လွင့်က မျက်နှာညှိုးညှိုးနှင့် ပြောသည်။ ရဲဝံ့ကို အမိဖမ်းမရဘူးဆိုတာ သူမ အသိဆုံးပါ။ မိန်းကလေးဘက်က စေတနာထက် ဗရမ္မနှင့် ဖောဖောသိသိကြီး ပေးကမ်းလိုက်လျော့ခဲ့တာတောင် ရဲဝံ့

သူမဘက်သို့ နည်းနည်းလေးမှ ငဲ့ကြည့်ခဲ့သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။

“အို... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေစိုးကတော့ ရအောင်ခွဲမယ်”

“ကြည့်လဲ လုပ်ပါ မေမေစိုးရယ်၊ တော်ကြာ ဦးသာမြတ်ရဲ့ အမျက်တော် ရှပြီး မသထာ ရေစာလေး ရထားတာတွေပါ ကုန်ပါမယ်”

လွင့်လွင့်က စိုးစိုးရိမ်ရိမ်လေး ပြောသည်။ ဦးသာမြတ်လဲစဉ် ထောက်ပံ့နေသော စိရိတ်ဖြင့် ဒေါ်စိုးမေက နေနေရသည် မဟုတ်လား။ ဦးသာမြတ် နတ်ရုပ်ဖြင့် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနေသော မသထာကြေးလေး လက်လွတ်ဆုံးရှုံးမှာ စိုးရိမ်လှပါသည်။

“လွင့်လွင့် ဘာမှ မပူနဲ့ သားရွှေအိုးထမ်းလာတာ မြင်ရအောင် မေမေစိုး ကြိမယ်”

“လွင့်ကတော့ သူ စိတ်ချမ်းသာတာ လုပ်ပါစေလို့ပဲဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“သမီးလွင့်ရယ်၊ ဘာလိုအါလောက်တောင် ကြောင့်ကြကြီး နေတာလဲ၊ မေမေစိုး ကြပါမယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ မေမေ စိုးရဲ့ အကြံအစည်အောင်ကို အောင်စေရမယ်”

လွင့်လွင့်က ဘာမှ စောဒက မတက်တော့ပါ။ ဒေါ်စိုးမေကို လွင့်လွင့် လွန်ဆန်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။ နောက်ပြီး ရဲဝံ့ကို မလွဲသာ၍ စွန့်လွှတ်ရမှာ ဖြစ်သောလည်း ဒေါ်စိုးမေ၏ ကြိုးပမ်းချက်ကြောင့် ရဲဝံ့ သူမဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လာမည်ဆိုလျှင် အတိုင်းထက် အလွန်ပါပဲ။

“ဒါဆိုလဲမေမေစိုး သဘောပါ”

“အေး စိတ်အေးအေးနေ၊ သား ရဲဝံ့ သမီး လွင့်ရှေ့ မကြာခင် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဒေါ်စိုးမေက သူမ၏ အကြံနှင့် သူမ ဟုတ်နေတော့သည်။ အပိုင်တွက်ပြီး အောင်ပွဲခံရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေပါသည်။ သားအဖိုးတန်ရွှေတုန်း ရွှေခဲကြီးကို ဒေါ်စိုးမေက လွင့်လွင့်နှင့်လွဲ၍ ဘယ်သူ့ဆီမှ အပါမခံနိုင်ပါ။ သား ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေကို လွင့်လွင့်သာ ပိုင်ဆိုင်ရမည်။ လွင့်လွင့် ပိုင်ဆိုင်လျှင် သူမချယ်လှယ်ချင်သလို ရမတော့မည်။ လွင့်လွင့်က သူမ၏ လက်ခုပ်ထဲက ရေပါ။

သည်လို ပိုင်ဆိုင်ရလို့က ဒေါ်စိုးမေတို့ ခိုးပေါ်တက်ပြီး အလံ နိုက်လိုက်ဦးမည်။ သူမ၏ လက်သို့ သူ၏ ပစ္စည်းတွေ၊ အဓွေတွေ ရောက်မှာ စိုးလှသော ဦးသာမြတ်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး ကလုံစား ချေလို့ ရပေတော့မည်။

ဒေါ်စိုးမေက သူမစိတ်ကူးနှင့် သူမ ဟုတ်နေပြီး စိတ်လှစ်ပေါ့ပါးသွားပါသည်။

* * *

၂၆

ရဲဝံ့ကချစ်မြတ်နိုးဝေတို့၏ အိမ်သို့ ဝင်ပါ ထွက်ပါများတော့ သူတို့၏ စီးပွားရေး အခြေအနေကို အဖြစ်မှန်အတိုင်း သိရလေပြီ။ ရဲဝံ့က သူတို့မိသားစုကို ကူညီချင်သော စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါက်လာသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေအား သူကူညီချင်သည့် အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ တို့ တစ်ခုပြောမယ်၊ စိတ်မဆိုးဘဲ နားထောင်လော့”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ပြောနေသံကို ဟိုနေ့က ကြားလို့က ခံစားရယ်၊ အရောင်းအဝယ် မကောင်းဘူးလို့ ပြောနေတယ်”

“အင်း... ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကတော့ ညည်းနေတာပဲ”

“သူ့ခမ္ဘာလဲ သနားစရာပါကွာ၊ တာဝန်တွေ သိပ်ကြီးရှာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါကြောင့် သူ့ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူနိုင်အောင် မြတ်နိုးစေ အင်္ကျီချုပ် သင်နေတာပေါ့”

“ဒါကြောင့် တို့ ပြောချင်တာ၊ တို့လေ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို သိမ်ကြီးစေ့မှ ဆိုင်ဖွင့်ပေးချင်တယ်၊ ကုန်လဲပြည့်ပြည့်စုံစုံ တင်ပေးချင်စာယ်၊ ဒါဆို ပိုဟန်ကျမယ် ထင်လို့ပါ”

ဒေါ်သရောင်တို့ဖြင့် တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသော မျက်ဝန်း၏ အကြည့် ရဲဝံ့ထံသို့ အရှိန်နှင့် ပြေးထိသည်။

“ဘာပြောတယ် ကိုရဲဝံ့”

ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ အသံက စူးရှကျယ်လောင်နေသည်။ မျက်နှာ ရဲရဲနှုတ်ခမ်းလေး တဆတ်ဆတ် တုန်ခွာနှင့် ရဲဝံ့အား ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“မြတ်နိုးစေတို့ကို ပေးတိုင်းယူတဲ့ အစားမှတ်လို့ ကိုရဲဝံ့က လျှော့တွက်ပြီး ပြောလိုကတိာလား”

ရဲဝံ့က ပျာပျာသလဲ ပြန်ဖြေရှင်းသည်။

“ဟာ... ချစ်မြတ်နိုး တို့ကို အထင်မလွဲနဲ့ကွာ၊ တို့ကစေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။ ချစ်မြတ်နိုးကသာ တို့ကို ကူညီနေပြီး တို့က ဘာမှ မကူညီရသေးလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကိုလူ့ကို ကူညီပြီးပြီပဲ ပြီးပြီပေါ့”

အသံမာဆတ်ဆတ်လေးကြောင့် ရဲဝံ့၏ ရင်ထဲ နှင့်ရပါသည်။ လှသလောက် မာနကြီးသော မိန်းကလေးကို လေးစားမိပေမဲ့ ချဉ်းကပ်

ခုခက်၍ ရင်နှင့်ရပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးက တို့ရဲ့ စေတနာကို ဘာတစ်ခုမှ အသိအမှတ် မပြုဘူးနော်”

“ကိုရဲဝံ့ရဲ့ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို ငွေကြေးနဲ့ ကူညီတာ မြတ်နိုးစေ လက်မခံချင်ဘူး”

ချစ်မြတ်နိုးစေ မကျေနပ်မှန်းသိတော့ ရဲဝံ့ ရှေ့ဆက်မတိုးရဲတော့ပါ။ စိတ်ထဲက အရမ်းကူချင်ချင်ပေမယ့် ရဲဝံ့ဆက်၍ စေတနာ ခပိုနိုင်တော့ပါ။

အချစ်ဆုံးလေး နွမ်းပါး ညှိုးငယ်တာကို မကြည့်ရက်ပေမဲ့ ရဲဝံ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူ၏ စေတနာကို အကောင်အထည် ဆော်မရ၍ ရင်ထဲမှာ စူးနစ်စွာ ခံစားနေရပါသည်။

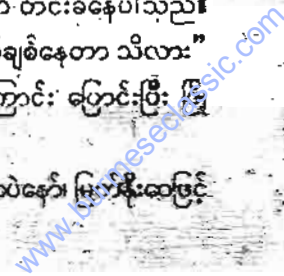
ပျံ့လွင့်နေသော ခံစားချက်များကို စုစည်းလိုက်သည်။ စိတ်အာရုံကိုကား ရှေ့ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ စုပုံပို့လိုက်သည်။ အချစ်ဆုံးရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း လှည့်မကြည့်မိပါ။

ချစ်မြတ်နိုးစေမှာလည်း ညှိုးငယ်သွားသော ရဲဝံ့၏ မျက်နှာကို သေမိသာ ငဲ့ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ရင်ထဲက မာနကြီးမျှင်လေးက တင်းခဲနေပါသည်။

“ဘိုးဘိုးကတော့ ချစ်မြတ်နိုးစေကို သိပ်ချစ်နေတာ သိလား”

ရဲဝံ့က တိတ်ဆိတ်မှုကို စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပြီး ခြေခွင်းလိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးက သိပ်ပြီး စိတ်ထားကောင်းတာပဲနော်၊ မြတ်နိုးစေဖြင့်

ဘိုးဘိုးကို ဆက်မညာရက်ချင်ဘူး”

“ချစ်မြတ်နိုးကိုတော့ တို့က ကျေးဇူးတင်ပြီးရင် တင်နေတာ သိလား။ ချစ်မြတ်နိုးသာ မကူညီရင် ခု တို့ ဘိုးဘိုး သဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ခံလိုက်ရမှာ”

“ဘိုးဘိုး သဘောတူတာကုတော ကိုရဲဝံ့က ကြည့်ဖူးခဲ့လို့လား”

“တစ်ခါ တွေ့ဖူးပါတယ်ကွာ၊ မစွဲပါဘူး”

မျက်နှာကြီး ရှဲ့တွပြီး ရဲဝံ့က ပြောသည်။ သူ့အပြောကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးစေ ပြုံးမိပါသည်။

“ဘာလဲ ရုပ်ဆိုးလို့လား”

“ရုပ်မဆိုးပါဘူး၊ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို တို့ မခင်ဘူး။ ယူဖို့ဆိုတာကတော့ ဝေးရော”

“တစ်ခါ မြင်ဖူးရုံနဲ့ ခင်နိုင်မလား ကိုရဲဝံ့ရယ်၊ သူ့ကို လေ့လာ ကြည့်ပါဦးလား”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးစေကို လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“ငါ့ရင်ထဲက အချစ်တွေကို မင်းလေး တကယ် မသိရော သလားကွယ်၊ ရင်ထဲက ရှိသမျှ အချစ်တွေနဲ့ မင်းကို ပုံချစ်ထားတာ နောက်ထပ် လူကို ချစ်စရာ အချစ်လက်ကျန် ငါ့မှာ မရှိတော့ ပါဘူးကွယ်”

နှုတ်က မပြောရဲမပြောဝံ့သော စကားများကို ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့် ကြီး ရဲဝံ့က ပြောချလိုက်ပါသည်။

“တွေ့ပါ ဆုံပါများရင် ကိုရဲဝံ့ ချစ်ချင် ချစ်လာမှာပေါ့”

“တို့ရင်ထဲမှာ တို့ဘဝ တစ်ခုလုံး ပုံပြီး ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနှင့် နေပြီးသားပါ ချစ်မြတ်နိုးရယ်၊ တို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်မချစ်နိုင်တော့ ပါဘူး”

“ဟင်... ဒါဆို အဲဒီမိန်းကလေးကို ဘာလို့ ကိုရဲဝံ့ကဘိုးဘိုး နဲ့ တွေ့မပေးတာလဲ”

ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ မျက်နှာကို စူးနစ်စွာတစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်နှာ လွှဲလိုက်သည်။

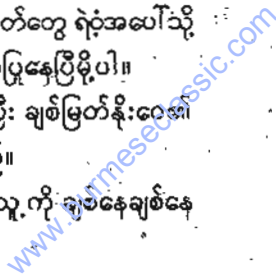
“တို့ကသာ ချစ်နေတာပါကွာ၊ သူ့က တို့ကို ရှိတယ်လို့ တောင် ထင်ပုံမရဘူး၊ သူ့ကြည့်ရတာ တို့ကို အဖက်လုပ်ချင်ပုံတောင် မရဘူး”

မျက်နှာညှိုးညှိုး လေသံပျော့ပျော့နှင့် ရဲဝံ့က ပြောနေသည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ရင်ထဲမှာ ဆူးချွန်တစ်ခုနှင့် ထိုးစိုက်ခံလိုက်ရ သလိုပါပင်။ ရင်ထဲ ထိုးအောင့်သွားရပါသည်။

ခုလို ရဲဝံ့က သူ့မှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီ ဆိုသော စကား ကြားရတော့ ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ရင်ထဲမှာကျင်မှုတွေ ပြည့်လျှံသွားရပါ သည်။ သည်လို နာကျင်ခြင်းမှာလည်း သူမ၏ စိတ်တွေ ရဲဝံ့အပေါ်သို့ တိမ်းညွတ်နေပြီမို့ ရင်ထဲက တိတ်တခိုး ချစ်စပြုနေပြီမို့ပါ။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုက ဘောင်ဘင်ခတ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေကိုပင် စိုလက်စပြုလိုက်သည်။

“အို... သူ့နဲ့ငါ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သူဘယ်သူ့ကို ချစ်နေချစ်နေ

အနေသာကြီးပါ”

လျော့သွားသော စိတ်ကို တင်းပစ်လိုက်သည်။ စိုလက်စ ပြုနေသော မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကြည်တွေကို ပုတ်ခတ်သိမ်းပစ် သည်။ မျက်ရည်စလေးတွေ ခန်းခြောက်သွားပေမဲ့ ရင်ထဲက နာကျင် မှုကတော့ လျော့မသွားပါ။

ရဲဝံ့က ခြံဝင်းထဲသို့ တားကို ကွေ့ဝင်သည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးစေရေ အိမ်ထဲမဝင်ခင် ပန်းခြံထဲကို လိုက်ခဲ့ပါဦး”

“ဘိုးဘိုး စောင့်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် အရင် ပန်းခူးပေးမလို့၊ တို့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ဘုရားကပ်ဖို့ စပိုင်ဒါတွေ ခူးပေးလိုက်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

“ဪ... ဒါဆို သွားခူးစို့လေ”

ချစ်မြတ်နိုးစေနှင့် ရဲဝံ့က အိမ်ရှေ့ရှိ အတန်းလိုက် စိုက်ထားသော စပိုင်ဒါ သစ်ခွရုံများဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ သစ်ခွရုံများ အတန်းလိုက် ဆီသို့ သွက်သွက် ရှေ့မှ လှမ်းခဲ့သည်။ လူသွားလမ်းကို အုတ်ခဲလေးများ စီ၍ ခင်းထားသည်။ အုတ်ခဲတစ်လုံးနှင့် မြေတစ်လှမ်းစာ ခွာ၍ စီထားလေသည်။

ချစ်မြတ်နိုးစေဆိုသော ပန်းကြိုက်မလေးက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် နှင့် အုတ်ခဲများကို နင်းသွားသည်။ ရေညှိများ ရေနှင့် ပို၍ နေသော အုတ်ခဲတစ်လုံးပေါ် ဆတ်ခနဲနင်းအလိုက်...

“အား”

ခြေချော်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစေ ပက်လက်လန်သွားသည်။

မျက်လုံးထဲတွင် ပြာဝေသွားသည်။ ဦးခေါင်းထဲမှ လှစ်ခနဲ အသိတွေ လွတ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ဦးခေါင်းက မြေပြင်နှင့် ထိတွေ့လိုက်ခြင်း မရှိပါ။

* နောက်မှ ကပ်လိုက်လာသော ရဲဝံ့က သူမ၏ ကိုယ်လေး ခြေပြင်ပေါ်သို့ မကျမီ ဆီးပွေ့လိုက်သည်။

အေးစက်မာကျောနေသော မြေပြင်၏ အထိအတွေ့အစား နွေးထွေး အိစက်သော အတွေ့ နွေးနွေးကို ချစ်မြတ်နိုးစေ ခံစားလိုက်ရ ပါသည်။

မျက်နှာဖွေးဖွေးလေးမှာ ပန်းဆီသွေးရောင်တွေ လှမ်းသွားသည်။ မျက်ဝင်းနက်နက်မှ အကြည့်စူးစူးကို မျက်လုံးလေးပိတ်ပြီး ကာပစ် လိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိမ်းပြီး အသိတွေ ထုံထိုင်းသွားသည်။ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသော အတွေ့တစ်ခုကို ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး ခံစား လိုက်ရပါသည်။ နွေးထွေးသော ရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်ရန်ပင် ထဒဂ် မေ့သွားပါသည်။

ရဲဝံ့မှာလည်း အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရသူလေးကို တင်းတင်း ကြီး ပွေ့ထားမိသည်။ ရင်ထဲလိုက်ပြာကြည်နူးရလွန်း၍ သည်ကြည်နူး မှုလေး ပျောက်သွားမှာကိုပင် စိုးရိမ်နေသည်။

အိစက် ထုံသင်းသော ကိုယ်လေး လွတ်မပေးမိဘဲ မက်လက် ပွေ့ထားသည်။

ရှက်သွေးတွေ ရဲနေသော မျက်နှာလေးကို ငဲ့၍ မနမ်းမိအောင် မနည်းကြီး ထိန်းနေရပါသည်။

ပထမဦးဆုံး အသိဝင်လာသော ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ၏ ရင်ခွင်မှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ မှင်တက်မိနေဆဲ ရဲဝံ့က လွတ်ပေးဖို့ မေ့နေသည်။

“လွတ်ပါ ကိုရဲဝံ့”

ချစ်မြတ်နိုးဝေထံမှ တုန်ခိုက် မောလျနွမ်းနယ်နေသော အသံ လေးကြားမှ ရဲဝံ့ အသိဝင်လာသည်။

“ဆောရီးနော် တို့က ချစ်မြတ်နိုး လိမ့်ကျမှာ စိုးလို့ပါကွာ”

အရှက်ပြေပြောရင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေအား မတ်မတ်ရပ်ရပ် ထူပေးလိုက်သည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် ရဲဝံ့၏ ရင်ခွင်တွင်းမှာ ရောက်နေသည်ကို ဦးသာမြတ်က အိမ်ဝမှ လှမ်းကြည့်ရင်းမြင်လိုက်သည်။ ဦးသာမြတ် စိတ်ထဲ ချစ်သူတို့သဘာဝ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြသည် ထင်ပြီး ကျေနပ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“အဟမ်း”

ဦးသာမြတ်က ချောင်းဟန်သံပေးလိုက်မှ ချစ်မြတ်နိုးဝေနှင့် ရဲဝံ့က ပြိုင်တူ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြုံးချိုနေသော ဦးသာမြတ်၏ မျက်နှာကို တွေ့ရတော့...

“အို”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေး ပို၍ ရဲသွားသည်။

“ဘိုးဘိုးကတော့ တစ်မျိုးထင်နေပြီ”

“ပုကွပါပဲ”

အရှက်လွန်နေသော နုနုငယ်ငယ် ချစ်သက်လယ်လေးကို ကြည့်ပြီး အသနားတွေ ပိုလိုက်ရသူက ရဲဝံ့ပါ။

“တို့ရဲ့ သရုပ်ဆောင် ဇာတ်လေးပိုပြီး ဝီပြင်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ အေးစက်နေသော နုနုထွေးထွေး လက် ကလေးကို တစ်ချက်ညှစ်ပြီး အားပေးလိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးရေ ခဏနော်၊ ပန်းခူးပြီးရင် လာခဲ့မယ်”

“အေး... အေး”

ဦးသာမြတ် အိမ်ထဲသို့ ပြန်လှည့်ဝင်သွားသည်။ ချစ်မြတ်နိုး ဝေက ပန်းရံလေးဆီသို့ ဖြည်းလေးစွာ သတိနှင့် လှမ်းခဲ့သည်။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နော်”

ရဲဝံ့က သတိပေးသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေကလည်း အတိအကျ လျှောက်နေသည်။ နောက်တစ်ခါ နမောနမဲ့ နိုင်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေ အလဲမခံနိုင်တော့ပါ။

“မြေကြီးနဲ့ ကိုင်ရက်ခံရတာမှ သက်သာဦးမယ်၊ ခုတော့ သူ့ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ မွန်းကျပ်သွားတာပဲ၊ တော်ပါပြီ၊ နောက်တစ်ခါ မချော်လဲရဲပါဘူးနော်၊ ခုတောင် ရင်တွေ ခုန်လို့ မပြေသေးဘူး”

ရှက်မျက်နှာလေး ငဲ့ပြီး တွေးလိုက်ပါသည်။

ရဲဝံ့က ကျိတ်ပြုံးလေးတစ်ခု တိတ်တခိုး ပြုံးပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေ

၏ မျက်နှာမှ အကြည့်ကို ပန်းများဆီသို့ လွှဲလိုက်သည်။
“အနီကြား၊ အဝါကြားနှင့် ကြက်သွေးရောင် စပိုင်ဒါ သစ်ခွတွေ
ကို အားမနာတမ်း ရဲဝံ့က ချိုးယူလိုက်သည်။ အချစ်ဆုံးလေးထံသို့
လှည့်ပေးလိုက်သည်။”

ချစ်ရလွန်းသူလေး၏ ရင်ခွင်မှကပ်မီနေသော အခိုင်လိုက်
ပန်းများကို ကြည့်ပြီး ရဲဝံ့၏ ရင်တွေ နွေးထွေးစွာ ခုန်သွားရပါသည်။
သူ့ကိုယ်သူ စပိုင်ဒါပန်းလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါဘောလို့တောင်
ဆန္ဒပြုမိပါသည်။

“တော်ပြီလေ ကိုရဲဝံ့”

ပန်းခိုင်တွေ အများကြီး ဖြစ်နေပြီမို့ ချစ်မြတ်နိုး က အခု
ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒီ တစ်ခက်ပြီး တော်ပြီနော်”

နောက်ဆုံး အခက်လှလှကြီး တစ်ခုကို ရဲဝံ့က ခူးပေးလိုက်
သည်။

“လာ... ဘိုးဘိုး စောင့်နေတယ်”

ဦးသာမြတ် စောင့်နေသော ဧည့်ခန်းဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။
ချစ်မြတ်နိုးစက လက်ထဲမှ ပန်းများကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။
ဦးသာမြတ်က ပြုံးချိုစွာနှင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်နေသည်။

“သမီးကိုကိုက သမီးကို သိပ်ချစ်တာ ပြောစရာ မလိုဘူးဟေ့”

“ရှင်”

တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်လေး ချစ်မြတ်နိုးစက အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဘယ်တုန်းကမှ ပန်းမခူးတဲ့လူက ပန်းတွေဘာတွေ ခူးလို့”
ဦးသာမြတ်က မြေးဖြစ်သူကို ကျီစယ်ပြီး တဟားဟားနှင့်
ရယ်လေသည်။

ရဲဝံ့ကလည်း အဘိုးပြောတာတွေ သွေးထွက်အောင် မှန်နေတာ
ရှက်မျက်နှာကြီး ရဲနေသည်။ မြတ်နိုးရသူမိန်းကလေးကြောင့် ဘယ်
တုန်းကမှ ပန်းခူးပြီး လက်ဆောင်မပေးဖူးသော ရဲဝံ့ ယခု ပန်းလည်း
ခူးတတ်ပါပြီ၊ လက်ဆောင်လည်း ပေးတတ်ပါပြီ။

“ဪ... ဒါနဲ့ သား ချစ်မြတ်နိုးစေကို ပြောပြီးပြီလား”

“ဘာကိုလဲ ဘိုးဘိုး”

“သား ပြန်ရတော့မယ့် ကိစ္စလေ”

“မပြောရသေးဘူး ဘိုးဘိုး”

“ပြောလိုက်ပါဦးကွယ်”

ချစ်မြတ်နိုးစက ရဲဝံ့ပြောလည်မည့် စကားတွေကို ငံ့လင့်နေဝါ
သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးရေ၊ ကိုကို နှစ်ပတ်လောက်နေရင် ပြန်တော့မယ်၊
အဲဒါ ဘိုးဘိုးကလေး ချစ်မြတ်နိုးကို အလည်ခေါ်သွားပါလားလို့ ကိုကို
ကို ပြောနေတယ်”

“ဟုတ်တယ် သမီး သားရဲ့ လုပ်ငန်းအခြေအနေတွေကို
သမီး လေ့လာလို့ ရတာပေါ့”

“ဟို... ဟို မြတ်နိုးစေ နောက်မှ လိုက်ပါမယ်”

ဘယ်လိုမှ လိုက်သွားရန် မသင့်လျော်သဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးက

ငြင်းဆန်လိုက်ရပါသည်။

“ကိုကိုကတော့ လိုက်စေချင်တယ်”

“နောက်ကြိုဦးမှာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီကျမှ မြတ်နိုးဝေလိုက်ပါ့မယ်”

“သမီးကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးဣန္ဒြေသိက္ခာ ရှိတယ်၊ ဒါမျိုးမှ ဘိုးဘိုးက သဘောကျတာ”

ကိုယ့်အကြောင့်နှင့် ကိုယ်မို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ငြင်းဆန်လိုက်ခြင်းကို ဦးသာမြတ်က အထင်တွေ စွတ်ကြီးသွားလေသည်။ ဦးသာမြတ်က စကားကောင်းနေ၍ ချစ်မြတ်နိုးဝေ တော်တော်နှင့် မပြန်ဖြစ်ပါ။

အိမ်ပြန်လမ်းမှာလည်း ပန်းခြံထဲက အဖြစ်ကိုပြန်တွေးမိပြီး ရဲဝံ့အားလည်း ရှိန်နေသဖြင့် အိမ်သာ ပြန်ရောက်ရော စကားတစ်လုံး မပြောဖြစ်တော့ပါ။

* * *

၂၇

တစ်နေ့ နံနက်စောစော ချစ်မြတ်နိုးဝေ အပြင်သို့ သွားရန် ရေချိုး ပြင်ဆင်နေစဉ် ရဲဝံ့ ရောက်လာသည်။ ရဲဝံ့က ဒေါ်ခင်မြနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေသည်။ ရဲဝံ့က ဒေါ်ခင်မြနှင့် တမင်တွေ့ချင်၍ လာခဲ့ခြင်းပါ။ သူ့တွင် ရှိနေသော အကြံအစည်ကို ဖော်ထုတ်ရန် ဒေါ်ခင်မြနှင့် တွေ့မှဖြစ်မှာကြောင့်ပါ။

ရဲဝံ့နှင့် နာရီဝက်ခန့် နီးပါး ဒေါ်ခင်မြက တီးတိုးစကား ပြောသည်။ တဖြည်းဖြည်း ရယ်ပြုံးလျက် ပြောနေရာမှ ဒေါ်ခင်မြ၏ မျက်နှာ ပျက်ပျက်လာကာ နောက်ဆုံး ဒေါ်ခင်မြက ချုံးဝှံ့ချ၍ ငိုလိုက်ပါသည်။

ညွှန်ခန်းထဲမှ ငိုလိုက်ပါသည်။

ညွှန်ခန်းထဲမှ ငိုရွိုက်သံကြောင့် ဒေါ်တင်လှက ရုတ်ခနဲ နှည့်ခန်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။ အကြောင်းစုံကိုဒေါ်တင်လှက တီးတိုးမေး

www.burmeseclassic.com

မြန်းပြီး ညီမနှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပွေ့ဖက် ငိုကြသည်။ သည်အကြောင်းတွေ သည်အဖြစ်တွေကို ရေချိုးအလှပြင်နေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေက မသိပါ။ အလှတွေပြင်ပြီး ဆင်းခဲ့သော ညှော်ခန်းထဲတွင် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသော သုံးဦးကြောင့် မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးလေး လွင့်သွားရသည်။

မျက်စိမျက်နှာ အရမ်းပျက်နေသော မိခင်ကို ကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်တင်လှက ထ၍ ထွက်သွားသည်။

“မေမေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မိခင်၏ အပါးသို့ ပြေးကပ်ပြီး စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ မေးလိုက်သည်။ မိခင်၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စတွေကို မြင်တော့ ပို၍ ထိတ်သွားသည်။ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေရှာသော သမီးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်မြက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးပင် ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“မေမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သမီးရဲ့”

“ဟင့်အင်း မေမေညာတာ၊ မေမေတို့ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ကိုရဝေ”

မိခင်ကို ပြောရင်း တစ်ဆက်တည်းနားပဲကို ရဲဝံ့ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ရဲဝံ့က ဒေါ်ခင်မြ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဪ... သမီးတလဲ ခက်လိုက်တာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို ကွာ၊ မောင်ရဲဝံ့က သူငယ်ငယ်တုန်းက ဆုံးသွားတဲ့ အဖေအကြောင်း ပြောပြလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြတာပါ”

“မေမေ ပြောတာတွေက အမှန်တွေပါနော်”

“သမီးရယ် သမီးကို မေမေ ညာပါ့မလား”

“သွားတော့မလား ချစ်မြတ်နိုး”

ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“သွားမယ်လေ ကိုရဲဝံ့၊ မေမေ သမီး သွားမယ်နော်”

မိခင်၏ ပါးကို ရွတ်ခင်းနမ်းပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက နှုတ်ဆက်ပြီး ရဲဝံ့နှင့်အတူ ထွက်လာသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေသည်။ မိခင်က သူမကို တမင် လိမ်ညာပြောနေခြင်းသာဟု ထင်နေမိသည်။

“မေမေနဲ့ ကိုရဲဝံ့တို့ ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲဟင်”

“စောစောကပဲအန်တီက ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ရဲဝံ့၏ မျက်နှာကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

“မေမေက မြတ်နိုးဝေကို ညာလိုက်တာလို့ ထင်လို့ပေါ့”

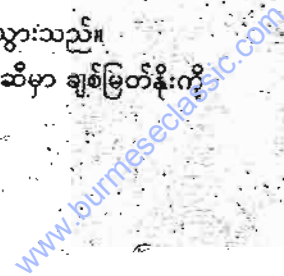
“ဒါဆိုလဲ အိမ်ပြန်မှ အန်တီကို ပြန်မေးပေါ့”

“ဘာလဲ ကိုရဲဝံ့က လျှို့တာလား”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေး စူပုပ်သွားသည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ အခု မေမေဆီမှာ ချစ်မြတ်နိုးကို သွားခဲ့မယ်”

“အို... သူနဲ့ မနေခဲ့ချင်ပါဘူး”

မကျေမနပ်နှင့် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်လေး အော်ပစ်လိုက်သည်။

“တစ်နာရီလောက်ပဲကြာမှာပါ၊ တို့ကိုစွဲပြီးရင် ပြန်လာခေါ်မှာပါ”

“ဒေါ်စိုးမေရဲ့ စစ်လား၊ ဆေးလား မေးခွန်းတွေကို မဖြေချင်ဘဲ ဖြေရဦးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ချစ်မြတ်နိုး ဖြေချင်တာတွေ အားလုံး ဖြေနိုင်ပေမဲ့ တို့ကိုးကိုတော့ မဖော်ရဘူးနော်”

“အဲလို ဖော်မိမှာ စိုးလို့ မတွေ့ချင်တာ”

“မေမေ သိပ်ကို သံသယဖြစ်နေတာ၊ ဒါကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးနဲ့ ပေးမတွေ့ရင် ပိုပြီး သံသယဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပေးတွေ့လိုက်တာပါ”

“ကျွတ်... စိန်ပိန်လိုက်တာ”

မျက်နှာလေး ရှုံ့တွဲပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက ညည်းလိုက်သည်။ ဘယ်လိုနေနေ ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းသော မိန်းကလေးကို တစ်ချင်းငဲ့ကြည့်ရင်း ရဲဝံ့ ကြည့်နူးရပါသည်။

ရုတ်တရက် သူ၏ အတွေးက ပန်းခြံထဲက အဖြစ်ကို သတိရတော့ ရဲဝံ့၏ ရင်မှ ပရမ်းပတာ ခုန်ပျံ့သွားရပါသည်။ ချစ်စရာကောင်းလွန်းသူလေးကို အတင်းပွေ့ဖက်လိုက်ချင်စိတ်တွေကို မနည်းထားထားရပါသည်။

သည်မိန်းကလေးနှင့် အနေနီးလေလေ၊ ချစ်စိတ်တွေက ထူးဆန်းမရအောင် ယိုဖိတ်လေလေပါ။

“အင်း... အခုမှ တကယ့်ကို အခက်တွေ့ပြီး သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း ပြောလို့မရတဲ့ အခြေအနေ နှင်ထဲက မမျှသိပ်နိုင်လို့ ဖွင့်ပြောပြန်ရင် စည်းဖောက်တယ်။ အခွင့်အရေးယူတယ် ဖြစ်ဦးမယ်”

စိတ်မသက်သာစွာနှင့် သက်ပြင်းနက်နက်ကိုသာ ရှိုက်လိုက်ပါသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေအား ဒေါ်စိုးမေ၏ အိမ်တွင် ထားရစ်ခဲ့ပြီး ခဲ့ဝံ့က ပြန်ထွက်သွားသည်။ စိတ်အိုက်စွာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

လွင့်လွင့်က ချစ်မြတ်နိုးဝေကို အိမ်ဝမှ လှမ်းကြိုသည်။ ရဲဝံ့က မိတ်ဆက် ပေးခဲ့၍ လွင့်လွင့်ကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ သိခဲ့ရပါသည်။ လွင့်လွင့်အား ကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက စိတ်ထဲမှ ဝေဖန်မိသည်။ ဒေါ်စိုးမေနှင့် လွင့်လွင့်သည် နေပုံ၊ ထိုင်ပုံ ဝတ်စားပုံက တူညီလှသည်။

“မေမေ စိုးပြောကတည်းက ချစ်မြတ်နိုးဝေကို တွေ့ချင်နေတာ ခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက အပြုံးယုံယုံဖြင့်သာ အသိအမှတ် ပြုလိုက်သည်။

“အန်တီရော ဟင်”

“ထိုင်ဦးနော် အပေါ်ထပ်မှာ လွင့် သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်” ချစ်မြတ်နိုးဝေက စိတ်အိုက်စွာနှင့် ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေသည်။

ဒေါ်စိုးမေကို တွေ့ရမှာ ရင်လေးနေသည်။ အတွေးတွေဖြင့် စိတ်ရွပ်

နေတုန်း လွင့်လွင့်က သူမအပါးသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“မေမေစိုးက ခေါင်းမူးလို့လဲ၊ ခဏနေမှ ဆင်းလာလိမ့်မယ်၊ လွင့်နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်နော်”

လွင့်လွင့်ကို မြင်မြင်ချင်း မနှစ်မြို့သည့်စိတ်က ရှိနေပေမဲ့ အလိုက်အထိုက် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောဆိုနေရပါသည်။ လွင့်လွင့်က ရွန်ရွန်းဝေအောင် သူ၏ အကြောင်းတွေကို ပြောပြနေသည်။

စိတ်မပါသော်လည်း ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရယ်လိုက်၊ ပြုံးလိုက် ခေါင်းညိတ်လိုက်နှင့် လုပ်နေရပါသည်။ ဟန်ဆောင်နေနေရသဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ပင်ပန်းနေပါပြီ။

“ကိုရဲကတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို သိပ်ချစ်နေပုံ ရတယ်နော်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက အပြုံးတစ်ခုဖြင့်သာ သူ၏ စကားထို အသိအမှတ် ပြုပါသည်။

“သူက ဒီလိုပါပဲ၊ ရေဇာကံငါးစင်ရိုင်းလေ”

လွင့်လွင့်က လှောင်ရယ်လေးနှင့်အတူ ချစ်မြတ်နိုးဝေကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း”

“ဖြစ်ရမယ်လေ၊ တစ်ချိန်တုန်းက လွင့်ဟာ ကိုရဲရဲ့ ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမှာ ပါဝင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ယုံမလား”

“ရှင်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက လွင့်လွင့်အား မျက်လုံးဝိုင်လေးနှင့် နားမလှည့်စွာ ကြည့်နေပါသည်။ သူမ၏ စိတ်ထဲမှာ ပြေးလွှားတွေးနေသည်။

ဝထမအခေါက် ဒေါ်စိုးမေနှင့် လာတွေ့စဉ်က လွင့်လွင့်အကြောင်း ပြောသော ဒေါ်စိုးမေ၏ အပြောတွေကို သတိရမိသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ စိတ်ထဲတွင် သံသယတွေးမျှား အလှူအယက် ဝင်လာသည်။

“တစ်ခါတုန်းက လွင့်ကိုလဲ ကိုရဲက သည်းသည်းလှုပ် ဖြစ်ခဲ့ ပါတယ်လေ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲတင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဂုဏ်ယူဝင့် ကြားစွာပြောနေသာ လွင့်လွင့်ကို ကြည့်မရအောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုရဲရဲ့ အရင်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေ မြတ်နိုးဝေ မသိချင်ပါဘူး၊ မြတ်နိုးဝေနဲ့လဲမဆိုင်ဘူး မလွင့်လွင့်”

မထင်မမှတ်ဘဲ လေသံက ဆတ်သွားသည်။ လွင့်လွင့်က လုပ်ရယ် ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေကို သိစေချင်လို့ စေတနာနဲ့ တို့ ပြောတာပါ၊ ကိုရဲဟာ စိတ်မတည်ငြိမ်ဘူး၊ မျက်နှာများတယ်၊ ခုကြိုက်နပ်စုံနဲ့ မိန်းကလေးတွေကို သူ့ရဲ့ ကစားစရာအရုပ်လို သဘောထားတာ သိလား”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲစူးနစ်စွာ အောင့်သွားရပါသည်။ ရဲ့သည် မိမိနှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်သေးသော်လည်း တိတ်တခိုချစ် မိသည့် စိတ်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ကျင်အောင် နာသွားရပါသည်။

“ဒီလိုပါပဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းပြီး နောက်ဆုံးတော့ တို့ဆီ ပြန်ရောက်လာတတ်တာပဲ”

ပြောင်းတင်းတင်းပဲ လွင့်လွင့်က မရှက်မကြောက် ပြောနေသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကြည့်မရအောင်ကိုပင် အမြင်ကတ်သွားသည်။

“ခုတစ်ခါက သေချာပါပြီ မလွင့်ရယ်၊ ကိုကိုနဲ့ မြတ်နိုးဝေက လက်ထပ်ဖို့အတွက် စေ့စပ်တောင် ပြီးနေပြီပဲ”

“ဪ... ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ့စိတ်ကို မသိသေးလို့ ပြောဦးပေါ့၊ ခုတို့ကိုသူက စိတ်အကြီးအကျယ် ကောက်ပြီး လျှောက်လုပ်နေတာ၊ တစ်နေ့ တို့ဆီ ပြန်လာမှာ ကြည့်နေ”

“ဒီမှာ မလွင့်၊ ဘာသဘောနဲ့ ဒီစကားတွေကို ပြောနေတာလဲ”

လွင့်လွင့်ကို မျက်နှာထန်ထန်နှင့်ကြည့်ပြီး အသံဆတ်ဆတ်ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက မေးသည်။

“တို့က ချစ်မြတ်နိုးဝေကို မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ ပြောနေတာပါ၊ ခုချိန်က မနှောင်းသေးဘူးလေ၊ ကိုရဲစိတ်ဓာတ်ကို သိရင် နောက်ဆုတ်တန် ဆုတ်နိုင်အောင်ပေါ့”

“မလွင့် မြတ်နိုးဝေကို အကဲမခတ်တတ်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ မြတ်နိုးဝေက ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တာ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကလဲ မြတ်နိုးဝေကို သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မလွင့်ရဲ့ စကားတွေကို ယုံလဲ မယုံဘူး၊ နောက်ပြီး နောက်ဆုတ်ဖို့လဲ မစဉ်းစားဘူး”

စိတ်ထဲက ချဉ်တင်တင် ရှိသည်နှင့်ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပိုပိုမိုမိုကွန့်ပြီး ပြောပစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ နာနေပါသည်။ တကယ်ပဲလွင့်လွင့်နှင့် ကိုရဲက ချစ်ကြိုက်ခဲ့လေသလားဟု ထင်မိသည်။

“ဪ... မြတ်နိုးဝေက သူ့အပြောတွေကို ယုံနေတာကိုး”

ဒီလိုပါပဲ၊ ကိုရဲက ကျလောက်အောင် ပြောတတ်တယ်။ နောက်ပြီးလေတို့ရှေ့မှာပင် ဒီအိမ်မှာ နေသွားတဲ့ ရှယ်လီနဲ့လဲဖြစ်ခဲ့တာမှ အကြီးအကျယ်ပဲ၊ ခုတော့ သူ့စိတ်ကြောင့် ရှယ်လီလဲ အိမ်ကနေ ဘယ်လို ထွက်ပြေးသွားမှန်း မသိဘူး၊ ရှယ်လီကသာ အတည်လေ၊ သူက အပျော်သဘောထားခဲ့တော့ ရှယ်လီ ဘဝပျက်သွားတာ သူက မမှုဘူး သိလား”

လွင့်လွင့်၏ ထိုးနှက်လိုက်သော စကားလုံးတိုင်းက ချစ်မြတ်နိုး၏ အသည်းညှာကို တင်းပုတ်နဲ့ ထုနေသလိုပါ။ စူးနှင့်စွာနာကျင်နေပါသည်။ လွင့်လွင့်က သူမကို အောင်နိုင်နေပါပြီ။ ဟန်ဆောင်နေရပေမဲ့ ဟစ်၍ ငိုချင်လောက်အောင်ချစ်မြတ်နိုးဝေ ခံစားနေရပါသည်။

“တော်ပါတော့ မလွင့်ရယ်၊ ကိုကိုအကြောင်းတွေ မကြားချင်ဘူး၊ ဒီစကားမျိုးတွေကို ဆက်ပြောမယ်ဆို မြတ်နိုးဝေ ပြန်ပါရစေ”

လွင့်လွင့်က ပြီးလိုက်ပါသည်။ ဘယ်လောက်ပင် ဟန်ဆောင်နေပါစေ ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် သူမ၏ စကားများကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သွားသည်မှာ ပေါ်လွင်နေသည်။ လွင့်လွင့် ကျေနပ်နေပါသည်။

“နောက်ပြီး မလွင့်ကို ပြောပါရစေ၊ ကိုကို ဘာတွေလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ မြတ်နိုးဝေက ခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်နေမယ်ဆိုတာ သိထားပါ”
မျက်နှာလေး မော့ပြီး လွင့်လွင့်အား အနိုင်နှင့်ပိုင်၍ ပြောချလိုက်သည်။

“ဟော... သမီးတို့ နှစ်ယောက်က စကားကောင်းနေတာ

ကိုးကွယ် အန်တီ ခေါင်းမူးလို့ ချက်ချင်း ဆင်းမလာနိုင်တာ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ချစ်မြတ်နိုးစေ”

အသံနှင့်အတူရောက်လာသော ဒေါ်စိုးမေကို မပြုံးမရယ် မျက်နှာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေ ကြည့်လိုက်သည်။ တမင်သက်သက် သူမနှင့် လွင့်လွင့်ကို ဒေါ်စိုးမေက လွတ်ပေးထားတာဟု ချစ်မြတ်နိုးစေ ထင်လိုက်ပါသည်။

“လွင့်ကလေး၊ ကိုရဲအကြောင်းတွေကို ပြောပြနေတာ မေမေစိုးရဲ့”

လွင့်လွင့်က သွက်သွက်ကြီး ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်စိုးမေ၏ မျက်နှာက ကျေနပ်ပြီးကြီးနှင့်ပါ။

“ဟုတ်တယ် သားအကြောင်း သမီးလွင့်က အသိဆုံးလေး၊ တူတူလဲနေခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား၊ သမီးလွင့်ကိုတော့ အန်တီကိုယ်တိုင် လက်ဖျားခါရတယ်။ သားအပေါ် သိပ် သည်းခံတာပဲ၊ သားဘာလုပ်လုပ် သူခွင့်လွတ်တာပဲ၊ သမီးလွင့်က သဘောထားကြီးတယ်ကွယ် ဒါကို သားက အခွင့်အရေးယူတာလေ အဟင်း... ဟင်း”

မင်းသမီး ရုံးလောက်တဲ့ အိုက်တင်ဖြင့် ဒေါ်စိုးမေက ပြောနေသည်။ ချစ်မြတ်နိုးက ဘာမှပြန်၍ မချေ့မတော့ပါ။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ရဲဝံ့အပေါ် သံသယစိတ်များ ပို၍ ကြီးထွားလာသည်။

“သူငါ့ကို ပြောဖူးတယ်၊ သူ့မှာ တဲကယ် ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ လွင့်လွင့် များလား”

စိတ်မသက်မသာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေ တွေးလိုက်ပါသည်။

ဒေါ်စိုးမေနှင့် လွင့်လွင့်က ညှိုးငယ်သွားသော ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်ပြီးတွေ ကိုယ်စီဖြင့်။ သူတို့ ထိုးနှက်လိုက်သော အချက်က ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ အရွိုက်ကို တည့်တည့်မှန်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ကြသည်။

ဒေါ်စိုးမေက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်သည်။ ရောက်တက်ရာရာ စကားတွေ ပြောနေကြပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ စိတ်ထဲမှာတော့ ကြည်လင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပါ။

ရဲဝံ့က ပြောထားသည့်အတိုင်း တစ်နာရီ ကျော်ကျော်ခန့် ကြာပြီးမှ လာခေါ်သည်။ ဒေါ်စိုးမေတို့ အိမ်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းတွင် ချစ်မြတ်နိုးစေက ရဲဝံ့အား လုံးဝစကား မပြောမိပါ။

“ချစ်မြတ်နိုး ငြိမ်လှချည်လားကွာ၊ မေမေတို့က ဘာတွေပြောလိုက်လို့လဲ”

မိခင်အကြောင်း နှောကျအောင်သိသော ရဲဝံ့က မေးသည်။ မျက်နှာတည်လေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေ သူ့ကို ကြည့်သည်။

“သူတို့ ဘာပြောပြော ချစ်မြတ်နိုးစေ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုရဲဝံ့နဲ့ မြတ်နိုးက အလုပ်သဘောနဲ့ ဆက်ဆံနေတာပဲဟာ”

ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ စကားကြောင့် ရဲဝံ့၏ ရင်ထဲနှင့်သွားသည်။ သူ့စိမ်းပြင်ပြင် ရှိလှသော ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ဆက်ဆံမှုများကြောင့် ရဲဝံ့၏ ရင်မှာ ညှိုးနှမ်းခဲ့သည်မှာ အခါခါပါ။

“ခုကိစ္စကြီးကို မြန်မြန် ပြီးစေချင်လှပြီ သိလား၊ ကြာလေ

ဦးနှောက်ခြောက်လေပဲ”

မိမိ၏ဘဝထဲသို့ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ဇွတ်တိုးဝင်လာပြီး ဝေဒနာတွေပေးနေသော ရဲဝံ့ကို မကျေမနပ်ကြီး ပြောလိုက်သည်။ နောက်ကြောင်းတွေမရှင်း၊ ရုပ်ပွေလီနေသော ရဲဝံ့အရေပေါ် တိမ်းညွတ်မိခဲ့သော မိမိစိတ်ကိုပင် အပြစ်တင်မိပါသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်နှာ မသာမယာ ရှိလှသည်မို့ ရဲဝံ့က အိမ်ဝမှာပင် ကားရပ်ပေးခဲ့ပြီး ထားရစ်ခဲ့သည်။

* * *

၂။

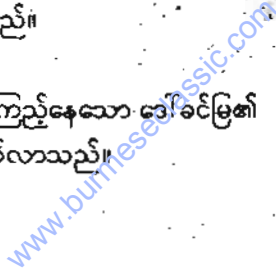
ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရဲဝံ့ကို နှုတ်ပင်မဆက်ဘဲ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းအဝင် မျက်နှာ မသာမယာနှင့်ရှိနေသော ဒေါ်တင်လှကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်တင်လှက တစ်ချက်သာ ဓော့ကြည့်ပြီး သူ့ချုပ်လက်စ အင်္ကျီကို ငုံ့ပြီး ချုပ်နေသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေလည်း တန်းပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ အိမ်သားတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြပြီလဲ ဆိုတာ လွန်စွာ သိချင်နေပါသည်။

မိခင်၏ အခန်းဆီသို့ သွက်သွက်လှမ်းခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်မြကို မှိုင်တွေစွာ ထိုင်ငေးနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

“မေမေ”

မျက်နှာကြက်ကို မော့ပြီး ငေးငိုင် ကြည့်နေသော ဒေါ်ခင်မြ၏ အကြည့်က ချစ်မြတ်နိုးဝေထံသို့ ရောက်လာသည်။

“ဪ... သမီး ပြန်လာပြီလား”

“ခုပဲရောက်တာ မေမေ”

မိခင်၏ ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲ ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်မြ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ချစ်မြတ်နိုးစက မျက်နှာလေးကို မှောက်လိုက်သည်။

“မေမေတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟင်”

ဒေါ်ခင်မြအား ဖက်ထားပြီး ချစ်မြတ်နိုးစက အသံတိုးတိုးဖြင့် မေးသည်။ ဒေါ်ခင်မြ ဘာမှ မဖြေသေးပါ။ ချစ်မြတ်နိုးစ၏ ဆံနွယ်လေးတွေကို ဖွတ်သပ်နေသည်။

“ကိုရဲ့ပုံနဲ့ မေမေတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ အားလုံး ပျက်နှာ မကောင်းကြဘူး၊ ခုလဲ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို အောက်ထပ်မှာ တွေ့တယ် မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်လို့”

သူမ၏မျက်နှာ မှောက်ထားသော ဒေါ်ခင်မြရင်မှာ ငိုဝိုင်းလေ တွေ ထန်ပြီး ပိုလိုက်နေသည့် အသံကို ချစ်မြတ်နိုးစ ခံစားလိုက်ရ သည်။ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းကို မော့ပြီး မိခင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက် သည်။

“ဟင်... မေမေ ငိုနေတယ်”

မျက်ရည်စတွေ လိမ်းကျဲနေသော မိခင်၏ မျက်နှာကို တွေ့ရတော့ အံ့ဩ ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မေမေ ဘာဖြစ်လဲသမီးကို ပြောပါဦး”

မိခင်၏ ဝခုံးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး အလောတကြီး စိုးရိမ်စွာနှင့် မေးသည်။

“မေမေရင်ထဲမှာ နောင်တတွေနဲ့အတူ သိပ်ခံစားနေရတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြပါမယ် သမီးလေးရယ်”

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးစက မိခင်ကို မျက်တောင် မခတ်ဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“သမီးရဲ့ မတွေ့လိုက်ရတဲ့ ဖေဖေကို သိပ်မုန်းနေသလား သမီးလေး”

သမီးငယ်၏ မျက်နှာကို ကြေကွဲစွာနှင့် ဒေါ်ခင်မြက ကြည့် နေပါသည်။

“ခု သမီးလေးရဲ့ ဖေဖေ ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင်ကော ကွယ်”

“ရှိနေရင် သာပြီး မုန်းပါတယ် မေမေ၊ ဘာလို့ သူက အသက်ရှင်ရက်ရှိနေသေးရက်နဲ့ သမီးတို့ကို ဝစ်ထားရတာလဲ”

“သမီးလေးရယ် မေမေပြောမယ့် စကားတွေကို စိတ်အေးအေး နဲ့ နားထောင်ပါကွယ်”

“ဖေဖေအကြောင်းဆို မပြောနဲ့ သမီး နားမထောင်ချင်ဘူး”

ဝစ်ထားရက်သော ဖခင် လူစိမ်းကားကြီးကို စိတ်နာနေသော ချစ်မြတ်နိုးစသည် ဖခင်၏ အကြောင်းကို ဘာမျှ မကြားချင်တော့ပါ။

“သမီးလေးရယ် တစ်ဖက်သတ် အမြင်တွေကို လျှော့လိုက် ပါကွယ်၊ ဒီတစ်ဖက်သတ်အမြင်တွေကြောင့် မေမေတို့ မှားခဲ့ကြပြီ ကွယ်”

“မေမေတို့ မှားခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား”

“အေးပါကွယ် ဒါကြောင့် သမီးလေးကို အပြစ်မှန်တွေ ပြော

ပြပါရစေလို့ မေမေက တောင်းဆိုနေတာပေါ့”

ညှိုးငယ်ပြီး အသနားခံနေသော မျက်ဝန်းများကို ကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရင်ထဲမှ ခံပြင်းမှုကို တစ်ထစ်လျှော့လိုက်သည်။

“ကံပါ မေမေရယ် သမီး နားထောင်နေပါတယ်”

“အင်း... အစကပြန်ပြောရရင် မေမေနဲ့သမီး ဖေဖေ လက်ထပ် တဲ့ အချိန်ကစပြီး ပြောရမှာပဲ”

“မေမေပြောချင်တဲ့ နေရာကစပြော၊ သမီး နားထောင်မယ်”

အားပေးအပြုံးလေးနှင့် မိခင်အား နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“သမီးဖေဖေ ကိုသင်းကြိုင်နဲ့ မေမေတို့ ရည် နဲ့ နတာကို မေမေ ဖေဖေရော ဒေါ်ဒေါ်ကြီးပါ သိသွားကြတယ်လေ၊ အဘိမှာတင် ပြဿနာ စတော့တာပဲကွယ်၊ ကိုသင်းကြိုင်က အလုပ်တွေကိစ္စဘဝမို့ သူတို့က မေမေကို သဘောမတူကြဘူးလေ၊ သူတို့က ခွဲကြတယ်၊ ကိုသင်းကြိုင်က မခွဲနိုင်ဘူးဆိုပြီး မေမေကို ခိုးပြေးလို့ သူ့နောက်လိုက် ခဲ့ရတယ်ကွယ်...”

“အချစ်တစ်ခုတည်းကိုသာ ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ မေမေဟာ ကိုသင်း ကြိုင်နောက် ကောက်ကောက်ပါခဲ့တယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ ဘာတွေဖြစ် နေခဲ့မယ်ဆိုတာ လုံးလုံးမတွေးခဲ့ဘူးလေ”

“ဒီလိုနဲ့ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ပြီး တစ်ပတ်လောက်မှာ အိမ်ထဲ သတင်းတွေ မေမေဆီ ရောက်လာတယ်၊ အဖေရော၊ အစ်မတွေ မေမေကို သေခန်းဖြတ်ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးနေကြတယ်တဲ့”

ဒေါ်ခင်မြက စကားကို ခဏနားပြီး အသက်ကို မှန်မှန်နှုတ်

သည်။

“အဲဒီ သတင်းကြားတော့ မေမေဖြင့် လူးလိမ့်အောင် ငိုလိုက် ရတာ၊ တကယ်တော့ အဖေနဲ့အစ်မကို အမေခွဲမှ မခွဲနိုင်ဘဲကွယ်၊ ကိုသင်းကြိုင်ဟာလဲ မေမေကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပါတယ်ကွယ်၊ အရာရာအလုပ်လုပ်ပြီး ရှာကျွေးခဲ့ပါတယ်၊ မေမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် အမျိုးမျိုးပြုစု ယူယူရှာပါ ဘယ်”

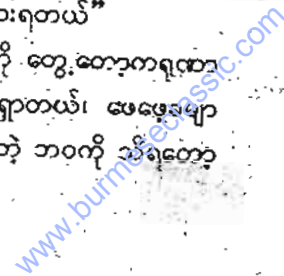
“ဒါနဲ့များ မေမေတို့က ကွဲရသေးလား”

“လောမကြီးနဲ့လေ မေမေပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါ ဦးကွယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ခြောက်လ၊ ခုနစ်လလောက်နေတော့ မေမေတို့ဆီကို အဖေဆီက လူတစ်ယောက်လွှတ်လိုက်လို့ ရောက်လာတယ်ကွယ် သမီးရဲ့ အစိုးတော်တော် နေမကောင်းဘူး၊ လိုက်ခဲ့ပါဆိုလို့ လိုက်သွား ရတယ်”

“သူတို့က စိတ်ပြေလို့ ပြန်ခေါ်တာပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့ သမီးအဘိုးက မေမေကို သိပ်ချစ်တာ မဟုတ်လား၊ နေမကောင်းတော့ တွေ့ချင်ရှာပြီး ခေါ်ခိုင်းတာ၊ မေမေလဲ ကိုသင်းကြိုင် ဆီက ခွင့်တောင်းပြီး လိုက်သွားတယ်၊ တော်တော်လေး မမာနေတဲ့ အဖေကို တွေ့ရတော့ ရင်ကွဲပက်လက် ခံစားရတယ်”

“သမီးရဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကလဲ မေမေကို တွေ့တော့ကရုဏာ ခေါ်သနဲ့ အမိုက်မလို့ ပြောလဲပြော၊ ငိုလဲငိုရှာတယ်၊ ဖေဖေရော မေမေကို တွေ့ရတော့ မေမေရဲ့ ဆင်းရဲနုချာတဲ့ ဘဝကို သိရတော့ ပိုပြီးရင်ထုမနာ ဖြစ်ခဲ့ရှာတယ်ကွယ်”

“ဒီလိုနဲ့ သမီးမိုးရဲ့ ဒုက္ခကို မကြည့်ရက်လို့ မေမေကို အိမ်ပြန်ခေါ်ထားတယ်။ သမက်ကိုပါ မခေါ်ချင်ပေမဲ့ သမက်ပါမှ သမီးပါ အိမ်ပေါ်ရောက်မှာမို့ ခေါ်ထားကြတယ်”

“အချမ်းသာကြီး မဟုတ်တောင်မှ မေမေတို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး နေခဲ့ရတယ်။ သမီးအဖေကိုပါ တင်ကျွေးထားကြတယ်လေ။ သူလဲ အလုပ်ရှာပါသေးတယ်ကွယ်...”

“တစ်နေ့တော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူ အိမ်ပြန်လာတယ်။ သမီးလေး မွေးကင်းစကပေါ့ကွယ်။ သူ မန္တလေးမှာ အလုပ်တစ်ခု ရမယ်တဲ့ မန္တလေးကို သွားရမယ်။ မေမေကို လိုက်ခဲ့ရမယ်တဲ့လေ”

“သမီးကိုကော သူ ချစ်ရဲ့လား မေမေ”

ကြားဖြတ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစေက မေးလိုက်သည်။

“သိပ် ချစ်တာပေါ့ကွယ်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေဆိုတဲ့ နာမည်ကိုသူပေးခဲ့တာပေါ့ကွယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ကြည်နူးမှု ရောင်ခြည်လေး တစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“မေမေက အရင် သူတစ်ယောက်တည်း သွားကြည့်ပါဦး အဆင်ပြေမှ ပြန်လာခေါ်ဆိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း သွားခဲ့တယ်။ နှစ်လလောက်နေတော့ ပြန်လာတယ်။ နေဖို့ ထိုင်ဖို့ရော အဆင်ပြေတယ်။ မေမေတို့ သားအမိကို လိုက်ခဲ့ပါတဲ့”

“ဒါနဲ့ မေမေက လိုက်သွားရောလား”

“ဟင့်အင်း သမီး အဲဒီမှာတင် အဖေနဲ့ရော ဒေါ်ဒေါ်ကြီးနဲ့”

ပြဿနာတော့ တာပါပဲ။ အဖေရော အစ်မကပါ သူ့ကို မယုံဘူးတဲ့။ မေမေနဲ့ မြေးလေးကိုလဲ မထည့်နိုင်ဘူးတဲ့လေ။ ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်ပြီး စကားတွေများကြပြီး သူက အိမ်ပေါ်က ဆင်းတယ်”

“မေမေကိုလဲ လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တယ်။ အဖေနဲ့ အစ်မက တစ်ဖက်၊ ယောက်ျားက တစ်ဖက်နဲ့မို့ မေမေလေ အဲဒီအချိန်တုန်းက သေချင်စိတ်တောင် ပေါက်ငယ်၊ သူက ဇွတ်တရွတ်ပဲ သူ့နောက်လိုက်ခိုင်းတယ်။ နောက်ဆုံး အဖေအကြီးရဲ့ ဆန္ဒကိုသာ ဦးစားပေးပြီး မေမေ သူ့နောက်မလိုက်ခဲ့ပါဘူးကွယ်”

“သူကလဲ ဇွတ်သမား မဟုတ်လား၊ လူငယ်ပီပီ သူ့အလိုကိုသာ သိတော့ မေမေကို စိတ်နာပြီး ပြောသွားလိုက်တာကွယ်။ သေခန်းပြတ်တယ်ဆိုပြီး မေမေဘာဝထဲက အပြီးအပိုင် ထွက်သွားတော့တာပါပဲကွယ်”

“ဟင်... ဖေဖေက နောက်ပိုင်းမှာ မေမေကို မဆက်သွယ်တော့ဘူးလား ဟင်”

“မေမေကို သူဆက်သွယ်ခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက စာတွေ မေမေဆီကို မရောက်လာပါဘူး။ သမီးရဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက အကုန်သိမ်းပြီး ဆုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအကြောင်း ဒီနေ့မှ မေမေ သိရတာပါကွယ်”

“ဟင်... ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ဘာလို့ ကြားက ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”
စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောလိုက်သော ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ စူးရှဓာတ်နေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွယ်။ သူလဲ စေတနာနဲ့လုပ်

တာပါ။ သမီး ပေဖေနဲ့ ပြန်ဆက်ရင် မေမေထပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ ပြတ်လက်စနဲ့ ပြတ်အောင် လုပ်ခဲ့တာပါ။”

သမီးက အစ်မဖြစ်သူကို အမျက်မသို့မိအောင် ဒေါ်ခင်မြက ပြောပြကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“ပထမတော့ သူက စာနဲ့ မှန်မှန် ဆက်သွယ်တယ်။ မေမေ ဆီက ဘာမှ တုံ့မပြန်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်ကို လိုက်လာတယ်။”

“လိုက်လာတော့ တွေ့ရောလား။”

“ကံမဆုံတော့ ကြုံချင်ရက်နဲ့ ကွဲပြန်တယ် သမီးရယ်။ သူ့လိုက်လာတဲ့အချိန်မှာ မေမေတို့က အိမ်ပြောင်းသွားပြီမို့ မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့။ သူ့ခံမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပြန်သွားရတယ် တဲ့။ ဒါပေမဲ့ နေ့ရှိသရွေ့ အခွင့်သာသရွေ့ သမီးနဲ့ မေမေအကြောင်း တွေ့ကို စုံစမ်းနေတာပဲ။”

“ဒီအကြောင်းတွေ မေမေက ဘယ်လို သိလဲ။”

“မောင်ရဲဝံ့ ပြောပြလိုပေါ့ကွယ်။”

“ရှင်... ကိုရဲဝံ့ ပြောပြလို့ ဟုတ်လား၊ မေမေ။”

တအံ့တဩနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက မိခင်အား မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အခု သူက ထားဝယ်မှာလေ။ မောင်ရဲဝံ့နဲ့

မန်နေဂျာဖြစ်နေတယ်။ မောင်ရဲဝံ့ကို သူက သူ့အကြောင်းတွေအကုန် ဖွင့်ပြောထားတာ။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် စုံစမ်းပေးဖို့လဲ မှာထားတာတဲ့။”

“အို... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြီးပါလား မေမေရယ်။”

“ဒါကြောင့် မနက်က မောင်ရဲဝံ့က မေးတော့ ပထမ ဝေ

က သိပ်အံ့ဩသွားတယ်။ သူ့ကို သေပြီတောင် ထင်တာ နောက်မှ အဖြစ်မှန်တွေ သိရတော့ မေမေ စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်ကွယ်။ သမီး ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကလဲ သူ့အမှားတွေကိုသိပြီး နောင်တရမဆုံး မေမေကို တောင်းပန်ရှာပါတယ်။”

“ဪ... မနက်က အဲဒီကိစ္စကို မေမေတို့ ပြောနေကြတာ လား။”

“ဟုတ်တယ် သမီးကို နောက်မှ အသိပေးပါလို့၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက တားထားလို့၊ မေမေ ခုမှ ပြောရတာပါကွယ်။ သမီး ဒေါ်ဒေါ်ကြီး တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာတယ်။ သမီးလေး မျက်နှာကို သူ့အမှားကြောင့် ဘယ်လိုကြည့်ရမှန်းတောင် မသိဘူးလို့ ပြောပါတယ်ကွယ်။”

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကြောင့် သမီးတို့ ခုလို ခုလို တကွဲတပြား ဖြစ်ရတာပေါ့နော်။”

“သူကလဲ စေတနာနဲ့ မှားခဲ့တဲ့ အမှားပါကွယ်။ သူတော် တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ် သမီးရယ်။”

“ဒါနဲ့ ခု အကြောင်းနဲ့ သိရတော့ မေမေ ဘာလုပ်မလဲဟင်။”

“မောင်ရဲဝံ့က ကိုသင်းကြိုင်ဆီ စာရေးလိုက်လို့ ဟိုက ပြန် စာတောင် ရပြီတဲ့ သူ့သိပ် ဝမ်းသာနေရှာတယ်တဲ့။ မေမေဆီကိုလဲ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်တာကို မောင်ရဲဝံ့က ပေးတယ်။ ဒီမှာသမီး။”

ဒေါ်ခင်မြက ခေါင်းအုံးအောက်က စာခေါက်လေးကို ဆွဲ ယုတ်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ပေးလိုက်သည်။ စာခေါက်လေးကို တုန်

ယင်နေသော လက်ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးစေ ဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်သည်။

အချစ်ဆုံး မြလေး... တဲ့။

သည်စာကြောင်းကို ဖတ်ရသော ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ရင်ထဲ ကြည့်နူးမှုတွေဖြင့် ပြည့်လျှမ်းသွားရပါသည်။ ဖခင်ကြီးသည် သူမ၏ မိခင်ကို ချစ်ဆဲပါလားဟု ဝမ်းသာသွားသည်။

မြလေးနဲ့ သမီးအကြောင်းတွေ မောင်ရဲဝံ့ဆီက သိရလို့ သိပ် ဝမ်းသာရပါတယ်ကွယ်။ ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ အသက် ရှင်လျက် တွေ့ရတာ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ဝမ်းသာနန်းမသိဘူး။ မြလေးနဲ့ သမီးကို သိပ်တွေ့ချင်တယ်။ မောင်ရဲဝံ့နှင့်အတူ ထားဝယ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလားကွယ်။ ဒီမှာ အလုပ်တွေက ပစ်ထားခဲ့လို့ မရလို့ပါ။

သမီးလေး ချစ်မြတ်နိုးစေကို သိပ် တွေ့ချင်တယ်။ မြလေးတို့သားအမိ အမြန်ဆုံး လိုက်ခဲ့ကြပါနော်။

မြလေးတို့သားအမိ လာမယ့်ရက်ကို လက်ချိုးပြီး စောင့်နေမယ်နော်”

သင်းကြိုင်

ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ရင်ထဲမှာ ဝိတိလွမ်းသွားရပါသည်။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့သော ဖခင်၏ မေတ္တာတွေကို သိရတာ ရင်နှင့်တမျှ ပြည့် သိပ်စွာ ကြည့်နူးရပါသည်။ ဖခင်အား တွေ့ချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြသွား ရပါသည်။

“ဒါဆို ဖေဖေဟာ သိပ် သနားစရာကောင်းခဲ့တာပေါ့နော်”

မေမေကမှ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း သမီးနဲ့ နေရသေးတယ်။ သူတ တစ်ယောက်တည်း နေရရှာတာနော်”

“အေးပေါ့ကွယ်။ ဒါကြောင့် မေမေလေ ဒီနေ့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ကြီး ဖြစ်နေရတာပေါ့။ သမီးအဖေအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ ပါတယ်ကွယ်”

“ဖေဖေဆီကို လိုက်သွားကြရအောင်လား မေမေ”

“သွားရမှာပေါ့ သမီးရယ်”

“သမီးက ခုတောင် ပြေးပြီး သွားတွေ့ချင်တယ်”

“သမီးကို မေမေ တစ်ခုပြောမယ်။ နားထောင်ပါကွယ်”

“ဘာများလဲ မေမေ”

“သမီး ဒေါ်ဒေါ်ကြီး သိပ် စိတ်ထိခိုက်နေရှာတယ်။ သွားပြီး ချောလိုက်ပါဦးကွယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာ သမီးစိတ်ဆိုးတယ်”

“ဟဲ့... သမီး၊ အဲလိုမပြောရဘူးလေ။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့တာကို မမေ့ပါနဲ့ကွယ်။ ခုလဲ အားလုံး ပြေလည်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွယ်”

တင်းမာနေသော မျက်နှာလေးက နည်းနည်းပြေလာသည်။

“မေမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် သွားပြီး ပြောရာပြောကြောင်း ပြောလိုက်ပါကွယ်”

“ကောင်းပါပြီ မေမေ”

ချစ်မြတ်နိုးစေက ပေါ့ပါးစွာနှင့်မိခင်၏ အပါးမဲ့သက်ထင်သို

ဆင်းခဲ့လေသည်။ ဒေါ်တင်လှအနီးသို့ ကပ်ခဲ့သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီး”

ဒေါ်တင်လှက သူမကို မော့ကြည့်သည်။ သူမ၏ အကြည့်ထဲတွင် နောင်တရစိတ်နှင့် ဝန်ချတောင်းပန်နေသော စကားများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သမီးလေးရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မှားခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ကြောင့် သမီးလေးတို့သားအမိ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ချစ်တဲ့သူငယ်ချင်း ကွေကွင်းကြရတယ်”

ဒေါ်တင်လှက ဝမ်းနည်းပက်လက် ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုပါလေသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ ဒေါ်တင်လှ ယခုကဲ့သို့ ငိုကြွေးတာ မမြင်ခဲ့ဖူးသော ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိတ်ထဲနှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်ငါတည်း ငါဆိုပြီး လက်မထောင်ထောင်ရှိခဲ့သာ ဒေါ်တင်လှ၏ မာန်ကျခန်းကံ စိတ်ထိခိုက်စရာကောင်းလှပါသည်။

သူ၏ ကြီးဒေါ်ကြီးကို ဖက်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေကပါ စိတ်မထိန်းနိုင်၍ ငိုပါလေသည်။

“သမီးလေးရယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး မှားခဲ့ပါပြီကွယ်”

“သမီး ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို စိတ်မဆိုးရက်ပါဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးက ဧတနာနဲ့ မှားခဲ့တာမို့ သမီး ဖြေလိုရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်”

“ဪ... ကလေးရယ်”

ဒေါ်တင်လှက သူမ၏ ကိုယ်လေးကို တင်းတင်းပွေ့ဖက်လိုက်

ပါသည်။

“သမီးလေး ဒေါ်ဒေါ်ကြီးကို စိတ်မနာဘူးပေါ့နော်”

“ဟင့်အင်း”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

မျက်ရည်တွေ စိုနစ်နေသော ဒေါ်တင်လှ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဝမ်းသာမှု ရောင်ခြည်တွေ လင်းလက်သွားပါသည်။

“ခုအချိန်ထိ ကျေးဇူးစောင့်ရှောက်ထားတာကို သမီးကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး”

“အို... လိမ္မာလိုက်တဲ့ ကလေးရယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်ကြီးဆီက ခွင့်တောင်းရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ သမီး”

“ဖေဖေဆီကို သမီးနဲ့မေမေ လိုက်သွားချင်တယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ခွင့်ပြုမလားဟင်”

“ဪ... သမီးရယ် ဒေါ်ဒေါ်ကြီး ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကြီးရယ်”

ဒေါ်တင်လှအား အရောင်တွေ တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော မျက်ဝန်းလက်လက်ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒါဆို မေမေ့ကို ဝမ်းသာရအောင် သွားပြောလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး... သွားပြောလိုက်ပါကွယ်”

ဒေါ်တင်လှအပါးမှ ရုတ်ခနဲထ၍ ပြေးခဲ့သည်။ မိခင်ကြီး
 အခန်းဆီသို့ မနားတမ်း ပြေးခဲ့သည်။
 ထိုနေ့ည သားအမိနှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်
 အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောင်းပြောရင်း ညဉ့်နက်ခဲ့ရလေသည်။

* * *

၂၉

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောမှာပင် ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးဝေထံ
 ရောက်လာသည်။ အသံကြားသည်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ဧည့်ခန်းဆီသို့
 ပြေးထွက်လာသည်။

မျက်နှာဝင်းဝင်း မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးကို ကြည့်လိုက်
 သည်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ပျော်နေပြီဆိုတာကို ရဲဝံ့ သိလိုက်ပါသည်။

“ကိုရဲဝံ့ကို သိပ် ကျေးဇူးရင်တာပဲသိလား။”

ဝမ်းသာမှုတွေနှင့် လှိုက်ဖြာနေသော အသံဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ
 အား ရဲဝံ့အား ပြောသည်။

“ဘာအတွက် ကျေးဇူးတင်တာလဲ။”

‘သိသိကြီးနှင့် ရဲဝံ့က စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။’

“အမယ်၊ ခုမှ ဘာမသိချင်ယောင် ဆောင်နေတာလဲ၊ မနေ
 မနက်က သူပဲမေမေတို့ကို ပြောခဲ့ပြီးတော့”

www.burmeseclassic.com

ချစ်မြတ်နိုးဝေက လွတ်ခနဲ မျက်စောင်းလေး တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည်။ ချစ်စရာ အပျော်မျက်နှာလေးထဲမှ မျက်စောင်းကြောင့် ရဲ့ပုံ အသည်းထဲခိုက်အောင်ကိုပင် ချစ်သွားရပါသည်။

“အေးကွာ တို့နဲ့ ဦးသင်းကြိုင်နဲ့ ခင်တာကြာပါပြီ၊ တို့ဆီမှာ မန်နေဂျာဝင်လုပ်တာ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ၊ သူ့ရဲ့ အထီးကျန်ဘဝကို သိရတော့ တို့သနားခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ ခုတစ်ခေါက် သူမှာလိုက်တာ အဆင်ပြေသွားခဲ့တာပေါ့၊ အရင်တုန်းကလဲ တို့ရန်ကုန်လာတိုင်း သူ့မိန်းမနဲ့ သမီးကို စုံစမ်းခိုင်းခဲ့တာပါ”

“နို့ ကိုရဲ့က ချစ်မြတ်နိုးဝေတို့မှန်း ဘယ်လိုက ဘယ်လို သိတာလဲ”

“သူက အန်တီ ဒေါ်ခင်မြနာမည်ရော၊ ဒေါ်တင်လှရော၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေဆိုတဲ့ သမီးလေး နာမည်ရော တဖွဖွပြောလွန်းလို့ တို့စိတ်ထဲမှာ အလွတ်ရပြီးသားပါ”

“လူမော်အိမ်မှာ ချစ်မြတ်နိုးနဲ့ စတွေ့တော့ ချစ်မြတ်နိုးရဲ့ နာမည်လေးကို စသိတည်းက စိတ်ဝင်စားသွားတာပါ၊ ဦးသင်းကြိုင်ရဲ့ သမီး နာမည်နဲ့ တူလို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အလုတ်ကိစ္စ ချစ်မြတ်နိုးဝေနဲ့ အပေးအယူတည့်တာကစပြီး အားလုံးကို သိရတော့ ပို အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“အဟင်း ကိုရဲ့က စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားလုပ်လိုက်တယ်ဆို ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့ကွာ၊ ဦးသင်းကြိုင်ကို သနားတာနဲ့ပဲ အလိုထီ”

စုံထောက် ဖြစ်သွားရတာပါ”

“မြတ်နိုးဝေလေ အရမ်း ကျေးဇူးတင်တယ် သိလား”

“ဪ... မိန်းကလေးရယ် မင်းအတွက်ဆိုရင် တို့ ဘာပဲလုပ်ပေးရ ပေးရပါ၊ ရင်ထဲက အသည်းနှလုံးကို ယူမယ်ဆိုရင်တောင် မတွန့်မတို ရင်ခွဲပြီးပေးမယ် ရဲ့ပဲပါကွာ”

စိတ်ထဲက မချင်မရဲကြီး ရဲ့ပုံက ပြောလိုက်ပါသည်။ သည် မိန်းကလေးအပေါ် တုနှိုင်းရသော ချစ်မေတ္တာတွေ သွန်းဖြိုးမိပါသည်။

သူ၏ မေတ္တာတွေက မဆုံးနိုင်သည့် မနက်ဖြန်တိုင်း မနက်ဖြန်တိုင်းမှာ ဆက်လက်ရွာနေမယ့် မေတ္တာမိုးတွေပါလို့ ကြွေးကြော်လိုက်ချင်ပါသည်။

“ဒါဆို တို့ ပြန်ရင် ထားဝယ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟံ... လိုက်မှာပေါ့၊ မြတ်နိုးဝေက ဖေဖေကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာ”

“ချစ်မြတ်နိုးတို့ လိုက်လာရင် ဦးလေး သိပ် ဝမ်းသာရာမှာပဲ၊ ဦးလေးက လူတော်တစ်ယောက်ပါ ချစ်မြတ်နိုးရယ်၊ ခုထိထိ အန်တီအပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိပါတယ်၊ ခုထိ အန်တီကို သူက မျှော်လင့်နေတုန်းပါ”

“ဖေဖေက ချောလားဟင်”

ဖအေတု သမီးလေးမှန်း သူမကိုယ်သူမ မသိရှာသော ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ရဲ့ပုံက ကြည့်လိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးနဲ့ သိပ်တူတယ်ဆိုရင် တွက်ကြည့်လိုက်ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်လားဟင် မြတ်နိုးဝေနဲ့ ဖေဖေက တူတယ် ဟုတ်လား”

“တော်တော်လေး ဆင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ချောမှာပေါ့နော်”

ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာလေးနှင့် ချစ်ဖွယ် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ပြောသည်။ ကလေးလေးလို အပြစ်ကင်းစင်သော ချစ်မျက်နှာလေးကို ရဲရဲက ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ကြည့်ပစ်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးက သိပ်ချောတာပေါ့ကွယ်”

ရဲရဲက နှစ်နှစ်ကာကာကြီးပင် ပြောလိုက်ပါသည်။ သူ၏ အကြည့် သူ၏ အပြောကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ နှလုံးသား အရိုင်း အစိုင်းလေး ကျွမ်းပစ်အောင် ခုန်သွားရပါသည်။

“ကိုရဲရဲ ဘယ်တော့ သွားမှာလဲ ဟင်”

“ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ ပြန်မှာလေ၊ ချစ်မြတ်နိုးတို့ လိုက်မယ်ဆို ရင် လေယာဉ်လက်မှတ် လုပ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးနော်”

“တို့နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးကြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတဲ့ စကား မသုံးသင့်ပါ ဘူး၊ ချစ်မြတ်နိုးကသာ တို့ကို ကူညီခဲ့တာ၊ တို့က ဘာမှ မကူညီရ သေးပါဘူးကွာ”

“ကိုလူကို ကူညီပြီးသားပဲ၊ မြတ်နိုးဝေ ကျေနပ်ပါတယ်”

“သူ့ဆီက စာလာသေးလား”

“ဟိုတစ်ခေါက် လာပြီးကတည်းက ထပ်မလာဘူးလေ”

“အေးကွာ၊ ဟိုမှာ သူပျော်နေတယ်၊ အလုပ်ကို စိတ်ပါ လက်ပါ လှုပ်တဲ့သူဆိုတော့မကြာခင် ကြီးပွားမှာပါ”

“ကြီးကြီးစုဆီကိုလဲ မကြာမကြာ သူ့ငွေပို့ပါတယ်”

“လူမော်က မိန်းမမယူချင်တာကလွဲရင် သိပ်ကို အမေစကား နားထောင်ပါတယ်”

“တစ်ခါတလေ မြတ်နိုးဝေ ကိုလူကြီးကို သိပ်လွမ်းတာပဲ”

ညှိုးငယ်စွာ ပြောနေသော မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးကို ရဲရဲက တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲရဲ၏ ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ မျက်တက် တက် ဖြစ်သွားရပါသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ စိတ်တွေ တစ်ပတ်လည်ပြီး လူမော်ကိုများ ချစ်ကြိုက်သွားပြီလား၊ ခွဲခွာရတော့မှ လူမော်အပေါ် သံသယဥှောင်တွေကို တွယ်မိ၍ မေတ္တာခိုက်တွေများ ယုံဖိတ်နေပြီးလားဟု သံသယတွေနှင့် စိတ်ပူသွားမိပါသည်။

“လူမော်က ဟိုမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချိတ်တိတ် တိတ် ဖြစ်နေပြီတဲ့”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ စိတ်ကို သိချင်၍ သွေးတိုးသွေးစမ်းမေးခွန်း နားဖြင့် တီးခေါက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လား ဘယ်သူတဲ့လဲဟင် နေဦး ဒီလူကြီး စာရေးပြီး ကော့စ်ရမယ်၊ မြတ်နိုးဝေကို အသိမပေးဘဲကျိတ်ပုံးခုတ်နေတယ်ပေါ့”

ဝမ်းသာမျက်နှာလေးနှင့် စူတူတူ၊ မူတူတူ အမူအရာလေးနှစ်ခု နှောစပ်နေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ကြည့်ပြီး ရဲရဲရင်ထဲက အပူလုံးကြီး

ကျသွားလေသည်။

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ လူမော့အပေါ်မှာ သူ့ရိုးရိုးသံယောဇဉ် ရှိတာကိုး”

ပင့်သက်ရှိက်ပြီး ခုမှ ရယ်နိုင် ပြုံးနိုင်ဝါတော့သံသည်။ သူတို့နှစ် ဦး စကားကောင်းနေစဉ် ဒေါ်ခင်မြက ရောက်လာသည်။

“မေမေရေ သမီးတို့ ထားဝယ်လိုက်ဖို့ ကိုရဲဝံ့ကို ပြောလိုက်ပြီ နော်”

“ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ပါတည်း သွားကြတာပေါ့နော်၊ ဒီနံတီတို့ အတွက် လေယာဉ်လက်မှတ် လှုပ်လိုက်ပါမယ်”

“အေးကွယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဦးလေး သင်းကြိုင်ကို ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားထားပါမယ်”

“ဖေဖေကတော့ အရမ်း ပျော်နေမှာပဲနော်”

“ပျော်မှာပေါ့ ချစ်မြတ်နိုးရယ် ဒီသမီး ဒီမိန်းမအတွက် သူ မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှာခဲ့တာ မျှော်ခဲ့ရတာပါ”

ဒေါ်ခင်မြ၏ မျက်ဝန်းထဲမှ ညှိုးရိပ်များကိုကြည့်ပြီး ရဲစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ဦးသင်းကြိုင်နည်းတူ ဒေါ်ခင်မြလည်း ခံစားနေသည်ကို သူ့သိလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ် အန်တီ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ရဲဝံ့က ဒေါ်ခင်မြကို နှုတ်ဆက်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးကို ညနေ လာကြိုမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မျက်ဝန်းလက်လက်ဖြင့် တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက် သွားသည့် ရဲဝံ့၏ နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ရင်ခုန်ခြင်းများစွာ နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

* * *

www.burmeseclassic.com

ထားဝယ်မြို့သို့ ပြန်မည့်ရက်မှာ ရဲဝံ့က လာကြိုသည်။
ဘိုးဘိုး ဦးသာမြတ်နှင့် ဒရိုင်ဘာလည်း ပါသည်။ ဒေါ်ခင်မြမှာလည်း
ခါတိုင်းလိုမဟုတ် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေ၍ ပိုပြီး နပျိုကျန်းမာနေသည်။

ဦးသာမြတ်ကလည်း အကြောင်းစုံသိပြီးပြီမို့ ဒေါ်ခင်မြအား
ထားဝယ်သို့ လိုက်သည်ကို ဝမ်းသာနေသည်။ အစကတည်းက
ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ထားဝယ်လိုက်စေချင်ရာ ယခုတော့ အဆင်ပြေသွား
ပြီမို့ ဦးသာမြတ် ကျေနပ်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေတို့အုပ်စုလေး လေယာဉ်ပေါ်ရောက်ပြီး လေယာဉ်
ထွက်သွားမှ ဦးသာမြတ်တို့ ပြန်သွားကြသည်။

ရဲဝံ့က ဒေါ်ခင်မြကိုဂရုစိုက်လွန်းပါသည်။ လေယာဉ်ပေါ်တွင်
ခေါင်းမှူးမှာစိုး၍ ကြိုပြီး ဆေးတိုက်သည်။ သက်သောင့်သက်သာ
ရှိစေရန် အစွမ်းကုန် ပြုစုပါသည်။

ဒေါ်ခင်မြရင်ထဲမှာ သမက်လောင်းလေး သိတတ်မှုကြောင့်
ကြည်နူးရပါသည်။ ဆွေဂုဏ်၊ မျိုးဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ် မမောက်ရှာသော
ရုပ်ချော၊ ဥစ္စပေါ၊ ပညာတတ်လေးအား လေးစားမိပါသည်။ သမီး
လေး၏ အကြိုက်ကို ဦးစားပေး အလိုလိုက်တာမြင်ရတော့ ဒေါ်ခင်မြ
ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးကျေနပ်ပါသည်။

“ဦးလေးကိုလေ အားလုံးသွေလို့ရလို့ ကျွန်တော်ရန်ကုန်မှာ
ကြာကြာနေနိုင်တာ အနံ့ကိရဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ အမေတူအဖေကွဲ
ညီလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူက သိပ်စိတ်မချရဘူး၊ နည်းနည်း
ပေတယ်၊ သူ့ကိုလဲ ဦးလေးသင်းကြိုင်လက်ထဲ အပ်ခဲ့ရတယ်”

“ဪ... မောင်ရဲဝံ့မှာ ညီတစ်ယောက် ရှိသေးတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖိုးတာက သိပ်ကလေးစိုင့်တာ၊ မေမေက
မနိုင်လို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ပို့ထားတာ၊ တစ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ”

“ဒါဆို အဲဒီ ဖိုးတာနဲ့ ဦးသာမြတ်က ဘာမှမတော်ဘူးပေါ့
နော်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရဲဝံ့ကို မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှမတော်ဘူးပေါ့လေ၊ သူက မေမေ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့
မွေးတာပါ၊ တို့ထက် သုံးနှစ်လောက် ငယ်တယ်”

“ကိုရဲဝံ့နဲ့ တူလားဟင်”

“ဟင့်အင်း သူက မေမေနဲ့ တူတယ်၊ တို့က မေမေနဲ့ တူတာ
လေ”

“သူက မေမေနဲ့သာ ဆိုးတာ၊ တို့နဲ့ကျတော့ တို့စကားကို

နားထောင်ပါတယ်”

“သူ့ကို ကိုရဲဝံ့က ချစ်လားဟင်”

ကလေးဆန်စွာ ချစ်မြတ်နိုးစေ မေးလိုက်သည်။

“ချစ်တာပေါ့ကွာ၊ တို့မှာ ညီဆိုလို့ သူတစ်ယောက်တည်းတာ”

အမေတူ အဖေကဲ့ညီ ဖြစ်ပေမဲ့ စိတ်ထားမြင့်မြတ်သော ရဲဝံ့က ညီရင်းနှင့်မခြား ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ညီငယ်ဆိုးသမျှကိုလည်း သည်းခံခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်။

“အန်တီ ခေါင်းမူးရင် ပြောနော်”

ထိုင်ခုံနောက်ကျောကို ခေါင်းမှိုပြီး မျက်စိမှိတ်နေသော ဒေါ်ခင် မြကို စိုးရိမ်တကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး ရဲဝံ့က ပြောသည်။

“မမူးပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်ခင်မြက ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာ၍ ခေါင်းကို ထိုင်ခုံတွင်မှီချလိုက်ပေမဲ့ ကလေးတွေ စိတ်ပူမှာစိုး၍ ဘာမှမဖြစ်ပါဟု ပြောလိုက်သည်။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်တာမျှ ကွဲကွာခဲ့ရသော ငယ်ချစ်ဟောင်း နှင့် တွေ့ရမည့်အရေးက ဒေါ်ခင်မြနှင့် နှလုံးသာကို ပြန်၍ နုပျိုစေသလို အထိန်းအကွပ်မဲ့စွာလည်း ခုန်စေပါသည်။

“ကိုသင်းရယ် ခင်မြရင်ထဲမှာ ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေအတွက် ကြေကြေကွဲကွဲကြီး ခံစားနေရပါတယ်ရှင်”

ချစ်လင်ကြီးကို တမ်းတပြီး ရင်ထဲက ပြောလိုက်ပါသည်။ ဂျက်လေယာဉ်ကြီးက ဝေဟင်မှာ အရှိန်နှင့် ပြေးနေသလို ဒေါ်ခင်မြ၏ ရင်ထဲမှာလည်း အရှိန်ပြင်းစွာ ခုန်လှုပ်နေပါသည်။

လေးဆယ့်ငါးမိနစ်သာသာခန့်တွင် ထားဝယ်လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဂျက်လေယာဉ်ကြီးက သိန်းငှက်တစ်ကောင်လို ထိုးဆင်းလိုက်သည်။ စူးရှစွာ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းနေသော အင်ဂျင်သံများ ရပ်သွားလေပြီ။

“အန်တီရေ လူရှင်းပြီ ဆင်းကြရအောင်နော်”

“အေး... အေး”

ဒေါ်ခင်မြကို ရဲဝံ့က တဲ့ထူလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ဒေါ်ခင်မြ၏ ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုတွေကြောင့် ခြေထောက်တွေပင် လှုပ်ရှားနိုင်သည့် အင်အားပင် မရှိချင်တော့ပါ။

မိခင်၏ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။ တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးသော ဖခင်အရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးကို တွေ့ရမှာမို့ ရင်ထဲက ကတုန်ကယင်ကြီးပါ။

ဝမ်းသာစိတ်တွေ ကြီးမားနေသလို ဖခင်ကို တွေ့ချင်သော စိတ်တွေလည်း ဆန္ဒစောနေပါသည်။ ခံစားမှုမျိုးစုံ ယှက်သန်းနေသော မျက်နှာ နှစ်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ရဲဝံ့၏ ရင်ထဲ သနားစိတ်တွေ ဝိသွားရပါတော့သည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်ခင်မြကို ရဲဝံ့ကတစ်ဖက် ချစ်မြတ်နိုးဝေက တစ်ဖက် တွဲခဲ့ပါသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ ဦးလေးသင်းကြိုင် လာကြိုနေတယ်”

ရဲဝံ့က ဝမ်းသာအားရနှင့် ဦးသင်းကြိုင်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်

ရင်း ပြောသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေနှင့် ဒေါ်ခင်မြ၏ အကြည့်တွေ ရုတ်ခနဲရဲဝံ့ညွှန်ရာသို့ ရောက်သွားသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ မြင်လိုက်ရသည်က လွန်စွာ ဝမ်းသာကြည်နူးနေသော အပြုံးမျက်နှာနှင့် သူမတို့ထံ မပြေးရဲတစ်မည် လျှောက်လာသော ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း လူရည်မွန်တစ်ယောက်ပါ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲ ဖခင်ဆိုသော အသိကြောင့် လိုက်ခနဲ ခုန်သွားရပြီး ရည်မွန်သော ဖခင်၏ သွင်ပြင်ကြောင့် ထပ်ဆင့်ကြည်နူးရပါသည်။

“ခင်မြ... သမီး”

ဦးသင်းကြိုင်က ဝမ်းသာအားရကြီး ဇနီးနှင့် သမီး၏ အမည်ကို ခေါ်သည်။ အနားရောက်ရောက်ချင်း ဒေါ်ခင်မြ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထွေးသည်။

“ခင်မြရယ်”

ပြီးတော့ သမီးလေး၏ ပခုံးကို တင်းတင်းဖက်ပြီး မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသော မျက်ဝန်းဖြင့် သမီးလို့ နှင့်နှင့်ကြီး ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါ်ထိ ပေါက် ကျလာသည်။ ဖခင်၏ မျက်နှာကို ဝမ်းသာဝမ်းနည်းကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ လှိုက်သံကြီးဖြင့် ဖေဖေဟု ခေါ်လိုက်ပါသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းတင်းကြီး ဇော်

တွယ်လိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်မြမှာလည်း သားအဖနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တရွဲရွဲနှင့်ပါ။

ရဲဝံ့က သူတို့မိသားစုကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေရပါသည်။ မိမိ၏ စွမ်းဆောင်ချက်ဖြင့် ယခုလို ကွဲကွာနေရသော မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပြန်နေရတာတွေ့တော့ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာနေပါသည်။

ဦးသင်းကြိုင်က သမီးကို တစ်ဖက်၊ မယားကိုတစ်ဖက် ပခုံးတွေကို ဖက်ရင်း ကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့လေသည်။ ရဲဝံ့က နောက်မှ အထုပ်တွေ၊ အပိုးတွေကို အငှားကားနှင့် သယ်ပြီး လိုက် ခဲ့သည်။

“မောင်ရဲဝံ့ရယ် ဦးလေး မင်းကို သိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

ရဲဝံ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်သည်။

ဦးလေးတို့ စိတ်ချမ်းသာတော့ ကျွန်တော် ကူညီလှရတာပေါ့

ဗျာ”

“အေးကွယ် မင်းလို စိတ်ထားမွန်မြတ်တဲ့ လူကို သမက်တော်ရ နာ ကိုယ်တို့ သိပ် ကံကောင်းတယ် သိလား ခင်မြ”

ဦးသင်းကြိုင်၏ စကားကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေး ခွဲခွဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူမတို့၏ လုပ်ကြံဇာတ်ကို မသိရှာလေသော ဒေါ်ကြီးကို ရှက်လည်းရှက် သနားလည်း သနားမိပါသည်။

ရဲဝံ့၏ တိုက်သည် အာဇာနည် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရှိပါသည်။

ခြံဝန်း သိပ်မကျယ်သော်လည်း နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဆီသို့

ဦးသင်းကြိုင်က တိုရိုတာ ဟိုင်းလက်ကားကို မောင်းခဲ့ပါသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက အသင့်အတင့် ကျယ်ဝန်းပြီး မန်းပင်တို့

စုံလင်နေသော ခြံကြီးကိုကြည့်ပြီး သဘောကျနေလေသည်။ အိမ်ဖော် မိန်းမတစ်ဦးက ထွက်ကြိုနေပါသည်။

ခမ်းနားထည်ဝါသော ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ချစ်မြတ်နိုးစေတို့ လှမ်းဝင်ခဲ့ပါသည်။ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် မွန်းမံခြယ်သထားသော ဧည့်ခန်း၏ အဆောင်အယောင်များကို တွေ့ရသည်။

ရဲဝံ့တို့၏ ချမ်းသာမှု အတိုင်းအတာကို ချစ်မြတ်နိုးစေ ထပ်မံ၍ မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်တွင် သားအမိသားအဖ သုံးဦး ထိုင်ကြသည်။ ဦးသင်းကြိုင်က သမီးနှင့် မိန်းမ၏ အလယ်တွင် ထိုင်နေသည်။

သမီးငယ်၏ နုနုထွတ်ထွတ် ချောမွေ့သော မျက်နှာကို ချစ်မဝသောအကြည့်နှင့် တစ်မိမိမို့ ကြည့်နေသည်။

“သမီးလေးက ချောလိုက်လှလိုက်တာကွယ်၊ ဖေဖေလေ အရင်တုန်းက စိတ်ကူးနဲ့ သမီးပုံကို ဖော်ကြည့်ဖူးတယ် သိလား”

မွေးကင်းစ နှစ်လခန့်ကတည်းက ကွဲကွာခဲ့သော သမီးလေး ယခုလို အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်မှ တွေ့ရသော ဦးသင်းကြိုင် အံ့လည်းသြ သမီးလေးက ချောတော့ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါသည်။

“သမီး ဖေဖေကလဲ လူချောကြီးနော် ငေမေ”

မိခင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစေက ပြုံးစေစေ မျက်နှာလေး နှင့် ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ သမီးတို့ ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်ကြမှာလဲ”

“တစ်နှစ်လောက် နေမှပါ ကိုသင်းကြိုင်ရယ်” ဒေါ်ခင်မြက အပြေခက်နေသော ချစ်မြတ်နိုးစေအစားဝင်၍ ပြောသည်။

“ဒါဆို သမီးလေးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဘဝနဲ့ ဖေဖေ တွေ့နေရဦးမှာပေါ့”

ယခုမှ တွေ့ရသော သမီးလေးကို ဦးသင်းကြိုင်က သူတစ်ပါး ရင်ခွင်သို့ ချက်ချင်းထည့်ရမှာ နှမြောတွန့်တိုနေလေသည်။ ရဲဝံ့နှင့် သမီးကို လွန်စွာ သဘောတူသော်လည်း သမီးလေးကို လွတ်လွတ် လပ်လပ် ဘဝနှင့် သူတဝကြီး ကြည့်ချင်သေးပါသည်။

“ဖေဖေက ဘယ်အိမ်မှာ နေတာလဲ ဟင်”

“ဒီမှာပဲနေတာပေါ့ သမီးရဲ့၊ မောင်ရဲဝံ့က သူနဲ့သူညီနှစ် ယောက်တည်းမို့ လူကြီးမရှိလို့ ဖေဖေကို ခေါ်ထားတာကွယ်”

ကျေးဇူးတင်သော မျက်ဝန်းများနှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေက ရဲဝံ့ အား ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ဦးလေး ဖိုးတာရော ဟင်”

“အပြင် ထွက်သွားတာပဲ၊ ဘယ်လို မပြောသွားဘူး”

“ဒီကောင်ကတော့ခြေထောက်မှာ ဗွေပါတဲ့အကောင် အိမ်မှာကို မမြဲဘူး”

“သမီးတို့အတွက် အခန်းပြင်ထားတယ် နားလိုက်ကြပါဦး လား”

ချစ်မြတ်နိုးစေတို့ကို သီးခြားအခန်းများ လုပ်ပေးထားသည်။

အခန်းထဲမှာ အသုံးဆောင် ပစ္စည်းများ ပြည့်စုံစွာ ပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

* * *

တစ်ရေးတစ်မော အိပ်နားပြီးကြမှ အားလုံး ဧည့်ခန်းမှာပြန်ဆုံကြသည်။ အအေးနှင့်သရေစာ မုန့်များကို စားရင်းသောက်ရင်းနှင့် စကားတွေ ပြောမဆုံး မောမဆုံး ဖြစ်နေကြရလေသည်။

ပျော်ရွှင်နေကြသော မိဘနှစ်ပါးကို ကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးစေရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာကြည်နူးနေရပါသည်။

“ခင်မြအတွက် ကိုယ် လက်ဆောင်တစ်ခု ဝယ်ထားတယ်”

“ဘာများလဲဟင်”

“ကိုယ် ခင်မြကို သယ်လောက် သတိရနေတယ်ဆိုတာ သက်သေပြမယ် ခုဏနော်”

ဦးသင်းကြိုင်က ပြောပြီး လက်ကလေးကာဏာ ခလေးတု ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်ခင်မြက အပြုံးမျက်နှာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခဏအကြာမှာ ဦးသင်းကြိုင် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ

အမွှေးဖြူထွတ်ပြီး ကောက်နေသော ဗိုလ်ခွေးပုလေး ပါလာသည်။

“ဒီမှာလေ ခင်မြ လာမယ်ဆိုလို့ ကြိုဝယ်ထားတာ”

ဪ... တိုသင်းကြိုင်ရယ်”

ကြည့်ကြည့်နူးနူးတစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်နေသော မိဘနှစ်ဦးကို နားမလည်စွာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ကြည့်နေပါသည်။

“မေမေ့ကို ဖေဖေက ဘာလို့ ခွေးလေးဝယ်ပေးထားတာလဲ”

“အင်းလေ၊ သမီးလေး ဘယ်သိမလဲနော်၊ ဒီလိုသမီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ သမီး မေမေ အိမ်ထောင်ကျခါစကပေါ့၊ သမီးတို့ အဘိုးအိမ်မှာ ဖေဖေ လိုက်နေတုန်းကလေ၊ ခွေးချစ်တဲ့ သမီးမေမေက တစ်နေ့ အိမ်ရှေ့က ဖြတ်ရောင်းတဲ့ ဈေးသည်ဆီမှာ ဖေဖေ့ကို ဝယ်ခိုင်းတယ် လိုချင်တယ်လို့ ပူဆာခဲ့တယ်”

ဦးသင်းကြိုင်၏ အပြောကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးပြီး ဒေါ်ခင်မြက နားထောင်နေသည်။

“ဖေဖေကလဲသမီးမေမေရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မသင့်မြတ်တော့ စိတ်ထဲက အမြဲတိုနေတယ်၊ ခင်မြက ပူဆာတော့ စိတ်ဆိုးပြီး မဝယ်ပေ တဲ့အပြင် ခွေးမွေးရင် မင်းနဲ့အပြတ်လို့ ခင်မြကို တမင် ရန်လှုပ်ခဲ့ တယ်။ ဖေဖေလေ နောက်တော့ စိတ်ကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ သမီး မေမေ့ကို ချောပြီး ခွေးဝယ်ပေးမယ် ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကောက် သွားတဲ့ သမီးမေမေက အဝယ်ပေး မခံဘူးလေ”

ဦးသင်းကြိုင်က ဒေါ်ခင်မြ၏ မျက်နှာကို တောင်းပန်တိုးလျှိုး သော အကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်မြရယ် ကိုယ်သက်သက် အနိုင်ယူခဲ့တာကို ကျေနပ်ပါနော်၊ ခု ဒီခွေးလေးကို လက်ခံလိုက်နော်”

“ဪ... ကိုသင်းကြိုင်ရယ် အစွဲအလမ်းကလဲ ကြီးလိုက် တာ”

“ခင်မြနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကိုယ် အစွဲအလမ်းကြီးခဲ့ပါတယ်” ဒေါ်ခင်မြ၏ လက်ထဲသို့ ဦးသင်းကြိုင်က ခွေးပုလေးကို ထည့်ပေးသည်။ ဒေါ်ခင်မြက ရင်ခွင်မှာ ကြင်နာစွာ ပွေ့ပိုက်ထား သည်။ ကြီးမားသော မေတ္တာ၏ အတိုင်းအတာကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေရင်ထဲမှာ ဖော်မပြင်နိုင်အောင် ချိုးကျူးမိပါ သည်။

စကားကောင်းနေစဉ် ခြံဝင်းထဲသို့ အရှိန်နှင့် မောင်းဝင်လာသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်သံကို ကြားရသည်။

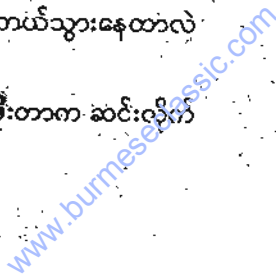
“ဟော... မိုးတာ လာပြီ”

ရဲဝံ့က တံခါးဝဆီသို့ သွက်သွက်လှမ်းသွားသည်။ ချစ်မြတ်နိုး ဆကလည်း ရဲဝံ့၏ ညီဆိုသူကို တွေ့ချင်နေပါသည်။ ရဲဝံ့၏ ချစ်လှ စွာသော ပေပေတေတေ ညီငယ်ကို သိချင်နေပါသည်။

“ဟော... ကိုကိုရဲကြီး ရောက်နေပြီကိုး”

“ရောက်မယ်ဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ ဘယ်သွားနေတာလဲ ဘာ”

မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဟန်ပါပါနှင့် ဖိုးတာက ဆင်းလိုက် သည်။ အစ်ကိုကို နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးပြပြီး။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ကိုကိုရဲရာ၊ လျှောက်လည်နေတာပေါ့”

“မင်း အကျင့်က ခုထိ မပျောက်သေးဘူးလား”

“လူပျိုဘဝမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေါ့ ကိုရဲရာ”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ စာကားသံများက ပျံ့လွင့်လာသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ စိတ်ထဲမှာ ဖိုးတာ၏အသံကို ကြားဖူးသလိုလို ရှိနေသည်။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော့် မရီးလောင်းကောဟင်”

“ဟိတ်ကောင် အာကျယ်မနေနဲ့၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူတို့ရှိတယ်”

ညစ်အစ်ကိုနှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးရေ ဒီမှာ ကိုကိုရဲ ညီဆိုးလေးလ ဖိုးတာလေ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေတို့ ရှေ့မရောက်ခင်မှာပဲ ရဲဝဲက လှမ်းပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဖျတ်ခနဲချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ အကြည့်က ရဲဝဲဘေးမှ ဖိုးတာဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

မျက်ဝန်းလှလှလေး အံ့ဩမှု ဝိုင်းစက်သွားသည်။ ပါးစပ်ထဲ အဟောင်းသားမှ တိုးတိတ်စွာ ပွင့်ထွက်သွားသော အမည်က...

“သူရ”

ဖိုးတာကလည်း ချစ်မြတ်နိုးဝေကို လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးကြီး ပြုနိုင်သွားလို့ အသံကျယ်ကြီးပါ ထွက်လာသည်။

“ဟင်... ချစ်မြတ်နိုးဝေ”

“ဟင်... ညီလေးတို့က သိကြတယ်ဟုတ်လား”

ရဲဝဲ သူတို့နှစ်ဦး၏ အံ့ဩမှင်တက်မိနေသော မျက်နှာတွေကို ကြည့်ပြီး မယုံနိုင်စွာနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက သိပ်ကို သိခဲ့ကြပါတယ်”

မခိုတရီ၊ မျက်နှာပေးနှင့် သူရက ဖြေလိုက်သည်။ နိုင်ငံခြား မင်းသားစံတိုင် ရုံးအောင် ဝတ်စားထားသော သူရကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်နှာတည်တည်လေးနှင့် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“မြတ်နိုးဝေနဲ့ သူရက သိပ်မခင်ခဲ့ပါဘူးနော်၊ သိရုံသိခဲ့တာပါ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက အိုက်တင်တွေ့စွတ်ပေးနေပြီး ဘာလို့လို့ စကားတွေပြောနေသော သူရကို တွယ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ကတော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို သိပ်ခင်ခဲ့တာပါဗျာ”

ရဲဝဲ၏ ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပါသည်။ မိန်းမ ရှုပ်သော ညီငယ်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက သိခဲ့သည်ဆိုတာ ရိုးရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ သူရပုံ ကြည့်ရတာလည်း ခန့်တဲ့တဲနဲ့။

“ဖိုးတာနဲ့ ချစ်မြတ်နိုး တစ်ချိန်က ဇာတ်လမ်းတွေများ ရှိခဲ့ သလား၊ ဒုက္ခပါပဲ”

ရဲဝဲက ပူပူလောင်လောင်ကြီး ရင်ထဲက တွေးနေပါသည်။ တစ်ထိုင် တည်းမှာပင် ချစ်မြတ်နိုးဝေလည်း စိတ်ညစ်လို့ သေသာ သေလိုက်ချင်ပါသည်။ သူရသည် ရဲဝဲ၏ ညီဖြစ်နေသောကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိတ်အကြီးအကျယ် ညစ်နေပါသည်။

သူရနှင့် တစ်မိုးအောင်တည်း အတူနေရမည့်အရေးကို တွေး

ပြီး ကြောက်မိပါသည်။

“ကံကြမ္မာနယ် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟယ်၊ ဒီကြည့်မရတဲ့ လူနဲ့မှ လာဆုံတယ်”

မကျေမနပ်နှင့် မိတ်ထဲက မြည်တွန်တောက်တီးလိုက်သည်။

“ကိုကိုရဲ့ စေ့စပ်လိုက်တာ ချစ်မြတ်နိုးဝေကိုပေါ့နော်”

“အေးလေ”

ရဲဝံ့က သူ့၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး စူးစမ်းနေသည်။ သူ့ရဲ့ မျက်နှာအမူအရာ အပြောင်းအလွဲကို မလွတ်တမ်း ကြည့်နေလေသည်။ သူ့ရက် ဟန်ဆောင်နေပေမဲ့ မျက်စိမျက်နှာ တစ်ချက် တစ်ချက် ပျက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ရင်ထဲမှာ သံသယ စိတ်တွေ ကြီးထွားနေပါသည်။

“အဟွန်း... ဟန်ကျလိုက်လေဗျာ၊ ခုလို မရိုးလောင်းကလဲ ကိုယ်နဲ့ငယ်ကျွမ်း တစ်အိမ်တည်း အံတူနေရမှာဆိုတော့ ပျော်စရာကြီး ပေါ့ဗျာ”

“သူ့ရဲ့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

စိုးရိမ်စိတ်တွေ ကြီးစိုးနေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ့၏ စကားကြောင့် မျက်နှာလေး ရဲသွားပြီး လေသံမာဆတ်ဆတ်နှင့် မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သူ့ရက် အပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် စကားကိုလျှော့ချလိုက်သည်။ အားလုံး

သော မျက်ဝန်းတွေက စူးစမ်းသော အကြည့်နှင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်နေကြသည်မို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဒေါသမျက်နှာကို ပြင်လိုက်ရပါသည်။ သူ့ရက် စကားရောဖောရောနှင့် ကျန်လူများကို ဝင်ရောလိုက်သည်။ စကားဝိုင်းက ပြန်လည် အဆင်ချောသွားရပါတော့သည်။

*

ညစာ ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ဦးသင်းကြိုင်နှင့် ဒေါ်ခင်မြက လသာဆောင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကွဲကွာပြီး ယခုမှ ပြန်ပေါင်းရသောမိဘနှစ်ပါးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေစေချင်၍ ချစ်မြတ်နိုးဝေက လိုက်မသွားပါ။

ထမင်းစားခန်းမှာ သူ့ရက် ချစ်မြတ်နိုးဝေကို လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ အရေးပေးနေတာ တွေ့ရတော့ ရဲဝံ့ရင်ထဲမှာ မချိမဆုံး ခဲရခက်နေပါသည်။ သူ့ရအပါးမှ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ပထုတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ကြရအောင်လား”

“ကောင်းသားပဲကိုကို”

သူ့ရရှေ့မို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရဲဝံ့အနားပို၍ ပူးပူးကပ်ကပ် နေပြလိုက်ပြီး ကိုကိုချင်း ထပ်အောင် ခေါ်ပစ်လိုက်သည်။ အချို့သာဆုံး မျက်နှာလေးဖြင့် ရဲဝံ့ကို မော့ကြည့်ပြီး လက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်ခိုင်ခိုင် ချိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ရဲဝံ့၏ နှလုံးခုန်သံတွေ မြောင်းဆန် သွားရပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေကလည်း သူ့ရကို ကြောချင်၍ လုပ်လိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ

ကတုန်ကယင်ကြီးပါ။

ရဲဝံ့နှင့်ယှဉ်တွဲပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ သူ့ရ၏ ကွယ်ရာရောက်သည်နှင့် ချိတ်ထားသော လက်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ရဲဝံ့နှင့် ခပ်ခွာခွာ လျှောက်နေပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုး”

ရဲဝံ့က သူ၏ ဘေးမှ မျက်နှာတည်တည်လေးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ကိုရဲဝံ့”

“ဖိုးတာနဲ့ချစ်မြတ်နိုး တော်တော်ခင်ခဲသလား ဟင်”

သံသယတွေကြောင့် ရင်ထဲက မေးချင်လွန်းသော မေးခွန်းကို ထုတ်ပြီး ကိုရဲဝံ့က မေးသည်။

“မခင်ပါဘူး မြတ်နိုးဝေက သူ့ကို သူငယ်ချင်းစာရင်းထဲတောင် ထည့်မတွက်ခဲ့ဘူး”

အသံစာစာလေးဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်နှာလေး မော့လိုက်သည်။

“ဟင်... ဘာပြုလို့”

“မုန်းလို့”

တုံးတီပြတ်တောက်သော အဖြေကြောင့် ရဲဝံ့ တွေဝေသွားသည်။ တကယ်ပဲ ချစ်မြတ်နိုးသည် အမှန်ကို ပြောပါလေသလား ဝေဝေဝေ တွေးမိပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးက ဖိုးတာကို ဘာလို့ မုန်းတာလဲ”

“မုန်းချင်လို့ကို မုန်းတာလေ”

မျက်နှာထားမုန်မုန်လေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဖြေလိုက်သည်။

“ဪ... ရှင်းသွားပါပြီ၊ မုန်းချင်လို့ကို မုန်းတာကိုး”

ရဲဝံ့က ပြုံးဖြိုးပြီး မျက်နှာနှင့် ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ တို့ ဖိုးတာအကြောင်း ပြောတုန်းက ချစ်မြတ်နိုးနဲ့ သိတယ်လို့ ဘာလို့ အစက မပြောတာလဲ”

“ဪ... ကိုရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးဝေကို လျှို့ဝှားစာယ် ထင်လို့ လား”

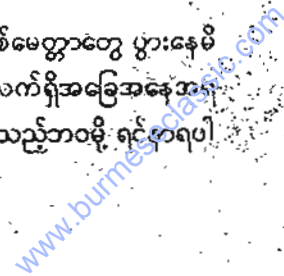
“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ရဲဝံ့က ပျာပျာသလဲ ကာကွယ်ပါသည်။

“ဒီမှာ ကိုရဲဝံ့၊ ရှင့်ညီကို ကျွန်မက သူ့ရအနေနဲ့ပဲ သိခဲ့တာ၊ ဖိုးတာနဲ့ သူ့ရဟာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ”

ဒေါသမျက်ဝန်းနှင့် အသံဆတ်ဆတ်ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောသည်။ ရဲဝံ့က သူ စိတ်မော့စွာ မေးမိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေနှင့် သူ့ရ တစ်ချိန်က ဇာတ်လမ်းများ နှစ်ခုလေးသလားဟု တွေးပုံမိတာ အမှန်ပါ။

ရင်နှင့် မဆုံအောင် တစ်နေ့တခြား ချစ်မေတ္တာတွေ ပွားနေမိသော ရဲဝံ့ဘဝမှာ မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ပါ။ လက်ရှိအခြေအနေအရာ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ချစ်ကြောင်း လုံးဝမပြောသာသည့်ဘဝမို့ ရင်မှာရပါသည်။

“စိတ်တော့မဆိုးနဲ့နော်၊ ချစ်မြတ်နိုးကို တစ်ခု သတိပေးမလို့”

“ဘာလဲ ... ပြောလေ”

“မိုးတာက မိန်းမသိပ်ချုပ်တယ်၊ သူ့ကို ကြည့်ပေါင်းနော်”

ပျတ်ခနဲ စူးရှခက်ထန်သော အကြည့်တစ်ခု ရဲဝံ့ထံသို့ ပြေးလာသည်။

“မြတ်နိုးဝေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထိန်းနိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက် မိန်းကလေးပါ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ ရဲဝံ့က သူ့ကို အထင်သေးစွာနှင့် ပြောလိုက်သည်ဟု ယူဆလိုက်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ညွတ်ပျောင်းချင်သော စိတ်ကို တင်းထားလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ အိပ်ချင်ပြီ၊ အိမ်ထဲဝင်တော့မယ်”

ရဲဝံ့ကို လေသံပြတ်ပြတ်နှင့် ပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်မကောင်းကြီးစွာနှင့် ရဲဝံ့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ချစ်လွန်းသည့်စိတ်ကြောင့် မနာလို ဝန်တိုစိတ်များ ရဲဝံ့ဆီ ခိုလှုံလာကြပြီ။ သည်စိတ်ကြောင့် ရဲဝံ့ စကားမှားခဲ့ရတာ နောင်တချော် မဆုံးပါ။

* * *

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရဲဝံ့ရော ဦးသင်းကြိုင်ပါ အိမ်မှ ထွက်သွားကြလေပြီ။ စက်လှေတွေ ထောင်ထားသော ရဲဝံ့က ဆိပ်တမ်းသို့ သွားလေပြီ။ ရဲဝံ့သွားသည်နှင့် အကွက်ချောင်းနေသော သူရက ချစ်မြတ်နိုးဝေနားမှ လူလစ်သည်နှင့် အပြေးအလွှား ကပ်လာသည်။

ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲဖတ်နေမိသော ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူမနားသို့ သူရကပ်လာတော့ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲသူရ”

မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် သူရကိုကြည့်ပြီး မေးသည်။ သူရက မျက်နှာသေလေးနှင့် သူမနားတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“မနေ့ကတည်းက နင့်ကို စကားပြောချင်နေတာ၊ အခွင့်မသာတာနဲ့ မနည်းအောင်ထားရတယ်”

စူပုပ်မျက်နှာထားနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ့ကို ကြည့်ဖို့လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိဘူး”

“နေပါဦးကွာ၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေကလဲ စိတ်တိုတာ အရင်ပဲ၊ နင်နဲ့ ကိုကိုရဲက ဘယ်မှာ တွေ့ပြီး ဘယ်တုန်းက ကြိုက်သွားကြတာလဲ”

“အဲဒါ ရှင် သိစရာ မလိုပါဘူး”

“သိပ်လိုပါတယ် ချစ်မြတ်နိုးဝေရာနှင့်ကို ငါက စွဲစွဲလမ်းလမ်း ကြီး ချစ်ခဲ့တာပါ”

“ရှင်ဘာသာ မနေနိုင်မတိုင်ခိုင်ချစ်တာ ကျွန်မနဲ့ မဆိုပါဘူး”

အငေါ့တူးတူးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရန်ထောင်လိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေရယ် မင်းကို ငါ တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ မင်းဆီက မေတ္တာကိုမရလို့ စိတ်ညစ်ပြီး လေလွင့်ပြီး ခု ထားဝယ်ကို ရောက်ခဲ့တာပါ”

“ဟွန့်... ရှင်လို ရည်းစားသက်စေ့ထားနေတဲ့သူ စကား ယုံရချည်သေးရဲ့”

လှပသော နှုတ်ခမ်းလေးကို ရုပ်ဆိုးအောင်ပင် ချစ်မြတ်နိုးဝေထ မှဲလိုက်သည်။

“ဒီမှာရှင် အပိုစကားတွေ လာမပြောမနေနဲ့၊ ရှင်အစ်ထီး ကြားရင် မကောင်းဘူး ကျွန်မကို အထင်လွဲနေပါမယ်”

“သွားမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေနဲ့ ကိုကိုရဲ ဘယ်မှာဆုံထားလဲဟင်”

“ကြာလှပြီ တွေ့တာ၊ ကြိုက်နေတာလဲ ကြာလှပြီ၊ ထ—

နောက်ပြီး ဘာသိချင်သေးလဲ”

ညှိုးငယ်သော မျက်နှာနှင့် သူရက သူမကို ကြည့်နေသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ သိပ်ရက်စက်တယ်ကွာ”

“အို့... ကျွန်မက ဘာရက်စက်လို့လဲ”

“တို့လိုရွယ်တူလူကို မစဉ်းစားဘဲ၊ ထူထူအအကို ရွေးလိုက်လို့ပေါ့”

လှပချောမွေ့သော သူရ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရယ်လိုက်ပါသည်။

“ရှင်အစ်ကိုပြန်လာရင် ဒီစကားပြန်ပြောလိုက်ရမလား”

“အမယ်လေးဗျာ၊ ဒီအိမ်က ခေါင်းနဲ့ဆင်းရဲအောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့တောင်းပန်ပါတယ်”

မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့် သူရက ပျာပျာသလဲပြောသည်။

“မပြောစေချင်ရင်နောက်ကို ရီသဲ့သဲ့စကားတွေ လာမပြောနဲ့။

ကျွန်မက ရှင်ရဲ့ မရိုးလောင်း ဆိုတာလဲ သိထားဦးမှပေါ့၊ သူများကြား လို့မတော်တဲ့ စကားတွေ လာမပြောနဲ့”

“ခက်တာပဲ ကိုယ်က ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ချစ်နေတုန်း”

“အခုလဲ ချစ်မနေနဲ့၊ ဟိုတုန်းက ချစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာလဲ မေ့လိုက်တော့၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကိုကိုကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ရှိမလား နိုင်ပါဘူး”

ပတ်ချွန်ပုံချွဲ ရီသဲ့သဲ့လုပ်နေသော သူရကို ကိစ္စတုန်းအောင် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဖြတ်၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုကိုရဲ့ သိပ် ကံကောင်းတယ်၊ သူ့ကို တကယ်မနာလိုဘူး ကွာ”

“မနာလိုမရှိနဲ့ သူ့ကုသိုလ်နဲ့ သူလာတာ၊ ဒီကု ချစ်မြတ်နိုး ဝေကလေ ကိုကိုကို ချစ်လိုက်တာမှ တုန်လှိုသိလား”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပိုပိုသည်သည်လေး ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် သူရ၏ မျက်နှာက ပျက်နေသည်။

“ကဲ... ကိုသူရ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆက်ထိုင်နေလျှင် သူရက နှောင့်ယှက်နေဦးမှာ မို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ထ၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

တွေဝေဝေးငိုင်စွာ သူရ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကုလားထိုင်ပေ တွင်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော်လည်း သူရ၏ စိတ်တွေက ပြေးလွှဲ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

“မေမေ စာရေးလိုက်တုန်းက ဒီလောက်ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး ခု မျက်စိနဲ့မြင်မှ ပိုသိရတယ်၊ ကိုကိုရဲ့ကြီးက ချစ်မြတ်နိုးဝေ သိပ်ကို ချစ်တာကိုး၊ အင်း... ခုတိုင်းဆို လွင့်လွင့်တော့ ဒုက္ခပေး ကျန်ရစ်ဖြစ်မှာ သေချာပြီ၊ မေမေနဲ့ ငါ အဆင်ပြေဖို့က ကိုကိုရဲ့ လွင့်လွင့်ကို လက်ထပ်မှ ဖြစ်မှာ”

လွင့်လွင့်အား ရဲရဲလက်ထပ်မှသာ သူတို့သားအမိသည် ဝမ်းပိုင်ဆိုင်သမျှကို ခြယ်လှယ်လို့ရမည်မဟုတ်လား၊ အမေနှင့် တစ်ကွဲတည်း တစ်ညတည်းမို့ သူရမှလည်း ကောက်ကွက် အကြံများ အပြည့်နှင့်ပါ။

“မဖြစ်ဘူး၊ မေမေနဲ့ လွင့်လွင့်တို့ ကြိုထားတဲ့အကြံစဉ်ကို ငါကပါ ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးရမှာ၊ ဒါမှ ပိုပြီးအောင်မြင်မှာ”

“ကိုကိုရဲ့ရဲ့ ဘဝထဲက ချစ်မြတ်နိုးဝေကို အပြီးဖယ်ထုတ်ပစ်ရ မယ်၊ ဒီလိုဖယ်ထုတ်ရင်း ငါနဲ့နီးစပ်အောင်ကြိုးစားပြီး အမြတ်ထုတ် ရမှာပဲ”

ကောက်ကျစ်သော အပြီးတစ်ခုကို သူရက အားပါးတရကြီး ပြုံးလိုက်ပါသည်။ သည်လိုစိတ်ကူးမိတော့ သူရ၏ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါး ကြည့်လင်သွားရလေသည်။

စိတ်ပေါ့ပါးသွားသဖြင့် လေလေးတချွန်ချွန်နှင့် အိမ်မှ ထွက် သွားလေ၏။

စိတ်ညစ်ညူးစွာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ချစ်မြတ်နိုးဝေသည် အိမ်ကြီးမှ ထွက်ပြေးချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာသည်။ ဘယ်လိုဘဝရေစက် ကြောင့်မှန်းမသိ။ သူရကို သူမ လုံးဝကြည့်မရပါ။

ကြည့်မရတဲ့လူက သူမကို အသဉ်းစွဲဖြစ်နေသလောက် ရှိသမျှ အချစ်တွေကို တိတ်တခိုးပုံပေးမိသည့် ရဲရဲကျတော့ သူမကို အလုပ်သဘောထက် နည်းနည်းမှ မပိုသော ခင်မင်မှုကိုသာ ပေးခဲ့လေ သည်။

ဖခင်မဲ့ဘဝနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရ၍ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖခင်၏ အရိပ်အာဝါသ မေတ္တာကို ငတ်ခဲ့ရသည်။ ယခု ဖခင်နှင့် ပြန်ဆုံပြီး ချမ်းမြေ့သော မိသားစု၏ ဘဝအရသာကို ခံစားရပြန်တော့လည်း

တစ်သက်တစ်ခါသာ ချစ်ခဲ့ဖူးသောမေတ္တာကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးစေရင်ထဲမှာ တန့်န့်နှင့် ခံစားနေရပါသည်။

မိန်းမတွေနှင့် ပတ်သက်လျှင် စာတ်ရွပ်သော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏အကြောင်းကို ချစ်မြတ်နိုးစေက စိတ်ရွပ်ရွပ်နှင့် တွေးနေပါသည်။

*

ရဲဝံ့နှင့် တစ်မိုးအောက်တည်းမှာ နေရလေလေ ချစ်မြတ်နိုးစေက စိတ်ညစ်လေလေပါ။ မရွှင်ပျိုသော စိတ်ကို ကြီးစားဖြေဖျောက်နေရပါသည်။ ယခုမှ တွေ့ရသော သမီးကို ဦးသင်းကြိုင်က အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်ပါ။ ချစ်မြတ်နိုးစေ ဘယ်လိုပင် ဟန်ဆောင်ကောင်းပါစေ။ ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ခံစားနေရသည်ကို ဖခင်က သိနေပါသည်။

တစ်နေ့ ဒေါ်ခင်မြမရှိခိုက် ဦးသင်းကြိုင်က သမီးကို အစ်အောက်မေးဖွါတော့သည်။

“သမီးလေး”

ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ပခုံးလေးကို ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်ပြီး ခေါ်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“သမီးလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ”

“သမီးက ညာနေပြန်ပါပြီကွယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ သမီးလေး သိပ်မျက်နှာညှိုးတာ ဖေဖေ သိတယ်၊ သမီးရင်ထဲမှာ ဘာတွေကွဲသိ

ခံစားနေရလဲ ဖေဖေ သိခွင့်ရှိရင် သိချင်ပါတယ်”

ဖခင်ကြီး သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲမှ သောကရိပ်တွေကို တွေ့မြင်သွားမှာစိုး၍ ချစ်မြတ်နိုးစေက ချက်ချင်း မျက်လွှာချလိုက်သည်။

“သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ခုလို မိသားစု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရတာ သမီး သိပ်ကို ပျော်ပါတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား သမီးရယ်”

ချစ်မြတ်နိုးစေ၏ ရင်ထဲမှာ ဖခင်ကြီး၏ ကြင်နာမှုကြောင့် လှိုက်ပြာစွာ ခံစားနေရပါသည်။ ဖခင်ကြီးကို သူမ၏ ဒုက္ခတွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်းလေမလားဟု စိတ်ကူးမိပါသည်။

“ဇာတ်ရွပ်ကြီးထဲ ကြာကြာ ပျော့နေမယ့် အစား မြန်မြန် ပြတ်သွားအောင် ရှင်းပစ်ရင် ကောင်းမလား”

မျက်လုံးလေး ပေကလတ်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးစေက နက်နက်နဲ့နဲ့ တွေးနေပါသည်။ သမီး၏ ဧဝေဧဝါမျက်၍နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ဦးသင်းကြိုင်က တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းလေး ပြောပြန်သည်။

“သမီးရယ် ဖေဖေကိုမှမပြောရင် သမီး ဘယ်သူ့ကို ပြောမှာလဲ၊ ဖေဖေကို တိုင်ပင်မှပေါ့၊ ဒါမှ ဖေဖေက အကြံကောင်းပေးနိုင်မှာ”

ချစ်မြတ်နိုးစေက ဖွင့်ချပြောပြချင်စိတ်တွေ ကြီးစိုးလာသည်။ ဦးသင်းကြိုင်ကို ပြောပြချင်သည့် စကားများ လျှာဖျားပေါ်မှာ ဝဲနေသည်။

“အို... ပြောလို့မဖြစ်သေးပါဘူး၊ တော်ကြာ ငါ့ကို ကတိ ခတည်တဲ့ မိန်းကလေးလို ကိုရဲဝံ့က ထင်သွားဦးမယ်”

ပြောချင်သည့် စကားများကို မပြောတော့ဘဲ ရင်တွင်းသို့ ပြန်မျိုချပစ်လိုက်သည်။

“သမီး ဘာပြောချင်လဲ ပြောလေ၊ ဖေဖေ နားထောင်နေပါ တယ်ကွယ်”

“သမီး ဘာမှမဖြစ်လို့ ဘာမှလဲ မပြောချင်ပါဘူး ဖေဖေ”
ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဇွတ်ငြင်းပယ်လိုက်ပါသည်။ ဦးသင်းကြိုင် လည်း စိတ်မသက်မသာနှင့် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ၏ ရင်ထဲတွင် တစ်ခုခုကို ခံစားနေရတာကို သိနေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက မပြောချင်မှန်းသိ၍ ဇွတ်မမေးတော့ပါ။

“တစ်ခုတော့ ဖေဖေပြောထားမယ်၊ ဘယ်လိုဒုက္ခနဲ့ပဲတွေ့တော့ သမီးအနားမှာ ဖေဖေ အမြဲရှိနေမယ်ဆိုတာ၊ သိထားနော် သမီးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ဦးသင်းကြိုင်က ကြင်နာချစ်ခင်စွာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ဦးခေါင်း လေးကို ပွတ်သပ်လိုက်ပါသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ချစ်မြတ် နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ လှိုက်လာ၍ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ ရောင်ပြန်ဟပ်ပြီး ဖို လက်လာပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေကျ၍ မဖြစ်သောကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်တောင်ကော့များကို ပုတ်ခတ်ပြီး သိမ်းလိုက်နေ ပါသည်။

* * *

ရဲဝံ့အား စိတ်ထဲမှ မကျေမနပ် ဖြစ်နေရပါသော်လည်း သူ့ရ ရှေ့တွင် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရဲဝံ့အား ပို၍ ရင်းနှီးပြုနေရပါသည်။

လူကြီးတွေက စောစောနားပြီး အိပ်ရာဝင်ကြလေပြီ၊ ရဲဝံ့သူရ နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေသာ မအိပ်ကြသေးဘဲ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားကောင်း နေကြသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရဲဝံ့၏ မျက်နှာကို ခပ်နဲ့နဲ့ မျက်နှာ လေးနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

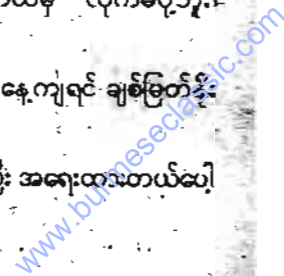
“ကိုကို”

“ဘာလဲ ချစ်မြတ်နိုး”

“ကိုကိုကလဲလေ မြတ်နိုးဝေကို ဘယ်မှ လိုက်မလိုဘူး၊ အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းတယ် ကိုကိုရဲ့”

“ကိုကို မအားသေးလို့ပါကွာ၊ အားတဲ့နေ့ကျရင် ချစ်မြတ်နိုး သွားချင်တဲ့ နေရာတွေ လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“ဟွန်... ချစ်မြတ်နိုးထက် အလုပ်ကိုပိုပြီး အရေးထားတယ်ပေါ့”

တုတ်လား”

မျက်နှာဝေး စုစုနှင့် တမင်မူပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောလိုက်သည်။ ရဲဝံ့က အမူအရာတွေ ပိုနေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေပါသည်။ သည်အကြည့်တွေက စိတ်လွတ်လက်လွတ်မို့ အကြည့်များထဲတွင် သူ၏ ကြင်နာမှုတွေ တစ်နှင့်တစ်ပိုး ပါဝင်နေလေသည်။ ချစ်စရာကောင်းလွန်းသော ချစ်မြတ်နိုးဝေလေးကို စိတ်ထဲရှိတိုင်း တအား ပွေ့ဖတ်ချင်စိတ်ကို မနည်းကြိုး ထိန်းနေရပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးလေးရယ်၊ ကိုကို့ ၁၀၄ ချစ်မြတ်နိုးသာ အရေးကြီးဆုံးဆိုတာ မေ့သွားပြီလား”

တကယ်ရင်ထဲက ပြောချင်သော စကားကို အခွင့်သင့်တုန်း ရဲဝံ့က ပြောချလိုက်ပါသည်။ ရဲဝံ့၏ အကြည့် ရဲဝံ့၏ အပြောများကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ နှလုံးသားရင်ပြင်မှာ တော်လဲသံကြီး ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသွားပါလေတော့သည်။

“ဒါဆို မနက်ဖြန် လိုက်ပို့”

“မနက်ဖြန် မအားဘူးကွာ၊ နောက်နေ့မှ ကိုကို့ ချစ်မြတ်နိုးလေးက လိမ္မာပါတယ်ကွာ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ဝင်းစက်မွတ်ညက်နေသော ပါးလေးကိုခပ်ညွှတ်လေးကိုငံပြီး ပြောလိုက်သည်။ ဟန်ဆောင်၍ လုပ်နေရပေမဲ့ နှစ်နှစ်လုံး၏ ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်ခုန်နေပါသည်။

“ကိုကိုရဲ မအားရင် ဖိုးတာ လိုက်ပို့လိုက်မယ်လေ”

“အို... ကိုကိုနဲ့ပဲ သွားချင်တာပါနော်”

အခွင့်ကောင်းယူပြီး အကွက်ထွင်လိုက်သော သူ့ရကို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေက မျက်စောင်းလေး ထိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“နေရာအနံ့သွားချင်ရင် ကိုကိုရဲ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အားကိုးလို့ မရဘူးကွာ၊ သူက အားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုမပို့နိုင်လဲ မသွားရဲပေါ့ရှင် ရပါတယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မြောင်းပင် သူ့ရကို့ ဆန့်ကျင်လိုက်ပါသည်။ ရဲဝံ့က သူတို့နှစ်ဦး၏ အရိပ်အကဲကို မလွတ်တမ်း အကဲခတ်နေပါသည်။ ချစ်စိတ်တွေ သူ၏ ရင်ထဲမှာ မနိုင်မနင်း ယိုဖိတ်နေပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေနှင့် သူ့ရကို့ သံသယဖြစ်နေမိသည်မှာ အမှန်ပါ။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကိုယ့်အပေါ်လေစိမ်း သိပ်တိုက်တယ်”

“အဲမယ် ဘယ်တုန်းကများ လေနွေးတွေ တိုက်ခဲ့ဖူးလို့တုန်း” အငေါ့တူးတူးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... ကိုကို့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ အိပ်တော့မယ်နော်”

ရဲဝံ့၏ ပခုံးပေါ် နွဲ့နွဲ့လေးမို့ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောလိုက်သည်။ ရဲဝံ့က ပခုံးပေါ်မှာ မှိပ်နေသော မျက်နှာလှလှလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး၊ ရင်ထဲမှာ ချစ်စိတ်တွေ တအားနိုးကြားနေသည်။

စိတ်မထိန်းနိုင်လွန်း၍ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ပါးပြင်မွတ်မွတ်လေးကို ဖျတ်ခနဲနမ်းလိုက်သည်။ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် နမ်းလိုက်ပြီးမှ ရဲဝံ့ တွန့်သွားရပါသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေကလည်း မထင်မှတ်ထားသော အပြုအမူကို

ရဲခဲာက ပြူးလိုက်၍ ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ နွေးထွေးသော အတွေ့ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်းသွားရပါသည်။

တအံ့တဲာသြနင့် ရဲခဲာ၏ မျက်နှာကို မောကြည့်လိုက်သည်။ ရဲခဲာ၏ အကြည့်ထဲမှာ တောင်းပန် တိုးလျှိုးနေကြောင်းကို တွေ့ရသည်။ သူ့ရထံသို့ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်က ရောက်သွားသည်။

မျက်နှာကြီးနီပြီး မလိုတမာအကြည့်များနှင့် သူ့ရက မိမိတို့ နှစ်ဦးကို ကြည့်နေတာ တွေ့ရတော့ ရဲခဲာကို စိတ်ဆိုးရမှာ မေ့သွားသည်။ သူ့ရကို မခံချင်အောင် လုပ်လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာသွားရပါသည်။ သူ့ရ၏ ရင်ထဲမှာ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ အချစ်ကို ဆုံးရှုံးရသည့်အတွက်ရော ရဲခဲာ၏ ၁၀၀ကို ချစ်မြတ်နိုးဝေက အပိုင်ကိုင်ထားနိုင်သည့် အတွက်ပါ။ မခံချိမခံသာ ခံစားနေရပါသည်။

“ကဲ ... ကိုကို ဂွတ်နိုက်နော်”

ဖျတ်ခနဲ ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရဲခဲာ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွလေး ဖိကပ်ပြီး သူတို့အပါးမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာရော၊ ပါးပြင်မှာရော နွေးထွေးပြီး ရဲခဲာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါလေသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ့ရ မခံချင်အောင် တမင် ကလိလိုက်ပေမဲ့ သူမ၏ ရင်ထဲမှာပါ လှိုက်ခုန်သွားရသဖြင့် နောင်တရမိလိုက် ပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးလေးရယ် ခုလို ဖြစ်တာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်သာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့”

ရင်ထဲက မချီမဆုံကြီးနှင့် ရဲခဲာက တမ်းတမိပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ထွက်သွားပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ကိုယ်စီ အခန်းတွင်းသို့

ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရဲခဲာ၏ ရင်မှာ ချစ်မြတ်နိုးဝေအပေါ် တိမ်းညွတ်စိတ်များအတွက် ရင်နှင့်အပြည့် ခံစားနေရသလို သူ့ရ၏ ရင်ထဲမှာ မနာလို မရှုဆိတ်နှင့် ရဲခဲာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ အိုးစားကွဲကွာရေး စိတ်တို့က ကြီးမားစွာ လွှမ်းမိုးနေပါသည်။

“ကိုကိုရဲနဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ မြန်မြန်ကွဲအောင် ငါလုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။

အနမ်းနွေးနွေးတွေကို စိတ်ကူးယဉ် ပြန်လည်ခံစားရင်းနှင့် ညက ချစ်မြတ်နိုးဝေ တော်တော်နှင့် မအိပ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ခံစားချက်တွေ မျိုးစုံစွာ ခံစားနေရပါ၍ ချစ်မြတ်နိုးဝေ အိပ်မက်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာပါ။ မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် ယခုနံနက် နေမြင့်မှ နိုးပါသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ အိပ်ရာမှ နိုးပြီး မျက်နှာသစ်ပြီး ထမင်းစားခန်း ဆီသို့ လှမ်းခဲချိန်မှာ အဖေရော ရဲခဲာပါ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ထွက်သွားကြပါလေပြီ။

“ဪ... သမီးလေး နိုးလာပြီကိုး”

နံနက်စာကို စားနှင့်ပြီးသော မိခင်က ချစ်မြတ်နိုးဝေကို အပြုံးမျက်နှာနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေ၊ သမီး အိပ်ရာထ နောက်ကျလို့”

“အင်း... ညက ညဉ့်နက်မှ အိပ်တယ် ထင်တယ်”

အပြုံးနှင့် အဓိပ္ပာယ်တွေ ဆောင်နေသော ဒေါ်ခင်မြ၏ အကြည့်ကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားရ

ပါသည်။

“မေမေလေ သမီးလေးတို့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေတာ မြင်ရတာ သိပ် ဝမ်းသာတယ်ကွယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှ နှင့်သွားပါသည်။

“ဪ... မေမေရယ် မေမေထင်သလို ကိုရဲဝံ့က သမီးကို မချစ်ပါဘူး။ သူ့ဘဝမှာ သမီးကို နေရာမပေးနိုင်ပါဘူး။ သူ့မှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိပြီးသားပါ မေမေရယ်”

ကြေကြေကွဲကွဲကြီး ရင်ထဲမှာ ပြောလိုက်ပါသည်။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီး အလကား မနေတတ်သော ချစ်မြတ်နိုးဝေက ဧည့်ခန်းကို ရှင်းလင်းသုတ်သင်နေသည်။ မိခင်ကြီးက အခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေသည်။

လေးလံနေသောစိတ်၊ မရွှင်ပျသော စိတ်ကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ လှုပ်ရှားမှုတွေက လွန်စွာ နှေးကွေးနေပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ”

ဘယ်ဆီဘယ်ကမှန်း မသိ သူရက ချစ်မြတ်နိုးဝေအပါအဝင် ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။

“ဟင်... အလုပ်မသွားဘူးလား”

“သွားတယ် ပြန်လာတာ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မှိုင်းညိုနေသော မျက်နှာက သူ့၏ မြင်သည်နှင့် တင်းမာသွားသည်။

“ကိုယ်... ချစ်မြတ်နိုးဝေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကား...”

ချင်လို့ပါ”

“အို... မပြောချင်ပါဘူး”

“နေဦး ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကိုယ်က မင်း သိပ်စိတ်ဝင်စားမယ့် အကြောင်း ပြောချင်လို့”

“ဘာမှ မပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး”

သူ့ရှေ့မှ လှည့်ကွက်သွားမည့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ လက်ကို သူရက ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“အို... ဘာလုပ်တာလဲ လွှတ်ပါ”

ဒေါသမျက်ဝန်းတွေနှင့် သူရကို စူးစူးကြီး ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ပြောမှာကို နားထောင်ပါကွာ”

“ရှင် စကားနားမလည်ဘူးလား၊ နားမထောင်ချင်ပါဘူးလို့ ဆိုနေတာ”

“နားမထောင်ရင် မလွှတ်ဘူးကွာ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ အပြေးအလွှား တွေးလိုက်ပါသည်။ ဇွတ်တရွတ် သူရက လုပ်နေလျှင် အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ၍ အခက်တွေ့ရမည်ကို သိလိုက်ပါသည်။ ဒါကြောင့် မကျေနပ်ပေမယ့် စိတ်ပတ်လျှော့လိုက် ပါသည်။

“ကဲ ဒါဆို မြန်မြန်ပြော”

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကိုကိုရဲကို သိပ်ချစ်တာပဲလား”

“မေးနေဖို့ လိုသေးလား၊ ဟောဒီ ရင်ထဲအသည်းထဲက ချစ်တာ မှ ချစ်ချစ် ချစ်ချစ်နေတာ သိလား”

ရှင်ဝလေးက ဖိပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက တမင်ရွံ့ပြီး ပြောသည်။
သူ့ရ၏ မျက်နှာက လွန်စွာခက်ထန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကိုယ် ရင်နှာလိုက်တာကွာ၊ မင်းရဲ့ အချစ်နဲ့ ကိုကိုရဲက
လုံးဝ မထိုက်တန်ဘူး သိလား။”

“အဟွန်း... ရှင်နဲ့တော့ ထိုက်တန်တယ်ပေါ့”

မျက်နှာလေးမဲ့ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေက ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုစွဲကို ခဏမေ့ထားလိုက်ပါ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ခုပြောမှာ
မင်းရဲ့ အကျိုးကို ရှေ့ရှုပြီး စေတနာနဲ့ပြောတာဆိုတာ ယုံထားစမ်းပါ”

“အဟင်း... တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား။”

“ကိုကိုရဲက မင်းကို တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအသည်း
ကွဲရလိမ့်မယ်၊ မင်းဒုက္ခရောက်မှာကို မကြည့်ရက်လို့ ကိုယ် ပြောနေ
တာပါ။ ကိုကိုရဲ ဘဝကို လွင့်လွင့်က လွမ်းမိုးပြီးသားပါ၊ အကြောင်း
မညီညွတ်သေးလို့ လွင့်လွင့်ကို ကိုကိုရဲက ခဏခေါက်ထားတာ
မင်းသိဖို့ လိုတယ် ချစ်မြတ်နိုးဝေ”

သည်စကားက ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ နှလုံးသားကို တည့်တည့်ဖြင့်
အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ထိမှန်လိုက်ပါသည်။ သူ့ရ၏ ပစ်ချက်က ချက်ထား
ကို ထိထိမိမိကြီး မှန်ပါလေသည်။ ရုတ်တရက် ညှို့နှိုင်းသွား
ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာကြောင့် သူ့ရ အားတက်သွားပါသည်။

“သူ့အဘိုး ဦးသာမြတ်ဆီက လိုချင်တာတွေ
မင်းကို သူကန်ထုတ်လိမ့်မယ်၊ လွင့်လွင့်နဲ့ သူ့ချစ်ပွဲဝင်မယ်၊ အဲဒါ
မင်း ဘာလုပ်မလဲ ချစ်မြတ်နိုးဝေ”

မျက်ရည်တွေက မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်ဝန်းထဲသို့
အလှအယက် ဝင်လာသည်။ သူ့ရှေ့မှာ မငိုမိအောင် စိတ်ကို တအား
ထိန်းနေရပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေရဲ့ ကျဆုံးခန်းက မရှုမလှ ဖြစ်ရမှာကို မင်း
ကြိုတွေးသင့်တယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲမှာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားပါ
သည်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ကိုယ်ဖို့ ဆိုသည့်အတိုင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေက
မာန်တင်းပြီး မျက်နှာကို မော့ပစ်လိုက်သည်။

သူ့ရကိုကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သောသေဆိုတာ
လုံးဝမရှိ မာန်တွေနှင့်သာ ပြည့်လွမ်းနေပါသည်။

“ဘာလဲ ကိုကိုက မြတ်နိုးဝေကို ပစ်သွားမယ်လို့ သူ့ရ
ထင်နေတယ်ပေါ့”

“ဒါ အမှန်အကန်ပဲ”

“ဝေးပါသေးတယ်၊ ကိုကိုလား ပစ်သွားမှာ၊ မြတ်နိုးဝေကို
ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အသိဆုံးရှင်၊ ကြားကနေ
ခလိုတမာ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ချင်တဲ့ ရှင်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို
ခင်တန်းက ရပ်လိုက်ပါ”

“ခက်တော့တာပဲ မီးကို ပူမှန်းသိရက်နဲ့ ဘာလို့ ဇွတ်တိုး
ထိုင်ချင်တာလဲ ချစ်မြတ်နိုးဝေ”

“ရှင် အနေသာကြီးပါ သူ့ရ၊ မီးက လက်ကို ပူလို့မက ကျွန်မ
ဘင်ကိုယ်လုံးပဲလောင်ပါစေ၊ ရှင်အပူမပါဘူး။”

“မင်း ဒုက္ခရောက်မှာ ကိုယ် သိပ် စိုးရိမ်လွန်းလို့ပါ”

“ရပါတယ် အိုးကမပူ စလောင်းက ပူမနေပါနဲ့ သဘာဝမကျ ပါဘူး”

ချစ်မြတ်နိုးစေက သူ့ရကို ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူမ၏ အခန်းထဲသို့ ခြေဝင်ခဲ့ပြီး တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ တံခါးရွက်မှာ မှီရင်း နွမ်းခွေစွာ ပုံကျသွားပါသည်။ ထိန်းချုပ်ခဲ့ရသော မျက်ရည်များ တားဆီး၍ မရအောင် ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပါတော့သည်။

ချစ်မြတ်နိုးစေ သည်းအူပြတ်မတတ် သည်းသည်းထန်ထန်ကြီး ငိုကြွေးလိုက်ပါသည်။ ရဲဝံ့အပေါ် မထားသင့်သော မေတ္တာတွေ ထားမိသည့်အတွက် မရှုမလှ ချစ်မြတ်နိုးစေ ခံစားနေရပါသည်။

* * *

သည်နေ့ အပြင်မှအပြန် ရဲဝံ့၏ စိတ်ထဲမှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေအား ဖွင့်၍ ချစ်ခွင့်ပန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေ စိတ်ဆိုးချင်လည်း ဆိုးပါစေတော့။ ရင်ထဲက အင်အားကြီးမားနေသော အချစ်ကို မျိုသိပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ချစ်မြတ်နိုးစေက သူ၏အချစ်ကို လက်ခံလိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ခဲ့ပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးစေထံမှ မေတ္တာကို မရမက သူတောင်းခံလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီး ကြည်နူးနေပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ညစာစားသောက်ပြီးနောက် ခါတိုင်းညဈာန်လို ခြံထဲသို့ နှစ်ဦးသားဆင်းခဲ့သည်။ လကြီးတွေရှေ့မှို ဟန်မပျက် ချစ်မြတ်နိုးစေက သူ့နောက် လိုက်ခဲ့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ ကြည်လင်ခြင်း မရှိပါ။ ရဲဝံ့အပေါ် မကျေနပ်စိတ်တွေ ကြီးစိုးနေပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုး”

ရဲဝံ့က ခြံထဲသို့ ရောက်နေပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ လက်ကလေးကို မလွှတ်သေးဘဲ ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး လှိုက်ဖြာစွာ ခေါ်လိုက်ပါသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေက လက်ကလေးကို ဆောင်ပြီး ရုန်းလိုက်ပါသည်။ ရဲဝံ့က ဒေါသဖြင့် တောက်ပြောင်နေသော မျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့်ပစ်သည်။

“တို့လေ ဒီနေ့မှာ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို စကားလေးတစ်ခွန်းလောက် ပြောပါရစေ...”

“ရင်ထဲမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ မျှိုသိပ်ထားတဲ့ အကြောင်းလေးကို ပြောခွင့်ပေးပါ ချစ်မြတ်နိုးဝေရယ်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးကို ရွန်းလက်သော အကြည့်စူးနှင့် ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ သူ့အကြည့်ကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ရိန်းခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။ သူမ၏ နှလုံးသား လှလှလေးထဲမှာ သွေးခုန်နှုန်းတွေ တအား မြန်နေပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ကွာ၊ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဒီစကားကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြောတယ်ဆိုတာ ယုံပေးပါနော်”

ကြည့်မွှေ နေသော မျက်နှာလေးမှာ ရုတ်တရက် တင်းမာမှုတွေ အစားအထိုးစင်လာပါသည်။

“ဟွန့်... အပိုတွေ လေကုန်ခံပြီး ပြောမနေပါနဲ့ ကိုရဲဝံ့”

“ဟာ... ချစ်မြတ်နိုးရယ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ရင်ခွဲပြလိုရရင် ပြချင်ပါတယ်ကွာ၊ တို့ ချစ်မြတ်နိုးကို သိပ်ချစ်ရပါတယ်”

“ကဲ... လွင့်လွင့်ကိုတော့ရော”

ရဲဝံ့၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသရောင်ခြည်တွေ လက်ဖြာသွားသည်။

“လွင့်လွင့်က ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဪ... ခုတော့ မဆိုင်တော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ချစ်မြတ်နိုးက တို့ကို သိပ် အထင်သေးတာကိုး”

“အဟင်း... ရှင့်ရဲ့ မရှင်းခဲ့တဲ့ အတိတ်တွေကို အားလုံး သိပြီးသားပါ၊ သစ်မရှိခင်စပ်ကြား ဝါးကူဆိုသလို လွင့်လွင့်မရှိတုန်း ချစ်တမ်းကမားဖို့ ကျွန်မကို အဖော်ညှိနေတာလားဟင်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ စကားများက ရဲဝံ့၏ရင်ကို ဆင့်ထိုးပြီး နာကျင်စေပါသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးယုံအောင် တို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ဘယ်လိုမှမပြောနဲ့”

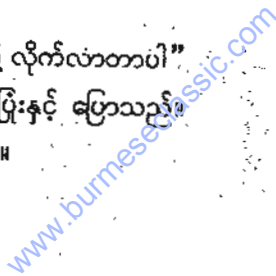
ထိုစဉ် သူတို့နှစ်ဦးနားသို့ နီးကပ်လာသော ခြေသံများကြောင့် ပြောလက်စ စကားတွေ တန့်သွားသည်။

“ဪ... ကိုကိုရဲကို ပြောစရာမေ့သွားလို့ လိုက်လာတာပါ”

သူရက အနားရောက်လာပြီး မျက်နှာပြုံးပြုံးနှင့် ပြောသည်။

ရဲဝံ့က မကျေမနပ်နှင့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဖိုးတာ”

“နေ့ခင်းက လွင့်လွင့်ဆီက ဖုန်းလာတယ်။ မနက်ဖြန် သူ လေယာဉ်နဲ့ ရောက်မယ် လာကြိုပါတဲ့”

“မင်း သွားကြိုလိုက်ပေါ့”

“ကိုကိုရဲ့ပဲ လာကြိုပါဆိုလို့”

“ရှုပ်လိုက်တာကွာ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ရင်ထဲရှိရင်းစွဲသံသယများ ပိုမိုကြီးထွားလာ ပါသည်။ သရော်သော မျက်နှာပေးနှင့် ရဲဝံ့၏ မျက်နှာကို ကြည့် လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သွားအိပ်တော့မယ်”

ရုတ်ခနဲ သူတို့နှစ်ယောက်အပါးမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ကျော ခိုင်းသွားသော ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်စက်လေးများ လွင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

အခန်းထဲရောက် ခုတင်ပေါ်တွင် မှောက်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေ တသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုရှိုက်လိုက်ပါသည်။

ရဲဝံ့မှာလည်း အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်သလို ချစ်မြတ်နိုး ဝေနှင့် သူကြားလာရုံပဲသော ညီကို စိတ်ဆိုးမိပါသည်။ ဒါထဲနဲ့ နှုတ်ကတော့ ဘာမှ ဖွင့်မပြောလိုက်ပါ။

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာလေးကိုသာ တဝဲဝဲလယ် မြင်ယောင် ပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ပါ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ အခန်းတံခါးကို သွားခေါ်ဆီ နှိုးပြီးတော့ သူ၏ ရင်ထဲက စကားတွေကိုပြောပြချင်လိုက်ပါသည်။

စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်ဖို့မသင့်တော်သဖြင့် စိတ်အလိုကို မလိုက် ဖြစ်တော့ပါ။

*

စိတ်လက်မကြည်လင်စွာနှင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်သို့ ရောက်ခဲ့ ပါလေပြီ။ နံနက်စာစားပွဲ တွင် ချစ်မြတ်နိုးဝေကို တွေ့ရမည့်ဟု မျှော် လင့်ခဲ့ပေမဲ့ မတွေ့ပါ။ တမင် ချစ်မြတ်နိုးဝေက အခန်းထဲမှ မထွက် ခဲ့၍ မဆုံဖြစ်ကြပါ။

ရဲဝံ့သွားပြီးမှ ချစ်မြတ်နိုးဝေ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ နံနက်စာကို မစားချင်ဘဲနှင့် ဇွတ်နှစ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းစားနေ သည်။ ထိုစဉ် သူရက သူမနားသို့ ရောက်လာသည်။

“ချစ်မြတ်နိုးဝေ နေကောင်းရဲ့လား”

မို့အစ်နေသော သူမ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး သူရ မေးလိုက် သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ငိုထားကြောင်း သိရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ သိပ် ကို ကျေနပ်နေပါသည်။

“ကိုယ် ပြောတာ ယုံပြီလား ချစ်မြတ်နိုးဝေ”

“ဘာကို ယုံရမှာလဲ”

လေသံဆတ်ဆတ်ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက မေးလိုက်သည်။

“ကိုကိုရဲ့နဲ့ လွင့်လွင့်အကြောင်းလေ ဒီထက် ခိုင်လုံရမလားကွာ၊ ခု လွင့်လွင့် လိုက်လာတာသာ ကြည့်လေ”

ဈွန်မြသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုနှင့် ထိုးနှက်ခြင်း ခံရသလို

ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားရပါသည်။ နှုတ်က ဝန်မခံပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ရဲဝံ့၏အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိလိုက်ပါသည်။ ရဲဝံ့အား လွန်စွာနာကြည်းသွားရပါသည်။ လွင့်လွင့် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေလျက်နှင့် သူမကို အရူးလုပ်ပြီး ချစ်ခွင့်ပန်သော ရဲဝံ့ကို ခွင့် မလွှတ်နိုင်အောင် ခံစားနေရပါသည်။

“ဒါကြောင့် ကိုယ် အစကတည်းက ပြောတာပေါ့၊ ကိုကိုရဲနဲ့ လွင့်လွင့်က မရှင်းမလင်းပါလို့ လွင့်လွင့်ရောက်လာပြီ၊ ကြည့်... ကိုယ်ပြောတာတွေ ပိုမှန်လာမယ်”

“ကဲ... သူရ ကိုကိုအကြောင်းတွေ အသာထားစမ်းပါ၊ ရှင် အခု အလုပ်မသွားဘူးလား”

“တော်ကြာ သွားမှာပါ”

“တော်ကြာ လုပ်မနေနဲ့၊ ခုပဲ ကျွန်မနားက ရှင်သွားပါတော့”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက စိတ်တိုတိုနှင့် နှင်လွှတ်လိုက်သည်။ သူ့ရတ ဖျက်နှာငယ်လေးနှင့် သူမကို ကြည့်ပြီး...

“သွားမှာပါ ဒါပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ပြောခဲ့မယ်၊ မင်းနဲ့ အနားမှာ ကိုယ် အမြဲရှိနေမယ်၊ မင်းလိမ့်ကျရင် ဆီးဖမ်းမယ် သူရရဲ့ ရင်ခွင်ဟာ အမြဲအသင့်ရှိနေမယ်ဆိုတာ သတိရနေပါနော်”

သူရ သူမအပါးမှ ထွက်သွားသည်။ ပြည့်အိုင်နေသော မုဏ် ရည်ကြည်များ ပါးပြင်မွတ်မွတ်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းနေပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေက သုတ်ဖယ်ဝံ့ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ပါ။

ငြိမ်သက်စွာနှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ငိုရွှိက်လိုက်မိပါသည်။
“ဟိုလူရယ် မြတ်နိုးဝေ ဒုက္ခကို လာကြည့်လှည့်ပါဦး”
အဝေးရောက်နေသော လူမော်ကိုလည်း တမ်းတမိပါသည်။

စိတ်လန်းဆန်းမှု ရှိအောင် ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရေကို ကြာကြာကြီး စိမ်ချိုးလိုက်သည်။ နောက်ပြီး လူကြီးတွေ မရိပ်မိအောင် အပူရပ်ကို ဟန်လုပ်ပြီး ဖြီးလိမ်း ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။

တံခါးခေါက်သံကြား၍ တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ သူ့ရကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရသည်။

“ဘာ လာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“မရှုပ်ပါဘူးကွာ၊ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ကမ်းနားသွားမလို့ လာခေါ်တာ”

“အို... မလိုက်ချင်ပါဘူး”

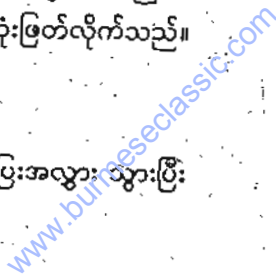
“အိမ်ထဲနေရတာ မပျင်းဘူးလားကွာ လိုက်ခဲ့ပါ”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ အပြေးအလွှာ တွေးလိုက်ပါသည်။ အိမ်ထဲမှာ ငတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဆွေးနေမယ့်အစား စိတ်ပြေလက်ပျောက် လည်ပစ် ဘာ ကောင်းသည်မို့ သူ့ရနှင့် လိုက်လည်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“လိုက်ခဲ့ပါကွာ”

“အင်းလေ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ခဏနော်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေက မိခင်၏ အခန်းသို့ အပြေးအလွှာ သွားပြီး

ခွင့်ပန်လိုက်သည်။ မိခင်ကြီးလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြုသည်။

“က... လာ သွားစို့”

သူရ၏ ရင်ထဲမှာ အသာတကြည်နှင့် လိုက်လာသော ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်စိမ်းသာနေသည်။ သူရနှင့်အတူ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“အခု ဘယ်သွားမှာလဲ သူရ”

“ဆိပ်ကမ်းမှာ ဆိုက်ထားတဲ့ ကိုကိုရဲရဲ စက်လှေဆီ ‘ကိုလေ’

“ကိုကိုမှာ စက်လှေတွေ အများကြီး ရှိတယ်နေ”

“ကိုကိုရဲက သူဌေးပဲ တို့ကသာ ငမ္မေပါ။ ကိုကို... သူဌေးနဲ့ နေရတာပါကွာ”

သူရ၏ စကားကို ကြားရသော်လည်း ချစ်မြတ်နိုးဝေ စိတ်ထဲ သူရကို သနားသည့်စိတ်၊ တစ်စက်လေးမှမဖြစ်လာပါ။ စကားတပြော ပြောနှင့် လာရင်း ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ရောက်လာပါပြီ။

ဆိုက်ကပ်ထားသော စက်လှေပေါ် တက်ခဲ့သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်စိထဲ မြင်သမျှ အသစ်အဆန်းတွေဖို့ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိပါသည်။ ရင်ထဲက သောကကိုပင် ခေတ္တမေ့သွားသည်။

သူရကလည်း စုံစေ့အောင် လိုက်ပြပါသည်။ သူရကို သေချာ သော်လည်း အပြောကောင်းသော သူရကိုတော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြော၍ ဆက်ဆံမိပါသည်။ စကားတပြောပြောနှင့် စက်လှေပေါ် အချိန်ကြာခဲ့သည်။

အပြန်စက်လှေမှ အဆင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ကြည့်ပြီး သူရ စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဝင်ပူးသလို ခံစားရပါသည်။ သူတို့၏ ဘဝကို ဖျက်ဆီး ခြေမှုန်းမည့် ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ဘယ်လို ရှင်းရမလဲဟု လျင်မြန်စွာ တွေးလိုက်သည်။

အခုအခြေအနေအတိုင်းဆိုလျှင် ရဲဝံ့နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ သေချာ ပေါက် ယူကြတော့မည်။ လွင့်လွင့် ဘယ်လိုပင်စွပ်ပါစေ အဖြစ်မှန် ပေါ်သွားလျှင် သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ကြမှာ မလွဲပါ။ သည်လို လက်ထပ်လျှင် သူ၏ မိခင်ဘဝက လက်ဝေခံထက် ဘာမှ တိုးတက် လာမည် မဟုတ်။

“ငါနဲ့ ခေမေအတွက် ငွေဆိုတာ မရှိမဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ၊ ကိုကိုရဲ ဆီက ငွေကို လက်ဝါးကြီး အုပ်နိုင်ဖို့က ကိုကိုရဲနဲ့ လွင့်လွင့် ရမှ ဖြစ်မှာ။ လွင့်လွင့်နဲ့ရဖို့က ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကိုကိုရဲ ဘဝထဲက အပြီး အပိုင် ထွက်ခွာသွားမှ ဖြစ်မှာ။ ဒီတော့ ငါ ဘာလုပ်မလဲ”

သူရ ကောက်ကျစ်စွာ တွေးနေပါသည်။

“ခုဆို ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ရှင်းဖို့ အခွင့်သာနေပြီ။ ဒီအခွင့်အရေး ကို လက်လွတ်လိုက်ရင် နောက် ဘယ်တော့မှ ကြုံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် ကြာတယ်”

“အား”

စက်လှေမှ လှမ်းအကူး ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ခြေထောက်လှမ်း လှေထဲမှာပဲ ရှိနေစဉ် သူရက ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ကိုယ်လေးကို သူ၏

ကိုယ်နှင့် တိုက်လိုက်သည်။

“ဟာ”

မတော်တဆ တိုက်မိသည့်ပုံနှင့် သူရ အံ့အားသင့်သွားပုံနှင့်။

“ဝုန်း”

ရေထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကျသွားပါသည်။
ရေထဲမှာ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်နှင့် ဖြစ်နေသော ချစ်မြတ်နိုးဝေကို
သူရက ကြောင်စိစိနှင့် ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် စက်လှေပေါ်သို့
အဆောတလျင် တက်လာသော ခြေသံကို ကြားရသည်။ သူရ
ပျာယာခတ်အောင် ပြေးလွှားနေသည်။

“ဟိတ် ဖိုးတာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟာ... ကိုကိုရဲဟိုမှာ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရေထဲကျသွားပြီ”

“ဟင်”

ရဲဝံ့က အလန့်တကြားနှင့် သူရ ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“မြန်မြန်သွားဆယ်ပါ ကိုကိုရဲရ ဖိုးတာ ရေမကူးတတ်ဘူးဗွဲ့”

သည်းသည်းလှုပ် ပျာယာခတ်ပြီး သူရက ပြောသည်။

ရဲဝံ့က ကိုယ်ပေါ်မှ အင်္ကျီတွေကို ချွတ်ပြီး ရေထဲသို့ခုန်ဆင်း

လိုက်သည်။

ရဲဝံ့၏ ရင်ထဲတွင်ချစ်သူလေးအတွက် လွန်စွာ စိုးရိမ်နေသ
သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ မြုပ်ဆင်းသွားသော နေရာကို မှန်းပြီး ရေထဲ
လိုက်သည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အသည်းအသန်

လိုက်ရှာပါသည်။

ဟော... တွေ့ပါပြီ၊ ရဲဝံ့၏ အသည်းညှာ တစ်ခုလုံး ထိန်း

ချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိလှသော ချစ်သူ၏ ပျော့ခွေနေသော ခန္ဓာကိုယ်လေး။

ရဲဝံ့က မိမိရရ ဖက်တွယ်ပြီး ရေပေါ်သို့ ပြန်ကူးခဲ့ပါသည်။

သူရ၏ အာပြုလျှာပြန်နှင့် အော်သံကြောင့် စက်လှေပေါ်မှာရော၊
ကမ်းစပ်မှာပါ လူတွေ အံ့နေပါသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မေ့မြော
နေသော ကိုယ်လေးကို မောပန်းနေသော ရဲဝံ့ထံမှ တွဲ ကူ၍ မယူကြ
ပါသည်။

ချက်ချင်း ချစ်မြတ်နိုးဝေကို အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့သည်။ ဆရာဝန်
ပင့်ပြီး ကုသမှုကို ချက်ချင်း ယူပါသည်။ နဂရီပိုင်းအတွင်းမှာ
ချစ်မြတ်နိုးဝေ သတိပြန်လည် ရရှိခဲ့ပါသည်။

* * *

ချစ်မြတ်နိုးဝေက အမှောင်တွင်းမှ ရှိသမျှ အင်အားတွေကို စုစည်းပြီး ရုန်းထွက်ခဲ့သည်။ လေးပင်သော မျက်ဝန်းကို အားယူ၍ ပွင့်ကြည့် လိုက်ပါသည်။

စိုးရိမ်လွန်ကဲသော မျက်ဝန်းများနှင့် ငုံ့ကြည့်နေသော အမေ၊ အဖေ၊ ရဲဝံ့နှင့် သူရဲတို့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“သမီးရယ်”

ဒေါ်ခင်မြက ပွေ့ဖက်ပြီး၊ ငိုပါလေတော့သည်။

“ကံကောင်းလို့ မသေတယ် သမီးရယ်”

ဒေါ်ခင်မြက ငိုရှက်ရင်း သမီးကို တင်းတင်း ဖက်ထားသည်။

ချစ်မြတ်နိုးဝေကလည်း သေဘေးမှ သီသီလေး လွတ်မြောက်ရသဖြင့် မိခင်ကြီးအား ဖက်တွယ်ပြီး ငိုမိပါသည်။

သမီးကိုကိုသာ အချိန်မီ မရောက်ရင် သမီးအဖြစ်က မတွေ့ခဲ့ရမှာကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ချစ်မြတ်နိုးဝေရယ် ကိုယ်က ရေမကူးတတ်တော့ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို အယ်လိုမှ မကယ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုကိုရဲရောက်လာလို့သာပေါ့”

အကြည့်စူးစူးနှင့်သူရကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကိုယ် မတော်တဆ တိုက်မိတာ ကိုယ့်ကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေသာ သေသွားရင် တစ်သက်လုံး ဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူရက ဆိုနစ်သော လေသံနှင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ပြောနေသည်။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ စိတ်တွေ ထွေသွားသည်။ သူရ မိမိကို ဘကယ် တွန်းချတာလား၊ မတော်တဆ တိုက်မိတာလားဆိုတာ ဆခွဲ၍ မရအောင် ဖြစ်နေပါသည်။

“အို... ငါမှမသေဘဲ၊ မတော်တဆ ဖြစ်တယ်လို့ သဘောထားတိုက်တာ စိတ်ထဲ ရှင်းပါတယ်လေ”

စိတ်ကောင်းရှိသူလေးပီပီ ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူရကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ချစ်မြတ်နိုးဝေရယ်၊ ခုထိ တို့အကြောက်အငယ်သေးဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မတော်တဆ ဖြစ်မိတာပဲဟာ”

သူရ ရင်ထဲမှ ခုမှ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ရုတ်တရက် စိတ်ဆိုး စိတ်ညစ်ဝင်ပြီး သူ တွန်းချလိုက်မိပေမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးဝေကို သူ့ဇာကယ် မသေစေရက်ပါ။ ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရေနစ်နေသော ပုံစံက သူ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ ခုထိ ကြောက်လန့်တုန်းပါ။

ခုလို ချစ်မြတ်နိုးဝေက သူ့အပေါ် သံသယမရှိမှန်း သိရတော့ ပိုပြီး နောင်တတွေ ရနေပါသည်။ သူ၏ မိခင်နှင့် သူ့ဘယ်ဘဝရောက် ရောက် ချစ်မြတ်နိုးဝေကို ဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူးဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“မြတ်နိုးဝေကို ခုလို ကယ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို”

“ဟာ... ချစ်မြတ်နိုးကလဲဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ချစ်မြတ်နိုး ကို ကိုကို အသက်နဲ့တောင် လဲပြီး ကယ်ရမှာပါကွာ”

ရဲဝံ့က ရင်ထဲက ရှိရင်းစွဲစကားကို အရင်းအတိုင်း ပြောချလိုက် ပါသည်။ ခဏနေတော့ သူရကော လူကြီးတွေပါ ချစ်မြတ်နိုးဝေအပါးမှ အလျှိုလျှို ထွက်သွားကြလေသည်။ ရဲဝံ့နှင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေ နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ချစ်မြတ်နိုး”

လူရှင်းမှ ရဲဝံ့က ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ အေးစက်နေသော လင်္စီ ကလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“စိတ်ပူလိုက်ရတာကွာ၊ ချစ်မြတ်နိုးလေး ရေနစ်မှန်းသိသော

ကိုကိုလေ မျက်လုံးလေးတွေကို ပြာသွားတာပဲ၊ အရမ်းကို စိုးရိမ်သွားတာ ပဲကွာ”

ရဲဝံ့၏ အပြော၊ ရဲဝံ့၏ အကြည့်များကြားမှာ ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ တင်းမာနေသော စိတ်တွေ ရုတ်တရက် အရည်ပျော်သွားသည်။ နောက်မှ အခြေအနေမှန်ကို သတိရပြီး မျက်နှာလေး ဇောင်းသွားလေ သည်။

“တိုရဲပဲ လွင့်လွင့်ကော ဟင်၊ ရှင် ကျွန်မ အသက်ကို ကယ် ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဆီက မေတ္တာစကား ကို မကြာပါရစေနဲ့”

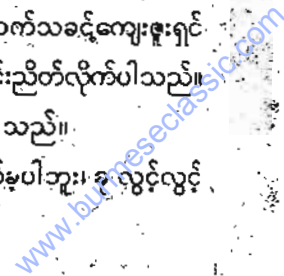
“နေပါဦး အချစ်ရယ်၊ ကိုကို ရှင်းပြတာလေးကိုတော့ ဆုံးအောင် နားထောင်ပေးပါဦး”

“တော်ပါပြီ ကျွန်မ မကြားပါရစေနဲ့”

“ဒီမှာ ချစ်မြတ်နိုးရယ် ခုလောလောဆယ်ဆယ် ချစ်မြတ် နိုးရဲ့ အသက်ကို ကယ်လို့ ကျေးဇူးတယ်တယ်ဆိုရင် ကိုကိုစကားကို သည်းခံပြီး နားထောင်ပါဦးနော်”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ မတတ်သာတော့ပြီ။ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင် ၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောရမှာမို့ ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ခိုင်ခံ့ မျက်နှာလည်း ဝင်းပကြည်လင်သွားပါသည်။

“လွင့်လွင့်ဟာ ကိုကိုနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး၊ ခုလွင့်လွင့်

ဆေးရုံမှာပါ”

“ဟင် ဘာပြုလို့လဲ”

“သူလေယာဉ် စီးရင်းနဲ့ တော်တော် နေမကောင်းဖြစ်လာတယ်၊ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ကိုကို သွားကြိုတော့ လေယာဉ်ပေါက်တော့င် မဆင်းနိုင်ဘူး၊ ဗိုက်တအားအောင့်လို့တဲ့ ဒါနဲ့ ဆေးရုံကို ထန်းခေါ် သွားရတယ်”

“လွင့်လွင့် အူအတက်က ပေါက်သွားလို့တဲ့ ချက်ချင်း ခွဲစိုက် ရတယ်၊ လူတွေဟာ သေခါနီးမှ နောင်တရကြတယ် အချစ်ရယ်၊ လွင့်လွင့်က သူ့ကိုယ်သူသေတော့မယ်ထင်ပြီး မေမေနဲ့ သူတို့ရဲ့ လုပ်ကြံဇာတ်ကို ဖွင့်ချဝန်ခံတယ်၊ ဒီတော့မှ ကိုကိုလဲ ဇာတ်စုံ သိရ တော့တယ်၊ လွင့်လွင့်က သူ့ကိုယ်တိုင် ချစ်မြတ်နိုးကို တောင်းပန် ချင်ပါတယ်တဲ့ ဆေးရုံကို လိုက်ခဲ့ပါတဲ့”

“လွင့်လွင့်နဲ့က မေမေပေးတဲ့ အကြံအတိုင်း ကိုကိုနဲ့ ချစ်မြတ်နိုး ကို လက်ထပ်ဖြစ်အောင် ဉာဏ်ဆင်ကြတာပါကွာ၊ ကဲ...အချစ်လေး ယုံပြီလား”

“နေဦး ရှယ်လီဆိုတဲ့ မိန်းမကကော”

ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရဲဝံ့က ဟက်ဟက်ပက် ပက်ကြီး အော်ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်တလဲ”

“ချစ်ပြောတဲ့ ရှယ်လီ၊ သူက ကိုကိုကို ငယ်ငယ်တုန်းက ထိန်းတဲ့ အထိန်းလေး ဒီနာမည်နဲ့ လူကို ကိုကိုဘဝမှာ တစ်ယောက် ပဲတွေ့ဖူးတယ် သူပဲ၊ သူသေသွားပြီလေ အဘွားကြီးဖြစ်လို့ သေသွား တာဗျ”

ရဲဝံ့စကားကြောင့် ချစ်မြတ်နိုးဝေက ရှက်စိတ်နှင့် မလုံမလဲ ပြုံးပြီး မျက်လွှာချလိုက်သည်။

“ချစ်မြတ်နိုးလေးကို မြင်မြင်ချင်း ကိုကိုက စချစ်ခဲ့တာပါကွာ၊ ဒါကြောင့် ခုလို အလုပ်သဘောနဲ့ လုပ်မိအောင် ဉာဏ်ဆင်ပြီး နီးစပ်အောင် လှုပ်ခဲ့တာပါ”

“ကြည့်... သူသိပ်လည်တယ်”

“ချစ်လွန်းလို့လေ မြတ်နိုးလွန်းလို့လေ၊ သူများနဲ့ မတူအောင် ချစ်မြတ်နိုးလို့ ခေါ်ခဲ့တာပေါ့”

“ရဲဝံ့က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ချစ်မြတ်နိုးဝေ၏ ကိုယ်လေးကို တင်းတင်း ပွေ့ဖတ်လိုက်ပါသည်။

“အို... လွတ်ပါ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

“ချစ်လေးရယ် မင်းကြောင့် ကိုကိုရှင်ခုန်သံတွေ မြန်ခဲ့ရပါ တယ် နေ့တိုင်းလဲ ဒီရှင်ခုန်သံတွေ အိပ်မက်မက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီအိပ်မက် လေး မပျောက်ပါရစေနဲ့နော်”

“သိပ် မှန်းဖို့ကောင်တဲ့ လူကြီး”

ချစ်မျက်စောင်းလေး ရဲဝံ့သို့ ဆတ်ခနဲထိမှန်လေသည်။

“ကိုကိုရဲ့ ရင်ခုန်သံ အိပ်မက်လေး မပျောက်ပါစေနဲ့နော်၊
အိပ်မက်လေးတွေ ဆက်မက်ပါရစေကွယ်”

ရဲဝံ့၏ မျက်နှာက ချစ်မြတ်နိုးဝေထံသို့နိုးကပ်လာသည်။ နွေး
ထွေးသော အချစ်၏ သင်္ကေတများကို ချစ်မြတ်နိုးဝေ ရင်သိမ့်တုန်ခွာ
ခံစားမိပါသည်။

“ကိုကို ရင်ခုန်သံ အိပ်မက် မပျောက်နဲ့ကွယ်လို့”

စာချစ်သူတိုင်းကို ချစ်တဲ့
မိုးစာလျှန်းစာ